Ecouri din strada Scoția

Samantha Young

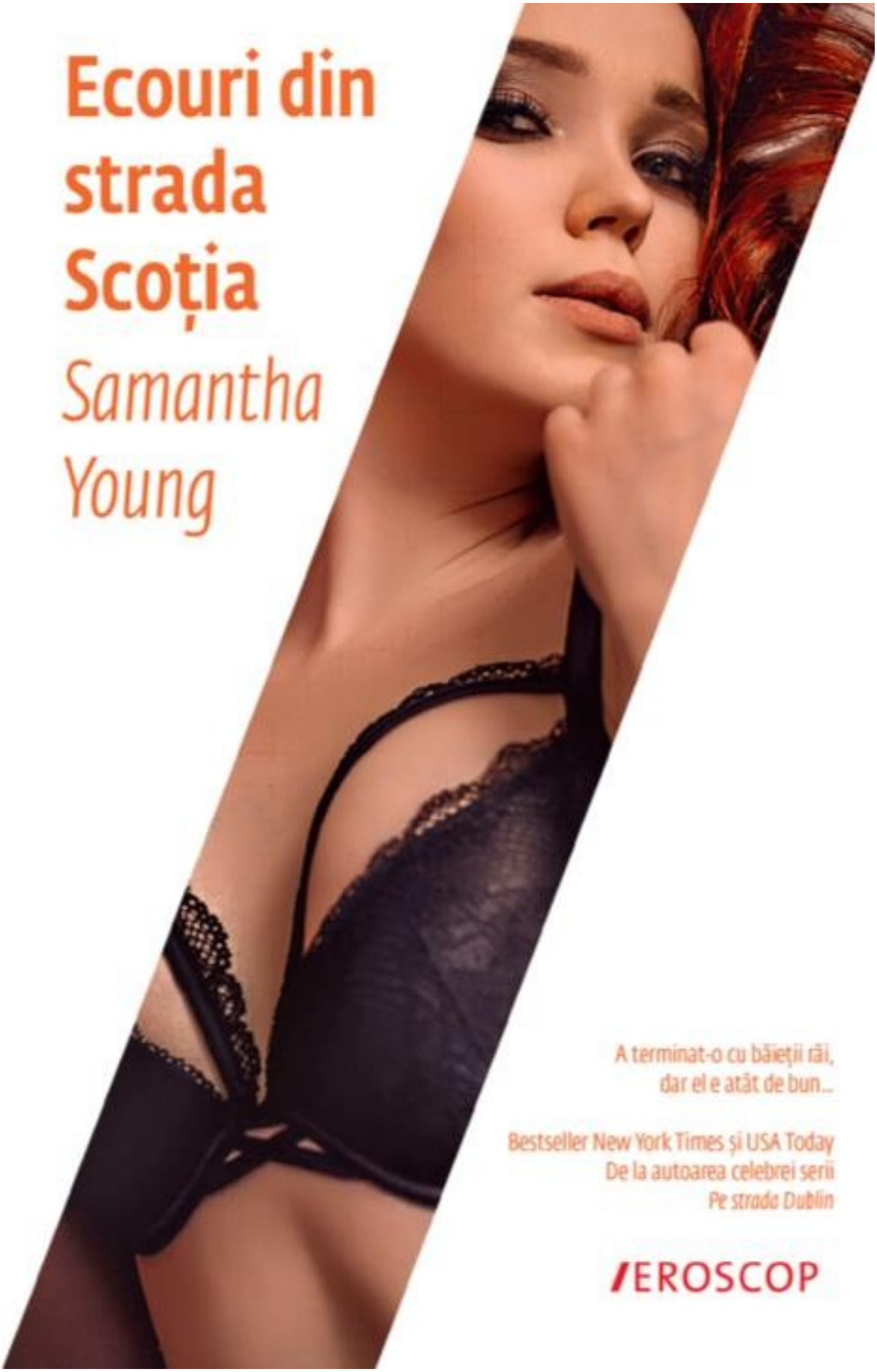

A terminat-o cu băieții răi,
dar el e atât de bun...

Bestseller New York Times și USA Today
De la autoarea celebrei serii
Pe strada Dublin

EROSCOP

„Încântător... O poveste de iubire cu adevărat emoționantă."
Dear Author

„Senzual, romantic și plin de pasiune."
RT Book Reviews

„Minunat scris, te ține în priză de la prima la ultima pagină."
Under the Covers

„Personaje fermecătoare, dialoguri spirituale, scene fierbinți și lucruri din viața reală – e un roman pe care-l vei devora. Samantha Young e o autoare de neratat!"
Fresh Fiction

EROSCOP

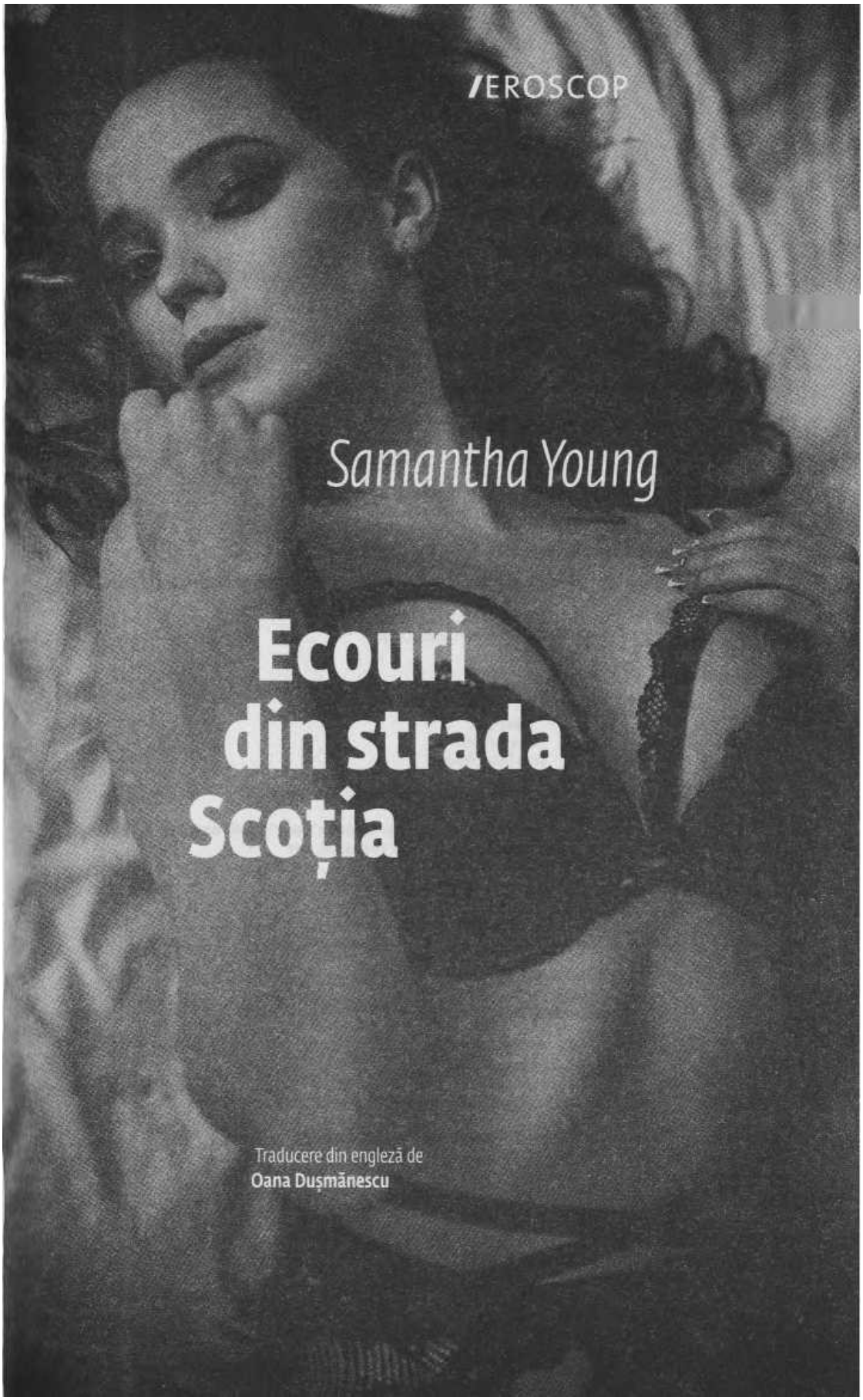

/EROSCOP

Samantha Young

Ecouri din strada Scoția

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Pentru războinicii de zi cu zi

Prolog

Strada Scoţia, Edinburgh

Cred c-o plictisisem pe buni cu muzica mea şi cu trăncăneala mea neobosită despre Ewan. Tot închidea şi deschidea ochii şi mormăia „O, Doamne” din când în când. Iubitul meu, Ewan cel mai sus-menţionat, urma să ajungă curând în Edinburgh ca să mă ia, aşa că n-am văzut nimic rău în a-l aştepta afară, pe veranda bunicii, şi în a o lăsa să tragă un pui de somn.

Când am sărutat-o pe obrazul ei aspru şi mi-am luat la revedere, buni mi-a zâmbit cu căldură, deşi pleoapele i se închideau singure. Am ieşit din casa imensă şi am şovăit preţ de o clipă pe veranda spaţioasă. Casa ei nu părea atât de mare când bunicul era în viaţă, dar de acum trei ani, de când el se stinsese, devenise prin magie mai mare şi mai rece. De câte ori puteam, aşa cum făcusem şi seara trecută, veneam de acasă de la părinţii mei din orăşelul nostru ca să stau cu buni peste noapte, uneori chiar întregul weekend. Pentru că la buni mi se păruse întotdeauna mai acasă decât la părinţii mei, mă foloseam de orice ocazie să stau cu ea.

Totuşi, nu puteam sta tot weekendul, pentru că trupa lui Ewan cânta în seara aceea şi voia să fiu acolo. El era basistul. De-abia aşteptam să-l aud cântând, deşi nu mă bucura deloc să le văd pe fetele alea care-ncercau să discute cu el după spectacol, aşa cum prietena mea Caro mă avertizase că se va-ntâmpla.

Am închis uşa bunicii, m-am întors şi am coborât cele câteva trepte până la baza verandei, pentru ca Ewan să mă vadă. El avea 17 ani, cu câţiva ani mai mulţi ca mine, şi de-abia îşi luase permisul de şofer. Îşi găsea orice scuză să-şi conducă Fiatul Punto mic şi rablagit, aşa că nu mă simţeam vinovată că-l târâsem până la Edinburgh să vină să mă ia.

Am scotocit prin geantă după telefon şi căşti, ca să-mi treacă timpul mai repede ascultând muzică, şi am auzit foşnetul unor paşi pe trotuar în spatele meu. M-am răsucit brusc, luată prin surprindere.

Ochii mi s-au proptit imediat în cei ai unui băiat.

Stătea pe veranda casei de alături, la câţiva paşi depărtare de mine, şi mă privea aproape şocat. M-am uitat la el şi ritmul inimii mele a-nceput s-o ia razna.

Părul lui blond-rozaliu era un pic cam prea lung şi dezordonat, dar era în regulă pentru că... Am inspirat, simţind dintr-odată fluturi în stomac. Băiatul era de-a dreptul superb. La mine la şcoală nu erau exemplare dintr-astea. Când a coborât încet de pe verandă, culoarea verde-deschis a ochilor

lui a devenit şi mai limpede. Erau nişte ochi „oau”, în care simţeam că mă pot pierde, şi mi-a trecut prin cap că poate exact asta o să fac. Ne-am desprins privirile doar pentru că el a devenit atent la părul meu.

Stânjenită, mi-am dat o şuviţă după ureche. Băiatul îmi urmărea orice mişcare. Oamenii făcuseră mişto de părul meu multă vreme când eram mică, dar pe măsură ce am crescut am început să primesc complimente pe seama lui. Asta însemna că eram foarte nesigură care va fi reacţia la vederea părului meu, dar nu voiam să fac nicio schimbare. Îl moştenisem de la mama. Era singurul lucru pe care-l aveam în comun.

Îmi ajungea până deasupra fundului, în bucle moi şi cârlionţi naturali. Nu era nici roşcat, nici blond-rozaliu. Era mai aproape de castaniu, dar avea o nuanţă accentuată de roşu. Când soarele sau lumina artificială îmi jucau în păr, buni spunea că parcă am o aură de foc în jurul capului.

Băiatul m-a privit din nou în ochi.

Trecuse ciudat de mult timp cât ne-am holbat unul la altul şi simţeam cum mă frământ din cauza tensiunii uluitoare care se crease între acest străin şi mine.

Încercând să scap, mi-am coborât privirea asupra tricoului său negru. Era un tricou cu The Airborne Toxic Event şi am simţit cum zâmbesc mulţumită. TATE era una dintre trupele mele preferate.

— I-ai văzut cântând live? l-am întrebat oarecum invidioasă.

Băiatul şi-a coborât privirea la tricou, de parcă uitase cu ce e îmbrăcat. Când s-a uitat din nou la mine, a surâs din colţul gurii.

— Aş vrea eu.

Am simţit o nuanţă de entuziasm în glasul său şi, fără să-mi dau seama, m-am apropiat şi mai mult de gardul de fier forjat care despărţea cele două verande.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i văd live.

A venit mai aproape, iar eu mi-am dat capul pe spate. Era înalt. Eu aveam doar 1,61 m, iar băiatul era mai înalt decât mine cu aproape 30 de centimetri. Privirea mi-a luat-o razna, scăpată de sub control, admirându-i umerii largi, coborând peste braţele lui zvelte şi musculoase până la palma mare, încolăcită în jurul uneia dintre ţepuşele din fier forjat care decorau gardul. Am simţit o zvâncire în stomac la gândul c-aş putea fi atinsă de mâinile lui. Erau masculine, dar graţioase şi cu degete lungi.

M-am înroşit, gândindu-mă la ce-mi făcuse Ewan săptămâna trecută, doar că dintr-odată mi l-am imaginat pe băiatul ăsta în locul lui. Plină de vinovăţie, mi-am muşcat buza de jos şi mi-am ridicat din nou privirea spre el.

Nu părea să observe că gândurile mele alunecaseră pe o pantă indecentă.

— Eşti fan TATE?

Am dat din cap, simţindu-mă brusc timidă în faţa acestui tip care-mi trezise o astfel de reacţie.

— E trupa mea preferată.

Mi-a zâmbit scurt şi imediat mi-am dorit să aflu cum arată când râde.

— Este şi printre favoritele mele.

— Da?

S-a înclinat, apropiindu-se şi mai mult, cercetându-mi chipul cu privirea, de parcă era cel mai interesant lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Ce alte trupe îţi plac?

Faptul că-mi acorda atenţie mi-a învins timiditatea atipică şi am început să înşir toate trupele la care mă puteam gândi şi pe care le ascultasem în ultima vreme.

Când am terminat, m-a răsplătit cu un zâmbet, iar acel zâmbet mi-a tăiat răsuflarea. Era acolo o undă de flirt, dar în acelaşi timp ceva copilăresc, fermecător de copilăresc şi absolut adorabil. Era un surâs minunat. Un surâs cu adevărat minunat.

Am oftat în sinea mea şi m-am sprijinit şi mai mult de gard.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el, cu un ton coborât, pentru că acum eram atât de aproape încât ne puteam auzi şi dacă şopteam.

Puteam să-i simt căldura trupului şi-mi dădeam seama că păream destul de intimi, iar asta mă făcea teribil de conştientă şi de propriul corp, şi de al lui. M-am emoţionat din nou, bucuroasă că nu sunt o roşcată obişnuită care se îmbujorează exagerat.

— Shannon, am răspuns, convinsă că între noi era ceva magie şi temându-mă să n-o stric dacă vorbesc prea tare. Pe tine?

— Cole, a spus el. Cole Walker.

Asta m-a făcut să zâmbesc. I se potrivea de minune.

— Parcă ai fi un erou.

Cole a rânjit.

— Erou?
— Mda. Dacă ar veni apocalipsa zombilor, pe eroul care-ncearcă să salveze lumea l-ar chema ceva gen Cole Walker.
Chicotitul lui mi-a încălzit inima, iar ochii i s-au luminat amuzaţi.
— Apocalipsa zombilor?
— S-ar putea întâmpla, am insistat eu, pentru că-mi plăcea să iau în calcul toate posibilităţile în viaţă.
— Nu pari atât de îngrijorată că s-ar putea întâmpla.
Asta pentru că nici nu eram. Am ridicat din umeri.
— N-am priceput niciodată de ce oamenilor le e teamă de zombi. Se mişcă extrem de lent şi practic nu au creier.
Cole a pufnit.
— Ai dreptate de două ori.
Am zâmbit.
— Deci eşti sau nu erou, Cole Walker?
Şi-a scărpinat bărbia, privind aiurea.
— Ce e un erou, mai exact?
Luată prin surprindere de întrebarea profundă şi aparent serioasă, am ridicat din umeri.
— Cred că e cineva care salvează oameni.
Privirea i s-a reîntors la mine.
— Da, cred ca asta înseamnă.
Am încercat să destind atmosfera şi i-am zâmbit cu cochetărie.
— Deci, salvezi oameni?
Cole a izbucnit în râs.
— Am doar 15 ani. Dă-mi o şansă.
Eram de aceeaşi vârstă, deci. Am fost uimită. Îi puteai da cu uşurinţă 18.
— Eşti foarte înalt pentru vârsta ta.
A rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, cu un mic surâs jucăuş pe buze.
— Probabil că mulţi oameni ţi se par ţie înalţi.
— Vrei să spui că sunt pitică?
— Vrei să spui că nu eşti?
Am strâmbat din nas.
— Nu-mi fac iluzii. Doar că nu-i politicos să faci comentarii despre înălţimea unei fete. Poţi să-ţi închipui că sunt ofticată pe lume pentru că sunt dezavantajată pe verticală.
— Poate că şi eu sunt ofticat pe lume pentru că sunt înalt.
L-am privit neîncrezătoare, iar el a izbucnit în râs.

— Bine, nu sunt ofticat că sunt înalt. Dar nici tu n-ar trebui să fii supărată pe înălţimea ta.

— Nu sunt, m-am grăbit să-l asigur. Voiam doar să te corectez.

— Deşi nu greşisem.

Am chicotit, gândindu-mă la conversaţia noastră bizară.

— Mda.

Cole a surâs, iar eu am simţit cum mă cuprinde din nou fierbinţeala din cauza felului în care se uita la mine.

— Mă-ndoiesc, oricum, că se uită cineva la înălţimea ta. Ai părul ăsta superb şi ochii ăştia uimitori ca să distragă pe toată lumea.

Imediat după ce a spus asta, s-a înroşit şi şi-a trecut mâna prin păr, de parcă ar fi fost stânjenit că mi-a făcut atâtea complimente cu voce tare. Obrajii îmi ardeau de plăcere.

— Şi tu ai nişte ochi uimitori.

Timiditatea lui de moment a dispărut instantaneu în faţa complimentului meu. Cole s-a aplecat peste gard.

— Te rog, spune-mi că locuieşti aici.

Înainte să răspund, un claxon zgomotos a spart atmosfera aprinsă dintre noi şi am ridicat capul brusc. Atunci l-am văzut pe Ewan apropiindu-se în vechiul său Punto. M-am trezit violent la realitate şi, din nu ştiu ce motiv, am avut o senzaţie ciudată de pierdere când l-am privit din nou pe Cole.

— Locuiesc în Glasgow, i-am zis, cu părere de rău.

Am făcut un gest spre maşină.

— Iubitul meu a venit să mă ia.

Dezamăgirea a licărit în ochii lui Cole.

— Iubit?

Şi-a îndreptat privirea spre maşină şi am văzut cum îi cade faţa. Inima mi s-a scufundat în piept.

— Îmi pare rău, am şoptit, deşi nu ştiam exact pentru ce-mi cer scuze.

— Şi mie, a murmurat.

Ewan a mai claxonat o dată şi eu am pălit, coborând scările, cu ochii în continuare la Cole. Ne-am privit în ochi cât am mers până la maşină. Am urcat lent, reticent.

— Hei, iubito! a zis Ewan, făcându-mă în cele din urmă să pierd legătura cu Cole.

I-am zâmbit şovăielnic iubitului meu.

— Bună!

S-a aplecat şi m-a sărutat înainte să se instaleze din nou în

scaunul lui şi să demareze. Panicată, m-am întors către geam ca să-l găsesc pe Cole, dar veranda pe căre stătuse era acum pustie. Un sentiment apăsător m-a copleşit.

— Cine era? a-ntrebat Ewan.

— Cine?

— Tipul de pe scări.

— Nu ştiu.

Dar sper să aflu.

Ewan a-nceput să trăncănească despre trupă, fără să se deranjeze să mă-ntrebe cum îmi petrecusem seara sau cum se simţea buni, deşi îi spusesem că-mi făceam griji pentru ea. Pe când maşinuţa veche se-ndepărta de strada Scoţia, în toiul pălăvrăgelii sale neîncetate, am simţit că soarta îmi oferise două ceşti, iar eu, ca o proastă, sorbeam din cea greşită.

Capitolul 1

Edinburgh
Nouă ani mai târziu

INKarnate[1].

M-am holbat la semnul de deasupra salonului de tatuaje de pe aleea Leith, vârându-mi limba printre dinţi. Nu era nimic de capul lui. Am deschis uşile şi am intrat.

Am expirat profund şi am strâns buzele, bosumflată şi nemulţumită. Firma INKarnate era pictată cu litere groase pe un panou lung de sticlă, deasupra uşii. Alte două panouri mari de sticlă plasate de fiecare parte a uşii negre şi lucioase erau pline de fotografii cu membre tatuate, lucrări artistice şi semne roşu cu violet pe care scria mare TATUAJE, PIERCINGURI, ÎNLĂTURARE DE TATUAJE ca să fie văzute de trecători. În mijlocul panoului cel mai îndepărtat de mine erau două anunţuri albe, care spuneau că locul respectiv este STUDIOUL NUMĂRUL 1 DE TATUAJE DIN SCOŢIA şi MULTIPLU CÂŞTIGĂTOR DE PREMII.

Inclusiv eu, care nu aveam niciun tatuaj, auzisem de INKarnate.

Bine, e adevărat, ieşisem cu câţiva tipi tatuaţi, dar nu acesta era motivul pentru care auzisem de salonul de tatuaje al lui Stu Motherwell. Auzisem de el pentru că reclamele nu minţeau, iar tipul fusese chiar şi la televizor de câteva ori în ultimii ani. Stu era proprietar la INKarnate de vreo treizeci de ani. Era extrem de talentat şi ambiţios şi angaja numai artişti fantastici pentru a lucra alături de el.

Ai fi zis c-o să fiu superîncântată că am un interviu pentru postul de asistent de administrator/secretară de care aveau nevoie. Cu toate astea, INKarnate întruchipa exact lucrurile de care fugeam în acel moment. Tot ce era rău pentru mine.

Solicitasem acest job pentru că slujbele de administratori erau rare.

Ce ironie că fix ei îmi răspunseseră la cererea de angajare.

Ce puteam să fac, totuşi? Mi-am încrucişat braţele la piept, nedezlipindu-mi ochii de panoul pe care scria TATUAJE. Trebuia să fug din Glasgow şi nu aveam unde să mă duc – Edinburgh era singurul loc pe care-l cunoşteam suficient de bine ca să mă simt confortabil şi era scump ca naiba. Hotelul în care locuiam era mai degrabă un hostel şi nu-mi permiteam să mai rămân acolo multă vreme. Deşi aveam economii ca să plătesc chiria pe două luni într-un apartament sărăcăcios, nu-mi puteam găsi o casă până nu mă angajam.

---

[1] Joc de cuvinte englezesc între *ink* (cerneală) şi *incarnate* (a încarna). *(N. red.)*

Trebuia să mănânc şi să am un acoperiş deasupra capului.

Cum spunea buni, nu poţi fi sărac cu pretenţii.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp (postura defensivă nu era deloc cel mai bun fel de a te prezenta la un interviu), am aşteptat ca o femeie cu un cărucior de copil să treacă pe lângă studio, apoi m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o. Un clopoţel de modă veche, potrivit cu restul decorului, a zăngănit deasupra uşii, când am intrat.

Bocancii mei au răsunat cu zgomot pe podeaua scumpă de gresie albă. Era presărată pe ici, pe colo cu bucăţi argintii de mozaic şi era mult mai elegantă decât m-aş fi aşteptat de la un salon de tatuaje.

Preţ de câteva clipe am cercetat restul încăperii. Era ca un salon obişnuit de tatuaje, dar mai puţin... mizerabil. Camera principală era mare, încăpătoare. O tejghea mică şi rotunjită, de marmură neagră, era în stânga mea şi pe ea se afla un iMac lucios pentru care mi-aş fi scos un ochi. În spatele tejghelei era un dulap solid pe care nu puteam să-l ratez, pentru că avea uşa deschisă, dând la iveală o grămadă haotică de dosare pe rafturile dinăuntru. Vizavi de recepţie, pe partea cealaltă a camerei, era o canapea enormă de piele uzată, în formă de L, care părea foarte confortabilă. O măsuţă de cafea din sticlă era aşezată în faţa canapelei, cu câteva reviste pe ea şi cu un bol de caramele învelite în hârtie lucioasă. Exact în faţa mea era un fel de minigalerie. Pereţii erau albi şi aproape fiecare centimetru pătrat era acoperit de schiţe de tatuaje. Singurii pereţi care fuseseră lăsaţi liberi erau zidurile despărţitoare, amplasate ici şi colo, prin tot spaţiul. Pe acestea erau montate ecrane pe care rulau imagini din portofoliul artiştilor, iar pe fundal se auzea muzică indie şi rock, cu sonorul dat încet.

Aici era vorba numai despre artă.

Dar unde erau artiştii?

M-am uitat în jurul meu la încăperea pustie, iar ochii mi s-au oprit, în cele din urmă, asupra unei uşi apropiate de colţul stâng al camerei. Se auzea bâzâitul unui ac de tatuaj. Acolo trebuie să fie atelierele.

Oare să mă aventurez înăuntru?

Am şovăit până când m-am simţit dată la o parte de cineva care-ncerca să deschidă uşa de la intrare. M-am retras şi i-am zâmbit tânărului în semn de scuze.

— Eşti bine?

A dat din cap către mine, salutându-mă, apoi s-a repezit la

recepţie. A atins clopoţelul de modă veche de câteva ori.

Ah. OK.

Câteva clipe mai târziu, o siluetă şi-a făcut apariţia pe uşa din spate. Un tip mătăhălos, imens. M-am holbat la el cu gura căscată în timp ce se apropia de noi şi, încet-încet, mi-am dat seama cine era.

Barba cenuşie, părul lung şi sârmos, rânjetul vesel şi ridurile din jurul ochilor albaştri. Nu, nu Moş Crăciun.

Stu Motherwell.

S-a apropiat de tejghea cu paşi siguri, calculaţi, şi am observat că bocancii negri, de motociclist, văzuseră zile mai bune cu mult timp în urmă. Bâzâitul acului de tatuaj continua să se audă din camera din spate, aşa că am tras concluzia că mai era cel puţin un artist acolo.

— Salutare, fiule! s-a adresat el tânărului. Cum te pot ajuta?

— Am o programare pentru o scoatere de tatuaj în zece minute.

— Numele?

— Darren Drysdale.

Stu s-a aplecat să se uite pe ecranul computerului, apăsând pe mouse de câteva ori.

— Drysdale. Ia un locşor. Rae te va primi în câteva clipe. Ţi-aş oferi o cafea, dar ultima mea secretară a cumpărat drăcia asta blestemată şi niciunul dintre noi nu ştie s-o folosească.

Clientul a pufnit.

— Nicio problemă, frate.

Clientul a dat din cap şi s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre canapea.

Atunci m-am simţit studiată de ochii de un albastru strălucitor ai lui Stu. A părut să mă măsoare din cap până-n picioare, preţ de o clipă, apoi mi-a zâmbit larg.

— Şi pe tine cum te pot ajuta, zânuţo?

Zânuţă? Asta era ceva nou. Dacă n-ar fi fost patronul, i-aş fi răspuns că „zânuţa” asta i-ar fi tras un picioruş drăguţ în cur dacă m-ar mai făcut vreodată „zânuţă”.

E posibil să fi fost cam arţăgoasă zilele alea.

Dar eram şi disperată... aşa că...

— Sunt Shannon MacLeod.

Am făcut un pas în faţă şi i-am întins mâna.

— Am venit la interviul pentru slujba de administrator.

— Slavă Cerului, la naiba! a spus Stu jovial, dând ocol recepţiei şi luându-mi mâna în palma lui enormă, apoi

zguduindu-mi tot trupul când mi-a strâns-o. Măcar arăţi normal. Ultima arăta de parcă n-ar fi văzut o fiinţă omenească de patruzeci de ani.

— Oh?

Cum trebuia să răspund unui astfel de comentariu?

— Mda. Nici măcar nu ştia ce e un apadravya sau un ampallang.

Am tresărit doar gândindu-mă la acele piercinguri genitale. Un tip curajos, atât am spus, un tip curajos care a strâns din dinţi şi şi-a făcut vreunul din alea.

— Faceţi aşa ceva aici?

— Simon e tipul care se ocupă de piercinguri. Face de toate.

Stu a rânjit.

— Înţeleg de pe mutriţa ta că ştii ce sunt alea.

Am dat din cap, un pic stânjenită că discut despre piercinguri în penis cu posibilul meu şef – deşi probabil că, dacă primeam slujba aceasta, ar fi devenit o conversaţie normală între noi.

— Sigur, nu primiţi prea multe cereri de genul ăsta, corect?

— Sunt convins că femeile din toată lumea ar prefera să facem mai multe.

Stu a chicotit la propria-i glumă şi s-a îndreptat spre camera din spate, făcându-mi semn să-l urmez.

— Biroul meu e aici. Hai să vorbim.

Am trecut de uşa din spate, intrând pe un coridor lung şi strâmt, unde pătrundea lumina de dincolo de cele trei praguri. Bâzâitul venea din încăperea din mijloc. Stu a făcut un semn către ele.

— Trei ateliere.

Apoi a arătat către cea mai apropiată de noi.

— Pe asta o împart cu managerul meu. Este principalul nostru artist, cel mai bun, deci el se ocupă de obicei de proiectele majore, asta în afară de momentele în care mă ocup eu personal. Vinerea e ziua lui liberă, aşa că, din păcate, nu-l vei cunoaşte azi. Camera din mijloc e a lui Rae. În această clipă termină un mic tatuaj. Tot ea se ocupă şi de înlăturările de tatuaje. Ultima încăpere e a lui Simon. Face tatuaje, dar o să vezi că cele mai multe programări ale lui sunt pentru piercinguri.

Stu a arătat spre uşa închisă din capătul coridorului.

— Biroul meu.

Am trecut pe lângă ateliere şi am tras cu ochiul în cel din

mijloc. Am zărit spinarea unei femei slabe, cu părul violet, despre care am presupus că e Rae. Făcea un tatuaj care semăna cu un fluture pe şalele unei fete rotunjoare care stătea invers pe un scaun.

M-am uitat pe furiş şi în ultima încăpere, unde am întâlnit privirea unui tip chel tatuat, care arăta foarte bine. Avea un client, dar mi-a făcut cu mâna în semn de salut când am trecut. I-am făcut şi eu semn, gândindu-mă că avea ochi binevoitori.

— Hai înăuntru, zânuţo, a bubuit Stu cordial, deschizând uşa biroului său şi invitându-mă să intru înaintea lui.

S-a încruntat când am trecut pe lângă el.

— Ce-am spus?

Mi-am dat seama că nu-mi ştersesem iritarea de pe faţă. În fine, mă prinsese, aşa că mai bine eram sinceră.

— Zânuţă? Nu prea ştiu cum să iau chestia asta.

— Păi, fetiţă, nu e nimic rău în asta.

Stu a traversat încăperea, trecând pe lângă mine şi s-a aşezat pe fotoliul imens de piele din spatele biroului său dezordonat. A făcut un gest către scaunul din faţa mea, aşa că am luat repede loc.

— Dar cu părul ăsta şi cu ochii ăştia şi cu faptul că eşti micuţă, mi-ai adus aminte de o zână.

Am simţit că-mi vine să zâmbesc. Individul ăsta imens părea tulburat şi îngrijorat pentru că mă supărase.

— E-n regulă. Sunt un pic emoţionată din cauza interviului.

— Ah, nu fi emoţionată.

A scuturat din cap.

— Hai să vedem ce experienţă ai, apoi o să-ţi fac cunoştinţă cu Rae şi Simon. Dacă primeşti slujba, o să lucrezi în special cu ei, aşa că trebuie să văd şi ce părere au ei.

De-acolo am pălăvrăgit vreo cincisprezece minute sau cam aşa ceva despre experienţa mea anterioară în domeniul administrativ. Era interesat mai ales de slujba de secretară la un studio de tatuaje din Glasgow. Lucrasem acolo până când împlinisem 20 de ani. Eram combinată atunci cu un motociclist din oraş, care era cu vreo zece ani mai mare decât mine (mda, familia mea era nebună după el), iar cel mai bun tovăraş al lui avea un salon. Slujba a durat cât relaţia, ceea ce a-nsemnat aproximativ un an şi jumătate. A fost de-a dreptul fermecător – m-a înşelat cu o târfuliţă motociclistă şi eu am fost aceea care a rămas fără serviciu. „Reduceri de personal”, aşa mi-a spus şeful meu. Mda, mai degrabă tovarăşul lui găsea situaţia prea

ciudată şi eu eram în plus pe-acolo după ce-l prinsesem trăgându-şi-o cu altă femeie.

Urma să descopăr că aceasta era numai una dintre numeroasele bucurii de a fi combinată cu un golan adevărat.

— Sună minunat.

Stu mi-a zâmbit larg şi încurajator şi asta m-a făcut şi pe mine să surâd. Chiar mă făcuse să mă simt relaxată în timpul interviului şi începusem să cred că a lucra la INKarnate n-o să fie, la urma urmelor, un lucru atât de rău.

— Hai să-i cunoşti pe Rae şi pe Simon.

Atelierul lui Simon era gol, dar l-am găsit în pragul camerei lui Rae, privind-o cum lucrează în timp ce discuta cu tânărul care era acolo pentru ce părea a fi prima şedinţă de înlăturare a unui tatuaj. Clientul a clipit panicat către uşă când am apărut împreună cu Stu.

Rae s-a încruntat din cauza schimbării lui bruşte de comportament şi i-a urmărit privirea. A zâmbit.

— Nu-ţi face griji. N-au venit să vadă spectacolul. Corect, Stu?

Părul negru cu violet al lui Rae era tuns scurt şi geometric, în jurul chipului ei prelung şi îngust. Avea un nas ascuţit şi o gură subţire. Un cercel mic îi strălucea pe nas şi un altul, argintiu, îi străpungea partea stângă a buzei de jos. Ochii imenşi şi închişi la culoare şi genele incredibil de lungi îi făceau faţa să nu pară atât de severă. Cu cât mă uitam mai mult la ceas, cu atât îmi dădeam seama că era uluitoare şi fără tunsoarea neconvenţională, şi fără piercinguri, şi fără tatuajele cu trandafiri negri care i se întindeau pe braţul drept. Un tricou strâmt, fără mâneci, cu Harley Davidson, şi o pereche de jeanşi negri îi puneau în evidenţă silueta cu membre lungi.

— Cine e roşcata? a-ntrebat ea, arătând cu bărbia înspre mine.

— Ea e Shannon. Shannon, ei sunt artiştii mei, Rae şi Simon.

Stu a făcut un gest spre bărbatul chel şi înalt. Simon mi-a zâmbit şi am simţit cum steagul de avertizare începe să fluture în aer. Avea gropiţe în obraji, nişte gropiţe foarte, foarte fermecătoare, ochi sclipitori de culoarea alunei şi nişte muşchi frumos lucraţi sub tricoul său gri, cu Biffy Clyro[2]. Tatuajele îi acopereau fiecare bucăţică din ambele braţe. Cercei negri groşi îi împodobeau ambele urechi.

Era o problemă.

---

[2] Trupă rock scoţiană. (*N. trad.)*

Poate că un loc de muncă la INKarnate nu era deloc o idee bună, la urma urmelor.

— Ar trebui s-o angajezi, i-a spus Simon lui Stu, fără să-şi desprindă ochii lui frumoşi de mine. E sexy. O să atragă clienţii.

Nu. Cu siguranţă nu era o idee bună.

Rae a pufnit când mi-a observat mutra.

— Nu-ţi face griji, roşcato. El preferă sculele. Ştii tu, alea adevărate.

Am clipit surprinsă nu doar din cauza vulgarităţii ei, mai ales în faţa unui client, dar şi din cauza implicaţiilor. Simon era gay? El mi-a zărit expresia uimită şi a izbucnit în râs.

— Da, sunt gay.

Urăsc să recunosc, dar această dezvăluire m-a făcut instantaneu să mă relaxez, iar dezamăgirea pe care o simţisem cu câteva clipe în urmă dispăruse. I-am surâs lui Simon.

— Dacă eşti singur, o să leşin.

A râs, arătându-se mulţumit.

— Nu sunt. Pe iubitul meu îl cheamă Tony. E italian.

— Ah, nu-l stârni cu Tony, a mormăit Rae, dându-şi ochii peste cap. Îl ador pe tip, dar, dacă mai aud o singură poveste despre gura pricepută a lui Tony şi despre inima lui generoasă, o să vomit.

Am privit-o şocată, iar Simon m-a bătut pe umăr.

— Nu-ţi face griji. Aşa e Rae. De fapt mă iubeşte.

Ea l-a contrazis şi s-a întors în mod demonstrativ la clientul ei, care ne privea cu o oarece plictiseală pe chip.

— Angajeaz-o, Stu. Ştii că-mi place să-i şochez pe oameni, iar roşcata pare că va face chestia asta şi mai distractivă.

— Iau asta ca pe o provocare, am spus, oarecum jignită că m-ar fi considerat prea sensibilă. Am umblat prin lume şi am auzit şi lucruri mai rele, să fiţi siguri.

Rae a zâmbit din colţul gurii.

— Iar eu iau *asta* ca pe o provocare.

— Chiar asta ai făcut.

Simon a oftat.

— Eşti angajată, a anunţat Stu.

Am ridicat privirea la el, simţindu-mă copleşitor de uşurată.

— Pe bune?

A zâmbit.

— Da, îmi place de tine.

Chestia asta n-a sunat foarte profesionist.

— Mă angajezi fiindcă-ţi place de mine?

— Oamenii nu au nici cea mai vagă idee cât de important e amănuntul ăsta pentru o afacere de succes. Dacă angajaţii se-nţeleg, dacă atmosfera e bună, oamenii ne recomandă mai departe.

— O, da, firea mea al naibii de simpatică, şi *nu* imensul meu talent cu acul de tatuaj, asta ne aduce toate recomandările, a spus Rae, trăgând de cuvinte.

Stu a mormăit:

— Nici firea ta al naibii de simpatică, nici talentul tău cu acul nu ne aduc recomandările. Este...

— Cole, a terminat ea propoziţia, aruncându-i un zâmbet larg. Dar nici eu nu sunt rea.

Stu nu şi-a putut abţine un zâmbet.

— Mda, nici tu nu eşti rea.

— Corect.

Simon s-a răsucit către noi şi ne-a făcut semn să ieşim.

— Lăsaţi-o pe Rae să lucreze.

Mi-a zâmbit când am ajuns pe coridor.

— Aşadar, accepţi?

M-am gândit la asta în timp ce l-am urmat pe Stu în încăperea principală. Un client aştepta la recepţie şi Simon s-a grăbit să-l salute în timp ce Stu mă privea, aşteptând un răspuns.

Deci Rae era rea de gură şi cred că nu prea avea filtre între respectiva gură şi creier, dar sub purtarea aceea înţepată cred că era o afecţiune reală pentru şeful şi pentru colegul ei. Stu era gălăgios şi direct, dar plăcut şi relaxat. Iar Simon părea la fel de plăcut şi amabil.

Nu putea fi cel mai nasol loc de muncă.

Pe cine păcăleam? Puteau fi şi oribili şi tot aş fi acceptat slujba asta. Am întins mâna.

— Mulţumesc. Accept cu mare plăcere.

Stu a zâmbit, zgâlţâindu-mi mâna şi, cu ea, tot trupul.

— Genial! Cum ţi se pare să-ncepi de luni?

— Genial! am spus şi eu, surâzând larg pentru prima oară în ultimele zile, poate chiar săptămâni.

Eram uşurată că, în cele din urmă, îmi pot vedea mai departe de viaţa mea. Stu s-a uitat peste umăr la Simon.

— A spus da!

Simon a izbucnit în râs.

— Ce veste bună! Cole o s-o iubească.

— O, da.

Stu s-a hlizit într-un fel care m-a făcut să mă simt brusc agitată.

Cine era Cole? Ochii lui Stu au licărit.

— De fapt, eu sunt pe jumătate la pensie. Nu prea stau mult pe-aici, aşa că am lăsat locul ăsta pe mâna managerului meu, Cole. El o să-ţi explice luni tot ce trebuie să ştii.

Am zâmbit palid. Brusc m-a lovit o senzaţie rău prevestitoare în stomac.

Camera era rece şi îngustă, dar măcar aveam un loc în care să mă odihnesc, deocamdată. Totuşi, asta nu făcea împrejurimile mai puţin deprimante. Ca să nu mai spun că trebuia să împart baia comună cu alţi cinci oaspeţi care stăteau la „hotel.”

Am terminat de completat formularul cu detaliile de angajare pe care mi-l dăduse Stu înainte de a pleca de la INKarnate. Pe de-o parte mă simţeam incredibil de norocoasă că-mi găsisem o slujbă atât de repede, iar pe de alta eram absolut îngrozită de întâlnirea cu noul meu manager. Trebuia să sper că semăna cu Stu sau chiar cu Simon. Că nu era un băiat rău.

Bombănind în sinea mea despre lipsa de comunicare care mă adusese în situaţia asta, am împins formularul la o parte şi mi-am luat telefonul. Niciun mesaj. De parcă m-aş fi aşteptat să fie vreunul – în Glasgow nu eram pe de-a-ntregul vizibilă pentru familia mea, dar măcar existam. Acum era ca şi cum aş fi fost ştearsă din toate amintirile.

Am ignorat furia care-mi ardea pe dinăuntru, m-am ridicat şi am străbătut cămăruţa înspre colţul în care-mi îngrămădisem valizele şi cinci cutii cu lucrurile mele. Aruncasem mare parte dintre obiecte înainte de a mă muta. Credeam că asta mă va ajuta să scap de acele amintiri şi s-o pot lua de la capăt.

Scotocind prin cutii, am găsit-o pe cea pe care o căutam. Cutia pe care o păstram din liceu era cea cu blocurile mele de schiţe şi cu materialele de artă. Desenul m-a relaxat întotdeauna – mă făcea să uit de toate pentru un timp. În ultima vreme aveam nevoie de asta mult de tot.

Când îmi făcusem bagajele, nu avusesem suficient timp să mă uit prin vechile mele desene, dar în seara asta aveam vreme berechet şi patru pereţi siniştri. Aveam nevoie de ceva care să-mi ia gândul de la problemele mele de familie şi nu aveam bani să-mi cumpăr nicio carte nouă.

Am târât cutia până la pat, am şters praful care se aşezase peste blocurile de desen cu un tricou vechi şi m-am ghemuit pe pat ca să le răsfoiesc. Unele dintre desenele mai vechi mi-au smuls un zâmbet. La început nu-mi venise uşor să desenez. Îmi plăcea s-o fac, dar nu puteam să insuflu viaţă desenelor mele. Până când un băiat din clasa a noua (de care eram foarte îndrăgostită) mi-a arătat cum să ţin corect creionul de schiţe şi cum să mângâi uşor hârtia, nu s-o bruschez cu linii dure şi imobile.

De acolo am învăţat repede şi am devenit dependentă.

Arta a durat. Prima dragoste nu.

O foaie de hârtie a căzut din cel de-al treilea bloc de desen pe care**-l** ridicasem şi, dintr-odată, mi-am amintit de un alt băiat. Acum un an m-aş fi putut uita la acea schiţă fără să simt altceva decât o înţepătură de durere – o amintire fantomatică mai degrabă decât ceva real.

Acum totuşi, când mă uitam la portretul fostului meu iubit, Nick, simţeam cum amărăciunea mi se adună în suflet. Amărăciunea aceea devenise o parte familiară din mine şi uram lucrul acesta. Doar că habar nu aveam cum să mă lupt cu ea.

Dar m-am sprijinit de pernă, mototolind cu degetele portretul superbului Nick Briar. Fusesem combinată cu Nick timp de nouă luni după ce primul meu iubit, Ewan, mă părăsise din senin. Pentru o vreme, Nick îmi consolase durerea pe care o lăsase Ewan în urma lui. În imaturitatea mea, am simţit ca şi cum aş fi câştigat ceva în ochii lui Ewan când începusem să ies cu Nick. Avea 19 ani, arăta senzaţional şi era solistul unei trupe rock rivale.

Nick fusese primul din şirul de băieţi răi...

Micul club era sordid şi plin de fum şi înăuntru era mult prea cald. Dar eu eram entuziasmată pentru că-l vedeam pe Nick cântând pe scenă cu trupa lui, Allied Criminals. Credeam că e un nume imbecil şi nu eram un mare fan al muzicii lor, dar îmi plăceau la nebunie vocea şi pasiunea lui Nick şi felul în care lumea se bucura de ele. Mă mândream că eram iubita lui, acolo, în mulţime, şi mi-am jurat c-o să-l susţin întotdeauna, indiferent de circumstanţe.

Nick îşi luase aerul grav de scenă, dar în realitate era tare dulce. Cu o noapte înainte, când i-am spus că nu pot ajunge la concert din cauza unei chestii de familie, reacţionase foarte bine. Era dezamăgit, dar n-a făcut din asta un capăt de ţară,

aşa cum ar fi făcut Ewan. Şi mă făcea să mă simt specială, aşa cum Ewan n-o făcuse niciodată. Nick îmi spunea mereu cât de frumoasă sunt, cât de amuzantă, cât de interesantă. Până să-l întâlnesc pe el mă simţeam o fată obişnuită. Mă-ndrăgostisem rău de tot de el şi probabil de aceea făcusem pentru prima oară sex, cu el, acum câteva săptămâni.

Prietenele mele se comportau imatur şi erau geloase, ceea ce era de-a dreptul caraghios. Credeau că fusese o greşeală că-i cedasem şi erau total dezaprobatoare şi indiferente la toată povestea. Din fericire, îl aveam pe Nick în viaţa mea, aşa că nu eram obligată se le suport tot timpul prostia şi naivitatea.

Pentru că Nick fusese atât de înţelegător cu o seară înainte, şoptindu-mi nimicuri dulci la ureche în timp ce făcea dragoste cu mine, m-am decis să fug de la ziua mătuşii mele şi să vin ca să-l văd cântând. De-abia aşteptam să-i văd mutra surprinsă.

Trupa a terminat de cântat şi m-am grăbit spre uşa care dădea în culise. Un paznic a-ncercat să mă oprească, dar, după ce i-am explicat cine eram, a dispărut în culise şi s-a întors cu „managerul” trupei. De fapt, era vărul mai mare al lui Nick, Justin, şi nu eram exact sigură ce anume îl califica pentru poziţia de manager. Nici nu-mi prea păsa atunci. Justin m-a recunoscut şi m-a primit în culise, dar a dispărut înainte să apuc să-l întreb încotro s-o iau. Am pornit-o în direcţia opusă şi i-am găsit pe membrii trupei stând în jurul unei mese goale de biliard, aşezate în mijlocul drumului. Beau bere şi vorbeau zgomotos între ei, cu câţiva băieţi şi fete pe care nu i-am recunoscut.

Nick nu era pe nicăieri.

Alan, chitaristul, a ridicat privirea şi a rămas încremenit când m-a văzut. S-a uitat cu ochi sclipitori dincolo de mine, înainte de a mă fixa din nou.

— Shannon.

S-a ridicat brusc în picioare şi băieţii s-au uitat la mine toţi în acelaşi fel.

— Nu credeam că vii în seara asta.

I-am zâmbit, dar îmi tremurau buzele. Încordarea pe care o provocase apariţia mea făcea ca-n cap să-mi sune tot felul de alarme.

— Voiam să-i fac o surpriză lui Nick. Unde e?

— Ăăă... habar n-am.

Digby, toboşarul, a ridicat din umeri, uitându-se la ceilalţi cu

o falsă nonşalanţă, pe care şi ei au imitat-o.

Dar nu şi Alan. Şi-a ţuguiat buzele în timp ce ceilalţi îl priveau şi, când şi-a îndreptat din nou privirea către mine, l-am privit în ochi cu încăpăţânare. Onestitatea mea l-a făcut să se crispeze. Alan şi cu mine ne-nţelegeam destul de bine. De fapt, uneori aveam senzaţia că mă place. Flirta cu mine tot timpul şi se purta mereu frumos. Alungasem întotdeauna acest gând, pentru că eram nebună după Nick şi nimeni nu mă putea face să simt ce simţeam pentru el.

— Unde e, Alan?

În ochii lui Alan a apărut o undă de regret.

— E în garderobă, Shannon.

A făcut semn cu capul în direcţia din spatele meu, iar ceilalţi s-au foit jenaţi.

Mi-am simţit inima bătând cu putere şi m-am răsucit în bocancii mei fără tocuri. Am început să păşesc, mai încrezătoare decât mă simţeam pe dinăuntru, pe un coridor îngust şi întunecat. M-am oprit în faţa unei uşi vopsite în negru, pe care scria cuvântul GARDEROBĂ, cu litere albe, care se cojeau.

Am auzit gemete şi mormăieli dinăuntru şi am ştiut ce voi găsi, dar trebuia pur şi simplu să văd cu ochii mei.

Cu o mână tremurătoare, am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa.

În cămăruţa întunecată, care nu era mai mare decât o debara, l-am văzut pe Nick cu jeanşii în vine, trăgându-i-o unei blonde pe care o lipise de perete.O greaţă şi o durere pe care nu le mai simţisem niciodată mi s-au adunat pe dinăuntru când amândoi şi-au smucit capetele, surprinşi de invazie. Nick a căscat ochii când m-a zărit şi brusc a uitat de blondă. A-nceput să-mi strige numele, îngrozit, şi s-a desprins de ea. Fata a căzut pe podea când Nick s-a aplecat să-şi ridice pantalonii.

Am fugit de acolo, ignorându-i pe Alan şi pe Nick care strigau şi fugeau după mine. I-am lăsat în urmă prin mulţimea din barul jegos şi m-am grăbit până la staţia de autobuz. Nu m-am dus acasă. În schimb, m-am trezit bătând la uşa prietenei mele, Caro. M-a primit înăuntru şi am plâns în braţele ei, cerându-mi scuze pentru că presupusesem că e naivă, când, la urma urmelor, eu eram singura care se făcea vinovată de aşa ceva...

Nick a fost o lecţie importantă. Totuşi, a mai trebuit să existe un bărbat care să mă-nşele, ca s-o învăţ aşa cum trebuie. În

cele din urmă, m-am trezit la realitate. Cu toate astea, mai târziu am căzut în capcana întinsă de un alt tip de băiat rău: cel care nu înşela, dar tot găsise o cale de a-mi distruge viaţa.

Dar gata, până aici.

Am rupt portretul lui Nick într-o sută de bucăţele.

Nu se va mai întâmpla niciodată.

Capitolul 2

Mi-a fost greu să dorm în noaptea dinaintea începerii noii slujbe. Fluturii mi s-au foit prin burtă ca nişte turbaţi, pentru că-mi făceam griji pentru ziua următoare. Când am reuşit să aţipesc, am făcut-o cu speranţa că managerul va fi o versiune mult mai tânără a lui Stu.

Cu un Stu puteam să mă descurc. Aşa că luni am ajuns la INKarnate mai emoţionată decât în mod obişnuit într-o primă zi de muncă şi probabil că de aceea aproape că m-am împiedicat în propriile picioare când am văzut ce mă aştepta.

Simon stătea în faţa recepţiei de marmură, vorbind încet cu un tip foarte înalt, care era cu spatele la mine. Am tras repede cu ochiul la umerii lui puternici şi largi şi la picioarele lungi înainte ca el să se întoarcă şi ca ochii mei să întâlnească ochii lui verzi şi strălucitori.

Doamne...

Stomacul mi s-a prăbuşit.

M-a umplut groaza.

Te rog, nu, nu, nu! Fii doar un client. Te rog, fii un client!

Acei ochi au făcut nişte riduri atrăgătoare la colţuri când superbul lor proprietar mi-a aruncat un zâmbet prietenos şi copilăresc care mi-a străpuns scutul împotriva băieţilor răi. Ochii şi zâmbetul acela n-ar fi fost suficiente, dar din nefericire erau susţinute de o barbă scurtă şi sexy pe obrazul străinului şi de părul blond-rozaliu, ciufulit şi răvăşit, care-i încadra faţa atrăgătoare. Ca şi cum astea nu erau suficiente pentru a impresiona o femeie, străinul înalt şi arătos avea şi un trup bine legat. Un trup foarte bine legat, după cum se arătau lucrurile. Tricoul lui militar îi punea în evidenţă trunchiul perfect în forma literei V şi braţele zvelte şi musculoase. Iar acele braţe erau pline de tatuaje elaborate, supertari.

— Shannon, m-a salutat Simon, făcându-mă să-mi smulg privirea de la splendidul dezastru din faţa mea. Acesta e Cole, managerul nostru.

Era oare soarta atât de nemiloasă?

Cole mi-a zâmbit din nou, iar senzaţia de familiaritate m-a izbit în piept odată cu stupoarea, când el a făcut câţiva paşi spre mine şi mi-a întins mâna.

— Cole Walker. Mă bucur să te cunosc, Shannon!

Am înaintat şi eu, precaută, şi i-am strâns mâna. Am regretat

imediat.

Mâna lui puternică, plină de bătături mici, cu inelul gros de argint de pe degetul mijlociu, mi-a dat o senzaţie plăcută. Mi-a luat mâna mea mică şi am simţit cum o cuprinde.

La naiba!

Mi-am smuls mâna din strângerea lui, incapabilă să mă uit în ochii noului meu manager. Privirea mi-a căzut pe cizmele negre în care erau îndesaţi jeanşii închişi la culoare.

— Shannon?

Cole mi-a rostit numele ca pe o întrebare şi am fost nevoită să-mi dezlipesc privirea de la picioarele lui şi să mă uit la ochii lui.

Din apropiere, senzaţia de familiaritate pe care o avusesem cu câteva clipe-n urmă n-a făcut altceva decât să se întărească atunci când a îngustat ochii la mine. Mi-a privit părul preţ de câteva secunde lungi.

Atunci mi-am dat seama că-l recunosc.

Nu.

Nici gând.

— Deci, eşti sau nu erou, Cole Walker?

— Ceeun erou, mai exact?

Luni, chiar ani întregi după întâlnirea noastră de lângă casa bunicii mele de acum atâta vreme, mă gândisem deseori la băiatul acela arătos cu care mă conectasem după numai câteva minute de conversaţie.

Cole Walker.

Nenorocitul de Cole Walker.

Care nu mai era copil.

Şi care era noul meu manager.

Eram terminată. Aş fi fost mai puţin terminată totuşi dacă nu şi-ar fi amintit de mine, şi eram destul de sigură că aşa se va-ntâmpla. Un tip ca el probabil flirta zilnic cu diverse femei. N-avea cum să-şi amintească o conversaţie întâmplătoare avută cu o roşcată scundă şi albă la faţă, acum nouă ani.

— Te cunosc.

Cole a făcut un pas în spate, înclinând capul şi studiindu-mă cu un mic zâmbet pe buze. Părea fermecat de mine, lucru care mi-a refăcut imediat scutul de apărare.

— Shannon.

În mod incredibil, faptul că m-a recunoscut i-a aprins superbii ochi.

— Ne cunoaştem.

I-a surâs lui Simon, care zâmbea şi el, înainte de a-şi reîndrepta atenţia spre mine. Avea privirea plină de o uimire plăcută.

— De pe strada Scoţia. Acum câţiva ani buni.

A aşteptat reacţia mea.

Puteam să-i spun că mi-l amintesc, dar n-aş fi făcut altceva decât să încurajez flirtul pe care i-l zărisem licărind în privire. Mi-am amintit că-i plăceau părul şi ochii mei. Cine putea spune că *încă* nu-i plăceau părul şi ochii mei şi, mai mult, cine putea spune că nu-şi doreşte să-mi vadă pletele împrăştiate pe perna lui în timp ce mi-o trage? Un futai urmat în scurt timp de o *părăsire.*

Mi-am păstrat mutra complet inexpresivă şi am scuturat din cap.

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

Dezamăgirea i-a ofilit zâmbetul de pe buze.

— Pe bune? Am vorbit despre trupe şi zombi şi alte chestii. Apoi te-a luat iubitul tău. Eşti din Glasgow.

Dumnezeule, are memorie fotografică sau ce? M-am oprit la timp ca să nu strâmb enervată din nas.

— Sunt din Glasgow, am răspuns calmă, nici prietenoasă, nici neprietenoasă. Şi bunica mea locuia pe strada Scoţia, dar nu-mi amintesc de tine. Îmi pare rău.

Simon a-ncercat să-şi înăbuşe un hohot de râs în spatele lui Cole. Acesta i-a aruncat o privire nemulţumită peste umăr şi Simon s-a răsucit cu un fluierat nevinovat, apoi a plecat relaxat în spate. Noul meu manager s-a întors spre mine oftând şi încruntat.

— Chiar nu-ţi aduci aminte de mine?

— Îmi pare rău.

Am ridicat apatică din umeri, ceea ce l-a făcut să se încrunte şi mai tare.

— A trecut prea mult timp de-atunci, presupun.

A continuat să mă studieze, iar eu am început să mă foiesc, jenată. Cu cât se holba mai mult la mine, cu atât mă holbam şi eu la el şi cu atât mai tare observam cât de delicios de lins părea.

Iar tatuajele îl făceau şi mai şi.

Am dat vina pe artista din mine pentru slăbiciunea pentru un bărbat cu tatuaje grozave. Printre ele, erau nişte iniţiale în stil tribal tatuate pe partea stângă a gâtului. Pe braţul stâng era un tatuaj întins şi negru, care reprezenta un lup stând pe buza

unei prăpăstii stâncoase. Îi urca până sus, pe biceps, şi trunchiul unei femei din profil părea să se ivească din creştetul capului lupului. Avea faţa întoarsă, părul îi flutura în vânt şi dispărea sub materialul tricoului lui. Pe braţul drept era un vultur în zbor, desenat cu maro-roşcat şi negru. Vârfurile aripilor dispăreau şi ele sub tricou. În ghearele vulturului atârna un ceas de buzunar de modă veche, dar nu mi-am dat seama ce oră arăta.

— Îţi place ce vezi?

Am clipit când am auzit apropoul din glasul lui Cole şi mi-am ridicat privirea de la tatuaje la chipul lui. Avea pe buze acel surâs sexy care ar fi acţionat asupra mea ca o vrajă acum câteva luni. Dar se-ntâmplaseră multe de-atunci. Am ridicat din sprânceană.

— Flirtezi cu toate noile angajate? am zis, neamuzată şi prefăcându-mă a nu fi deloc impresionată.

Zâmbetul lui Cole s-a prefăcut într-un rânjet, iar ochii i s-au oprit la părul meu.

— N-am mai avut niciuna aşa, a murmurat el.

— Eficientă, isteaţă, responsabilă, de-ncredere? am zis printre dinţi.

Ochii păreau să-i râdă.

— Ei bine, sper să fii şi toate lucrurile astea.

În mod evident mulţumit de el, a chicotit şi s-a întors, îndreptându-se spre recepţie.

— Frumos păr, apropo, mi-a aruncat el peste umăr.

Pentru prima oară în ani întregi, mi-am urât părul ăsta blestemat.

— Mă gândeam să-l vopsesc roz, am minţit, urmându-l în spatele biroului.

Cole a apăsat pe mouse şi a mormăit:

— Iar eu sunt un artist care face tatuaje ziua şi un nemuritor care călătoreşte în timp noaptea.

Înainte să apuc că-i răspund, mi-a aruncat un surâs sec şi a făcut semn din cap spre computer.

— Pe desktop.

Mouse-ul s-a mişcat pe ecran, iar el mi-a arătat agenda digitală pentru programări, tabelul cu actualizarea stocului, o listă cu datele de contact ale furnizorilor şi un folder cu informaţii despre clienţii obişnuiţi.

— Acum.

A oftat şi şi-a cerut scuze din priviri.

— Avem o problemă cu îndosarierea.

S-a răsucit, iar braţul i s-a atins de al meu când a făcut asta. Din păcate, nu mi-am putut opri trupul să reacţioneze la această atingere. Firele de păr de pe braţe mi s-au înfiorat, iar sângele mi-a urcat în obraji. Cole n-a părut să observe şi mi-a făcut un semn spre fişetul imens din faţa noastră – cel cu tonele de dosare în el.

— Ultima noastră secretară era total incapabilă...

— Şi o homofobă nenorocită, s-a auzit vocea lui Simon exact în urechea mea şi am sărit cât colo, descoperind speriată că era lângă umărul meu.

— De asta a fost concediată ultima noastră secretară, m-a informat Cole.

Când m-am uitat din nou la el, am descoperit că mă studia cu mare atenţie.

— Tu nu eşti homofobă, nu-i aşa, Shannon?

Cu greu am procesat întrebarea. Avea un accent adorabil – rafinat şi ritmat, şi făcea minuni cu numele meu. Mi-am dat seama că amândoi aşteptau acum cu încordare răspunsul, aşa că m-am grăbit să-l liniştesc pe Simon:

— Sigur că nu. Iubirea e iubire, nu-i aşa?

Simon s-a relaxat şi mi-a zâmbit.

— Iubirea e iubire, draga mea, m-a aprobat el.

I-am surâs şi eu, dar când mi-am mutat privirea la Cole, zâmbetul mi-a pierit. Se uita la mine cu o expresie dezarmantă în ochi, o privire blândă care m-a făcut să simt lucruri pe care n-aveam voie să le simt. La schimbarea mea bruscă de dispoziţie, Cole s-a încruntat, derutat clar de reacţia mea.

— Deci, dosarele...? am spus, iar Cole a clipit.

— Dosarele? A, da, dosarele.

Şi-a dres glasul şi a făcut din nou un gest spre fişet.

— Astea sunt dosarele lui Stu dinainte să ne modernizăm. N-avem nevoie de ele – datează de la deschiderea salonului –, dar Stu vrea să le păstreze. Şeful nostru poate fi un pic căpos uneori.

A spus-o cu atâta afecţiune, încât mi-am dat seama că încăpăţânarea lui Stu nu-l deranja cu nimic pe Cole.

— Dosarele au fost mutate când s-a spart o ţeavă în biroul lui Stu, dar secretara care le-a mutat le-a transformat într-o grămadă dezorganizată. Dosarele de contabilitate s-au amestecat cu cele artistice şi nu mai e niciunul în ordine cronologică. Mi-ar plăcea să te apuci să le reorganizezi când

nu ai treabă la recepţie.

Am făcut un pas spre harababura din fişet.

— Dar nu mai bine le trec pe calculator? Aşa se va elibera spaţiul de aici. Haosul ăsta nu face o impresie tocmai bună asupra clienţilor voştri.

Cole părea să se gândească la asta.

— O să-ţi ia mai mult...

Am ridicat din umeri.

— Îmi place să fiu ocupată.

Privirea i s-a mutat peste creştetul capului meu, la Simon.

— E oare posibil? În sfârşit, am angajat o secretară care ştie ce face şi vrea să muncească?

— S-au întâmplat şi minuni mai mari, a spus Simon, cu o voce amuzată.

M-am simţit imediat agitată şi m-am întors spre recepţie, ca să ascund asta.

— Unde-i imprimanta?

— E în biroul lui Stu. O iau şi ţi-o aduc aici.

Cole s-a dus în spate şi a dispărut pe coridor. L-am urmărit cu privirea fără să vreau.

— Nu-ţi face griji, a spus Simon.

— Pentru ce anume?

A pufnit în râs.

— Nu te necăji din cauza lui Cole. Are talentul ăsta să-i afecteze pe oameni. Crede-mă, e singurul om care mi-aş dori să se trezească gay într-o dimineaţă.

În ciuda faptului că eram ofticată pentru că Simon ghicise cumva atracţia mea imediată faţă de şeful nostru, nu mi-am putut stăpâni chicoteala.

— Şi Tony?

Simon a făcut un gest cu mâna.

— Amândoi avem liste ideale cu oamenii pe care i-am fute dacă ar deveni gay. Channing Tatum e pe lista lui. Cole e pe a mea.

— Cole ştie că visezi la el?

— Mi-a văzut toată lista. Tony a printat-o ca dovadă a pactului nostru în cazul în care fanteziile noastre vor deveni vreodată realitate.

Eram încă blocată la faptul că Cole ştia că Simon îl plăcea şi totuşi părea perfect relaxat cu ideea asta.

— Pe Cole nu-l deranjează că-ţi place de el?

Simon a oftat.

— De ce să-l deranjeze?

— Unii bărbaţi, mai ales cei care seamănă cu Cole, pot fi ciudaţi când vine vorba de chestii de-astea. Idioţii cred că asta le ameninţă masculinitatea.

— Vorbeşti din experienţă?

M-am strâmbat gândindu-mă la fostul meu iubit.

— Am cunoscut odată un individ care l-a bătut măr pe un tip care s-a dat la el într-un bar. A fost unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le-am văzut vreodată.

Am clipit ca să alung acele amintiri şi am descoperit că Simon mă privea şocat. Ca şi cum simţise că acela nu era singurul lucru urât pe care-l văzusem, şi voia să ştie de ce. Gândul că ar mai exista cineva în viaţa mea care ar şti prin ce am trecut ridica în mine un zid care să mă împiedice să vorbesc; impenetrabilitatea cred că mi s-a citit în mutra brusc inexpresivă. Simon a văzut schimbarea şi a dat înapoi.

— Cole nu e aşa. Nu e deloc aşa.

Nu conta ce fel de om era Cole Walker. N-aveam nicio intenţie să aflu.

Am auzit vocea tunătoare a lui Cole aproape de uşa principală care dădea în recepţie, în vreme ce-şi conducea clientul spre ieşire. M-am încordat instantaneu lângă imprimanta pe care o aşezase pe birou.

În ultimele câteva ore mă cufundasem în crearea unor foldere digitale cronologice ca să organizez toate materialele scanate. Dosarele conţineau chitanţe şi informaţii despre clienţi şi mulţi dintre ei aveau fotografii ale tatuajelor. Eram de acord cu Cole – chestiile astea datau de câţiva ani buni şi, cu excepţia actelor contabile, majoritatea nu mai trebuiau păstrate. Se pare că Stu era un maniac colecţionar. Totuşi, aşa cum îi spusesem lui Cole, mă bucuram să le îndosariez pe calculator, dacă asta însemna să am ceva de făcut şi mă ţinea departe de noul meu manager.

Stătuse toată dimineaţa cu un tip pe nume Ross Mead. Lucrau la un tatuaj mare, care acoperea tot spatele lui Ross. Ştiam că mai are trei programări în după-amiaza aceasta şi m-am întrebat dacă nu face niciodată crampe la mână. De fapt, după ce am răspuns la câteva telefoane în cursul dimineţii de la oameni care căutau să-şi facă programări pentru tatuaje, am descoperit că salonul era ocupat în weekenduri pentru următoarele şase săptămâni. Programările se puteau face în timpul săptămânii, ceea ce era cam greu pentru oamenii care

lucrau de la nouă la cinci, dar era evident că unii dintre ei preferau să-şi ia liber de la serviciu decât să stea la coadă pentru a se aşeza pe scaunul lui Cole Walker.

— Ai grijă de el ca până acum, l-am auzit pe Cole spunând când Ross a ieşit din atelierul lui. Şi ne vedem din nou aici peste trei săptămâni.

Deşi voiam să mă prefac în continuare că nu-l bag în seamă pe Cole, slujba mea însemna să iau şi banii clientului, aşa că a trebuit să ridic privirea când s-au apropiat. Ross părea destul de tras la faţă când Cole l-a adus la mine.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

Ross mi-a zâmbit şovăitor şi sec.

— Vreau tatuajul, dar nu mă prea omor după cum mă simt în timp ce mi se face şi după aia.

— Am ceva – m-am aplecat şi-am scotocit prin geantă – care te poate ajuta. Aha!

Am găsit o tabletă de ciocolată şi am scos-o triumfătoare din geantă.

— Uite.

Am rupt câteva pătrăţele şi i le-am oferit.

— Zahăr.

A zâmbit recunoscător.

— Mulţumesc. Cât vă datorez?

Cât şi-a mestecat ciocolata, ochii mi-au fugit pe lista de preţuri de pe birou. L-aş fi putut întreba pe Cole, dar asta ar fi însemnat să mă uit la el.

— Patru ore... asta înseamnă 240 de lire.

Am luat cardul de credit al lui Ross şi l-am trecut prin cititorul de carduri. Îl aşteptam pe Cole să se evapore în atelierul lui, dar el a rămas acolo, trăncănind cu Ross despre concertul trupei Lowlight la care fuseseră amândoi acum câteva luni, în Glasgow. În mod obişnuit, m-aş fi amestecat în conversaţie, dar preferam să evit interacţiunea cu şeful meu. În plus, trebuia să mă duc la concertul ăla. Nu voiam să mă gândesc la motivul pentru care nu am ajuns la el.

După ce Ross a plătit, a făcut un gest către ultima lui bucată de ciocolată în semn de mulţumire şi a plecat din studio, lăsându-mă singură cu Cole. Simţeam cum mă arde cu privirea. După o vreme, mi-a devenit imposibil să-l susţin cu aceeaşi intensitate. L-am privit întrebător, fără să-i spun nimic. Din nefericire, îmi zâmbea în felul acela copilăresc care mă făcea să am gânduri necurate.

— Mi-ai cam trezit nişte pofte...

Scandalizată, am inspirat profund.

— Poftim?

A surâs, amuzat la culme.

— De ciocolată, a clarificat el. Mai e o bucăţică de ciocolată.

Stânjenită că am înţeles greşit, i-am aruncat ciocolata, ignorându-i chicoteala. Ca să-l evit, mi-am îndesat ultimul pătrăţel în gură şi m-am întors la scanarea dosarelor.

— Când vine următorul client?

— Peste o oră şi jumătate, am zis, fără să-l privesc şi fără să mă uit în agendă.

Învăţasem deja pe de rost programul lui Cole pentru ziua respectivă.

O bancnotă de douăzeci de lire a alunecat către mine, pe birou.

— Poţi să ieşi să cumperi de mâncare pentru prânz? Să-i iei ceva şi lui Rae. O să apară în curând şi de obicei e leşinată de foame. Dac-o hrăneşti imediat, se mai înmoaie puţin. Dar numai puţin.

Am ridicat privirea şi am luat banii, descoperind că-mi zâmbea.

— Ce ţi-ai dori?

Zâmbetul lui Cole s-a transformat în rânjet.

— Dacă ţi-aş răspunde sincer la asta, m-ai considera nespus de neprofesionist.

Am încremenit în faţa acestui flirt, dar am încercat să rămân politicoasă.

— Atunci poate că nu trebuie să răspunzi sincer.

Cu un oftat exagerat şi sâcâit, Cole şi-a încrucişat braţele de cealaltă parte a biroului şi s-a înclinat spre mine. Am gâfâit uşor când l-am văzut cât de intens se uită la mine.

— Mă mândresc cu faptul că sunt direct.

Îmi doream ca trupul să nu-mi mai reacţioneze la prezenţa lui. M-am retras de la birou şi mi-am luat haina din cuierul din spatele meu. În timp ce-o îmbrăcam, m-am uitat intenţionat în ochii scânteietori ai lui Cole.

— Eu mă mândresc cu faptul că sunt profesionistă.

Uşa salonului s-a dat de perete, eclipsând orice reacţie de-a lui Cole şi abătându-ne atenţia de la tensiunea electrică dintre noi. Rae a dat buzna înăuntru şi a trântit uşa, mormăind. Limbajul corporal al lui Cole s-a schimbat când i-a văzut faţa roşie şi ochii fulgerători. S-a îndreptat de spate şi şi-a strâns

pumnii pe lângă trup.

— Ce s-a întâmplat?

— Colega mea de cameră şi-a luat tălpăşiţa! M-am trezit şi ea îşi împachetase fiecare lucruşor şi a dispărut cu nemernicul ăla de malaysian pe care l-a cunoscut acum o lună! La naiba!

A bătut din picior, iar pieptul i se ridica şi îi cobora în ritm rapid.

— Cum mama naibii o să plătesc chiria?

În ciuda faptului că vocea din capul meu urla că e o idee foarte, foarte proastă, m-am trezit spunând:

— Eu caut un apartament.

Rae a dat ochii peste cap.

— Nu cred.

Au.

— Păi de ce nu?

Mi-am încrucişat braţele la piept, enervată de respingerea imediată.

— Nu pot să trăiesc călcând pe coji de ouă în propria mea casă. Porcăriile îmi zboară din gură înainte să le pot opri şi trebuie să fiu în preajma unor oameni care să poată aprecia dracului persoana senzaţională care sunt.

L-am auzit pe Cole râzând, dar am refuzat să mă uit la el, spunând:

— N-am spus că vreau să mă mut cu tine. Am spus doar că-mi caut un apartament. Cum e casa ta? Cât e chiria?

Mi-a aruncat o privire şi mi-a făcut pe plac.

— E pe strada King. Exact după colţ.

Mi-a spus cât e chiria şi ce taxe trebuie plătite în fiecare lună pentru jumătate din utilităţi. Era cam multicel.

— E un apartament drăguţ, a spus ea, observându-mi expresia şovăitoare.

Era mai mult decât îmi propusesem să plătesc, dar chiar *era* după colţ. Trebuia să cântăresc serios dacă asta era suficient cât să balanseze traiul cu Rae. În plus, ar mai fi trecut ceva timp până când vreun agent imobiliar mi-ar fi acordat un contract – trebuia să dovedesc că lucrez de trei luni. Gândul că aş mai sta în hotelul ăla nenorocit încă trei luni...

— Gătesc. Fac curat. Îmi văd de treaba mea.

Rae m-a privit preţ de o secundă şi apoi a ridicat braţele în aer, exasperată.

— La naiba, băga-mi-aş, n-am de ales! Bine! Camera e a ta.

Am clipit stânjenită de potopul de porcării care-i ieşiseră pe

gură şi am spus:
— Aş vrea s-o văd mai întâi.
S-a înroşit din nou la faţă.
— E un apartament drăguţ, naiba să-l ia, cu o cameră dublă. N-ai încredere în mine?
Am simţit cum privirea lui Cole mă arde, m-am uitat urât la el, apoi mi-am reîndreptat atenţia spre Rae.
— N-am încredere în nimeni, am răspuns cu răceală.
Rae m-a privit fix câteva secunde înainte ca roşeala din obraji să-i dispară. Mi-a zâmbit, iar ochii i s-au luminat acum amuzaţi.
— Îmi place de tine, m-a anunţat ea de parcă era o regină care-mi făcea o mare onoare. Poţi să te muţi cu mine.
— Dar...
— Diseară. Nu mai comenta. Chiria se plăteşte la sfârşitul lunii. Ah.
M-a măsurat atent din priviri.
— Să nu vii cu catrafuse cu clovni.
Am rămas cu gura căscată.
— Ha?
— Clovnii sunt malefici.
S-a dus în camera din spate.
— Cineva să-mi aducă să mănânc ceva. Am avut o dimineaţă de tot rahatul.
M-am uitat în ochii lui Cole. Erau veseli. Ai mei nu erau.
— Ce s-a întâmplat aici?
El a rânjit.
— Cred că Rae tocmai te-a adoptat.
— Nu sunt sigură că-i un lucru bun.
— Nu e aşa de rău. E ca şi cum ai avea un rottweiler numai al tău.
M-am strâmbat.
— Doar că rottweilerii sunt prietenoşi.
Cole a pufnit.
— Ăsta nu e.

— Asta-i tot? a spus Rae, holbându-se la cutiile adunate la picioarele mele.
Stăteam la uşa ei, în clădirea de pe strada King. Până când mi-am strâns toate lucrurile şi le-am pus într-un taxi pe care, de fapt, nu mi-l permiteam, se lăsase deja seara. Acum Rae era în prag, purtând pantaloni scurţi de pijama şi un tricou cu

Nine Inch Nails care îşi cam trăise traiul.

— N-am nevoie de mai mult.

Am încercat să trag cu ochiul în apartament. Rezervele pe care le aveam în privinţa mutatului împreună cu femeia asta aparent nebună mi s-au risipit oarecum când am văzut parchetul din spatele ei. Rae mi-a contemplat bagajele preţ de o clipă şi m-am trezit brusc foarte stânjenită că aveam atât de puţine lucruri. Până acum nu mă gândisem că s-ar putea întreba cineva de ce. Majoritatea oamenilor aveau tone de rahaturi.

— Bine, a zis Rae, care a ridicat din umeri şi s-a aplecat să ia o cutie. Hai să băgăm astea înăuntru înainte să-mi degere sfârcurile.

Fermecător.

Am expirat printre buze şi am urmat-o înăuntru. Noua mea colegă de muncă şi de cameră nu minţise. Apartamentul era drăguţ. Avea o bucătărie de dimensiuni decente, un salon mic, dar primitor, cu balcon, şi două ditamai camere duble. Baia era la comun, dar era la fel de mare ca bucătăria, deci nu aveam de ce să mă plâng. După ce am dus cutiile în camera mea, Rae m-a lăsat să despachetez.

După ce mi-am aranjat puţinele mele haine într-un dulap de la IKEA, am început să-mi despachetez blocurile de desen, creioanele şi cărbunii. Pentru că nu voiam să-mi vadă nimeni desenele, adică Rae, le-am înghesuit pe toate sub pat. Stăteam acolo, în mână cu blocul de desen în care lucram acum, când uşa dormitorului meu s-a izbit de perete. Cu inima în gât, m-am lăsat în genunchi şi am ascuns blocul sub pat, înainte ca Rae să-l vadă.

Am ridicat privirea şi-am zărit-o pe Rae încremenită în prag, având o ceaşcă din care ieşeau aburi. M-a văzut în genunchi şi a rânjit.

— Nu te omorî să-ţi ascunzi vibratoarele, Shannon. Probabil o să-l auzi pe-al meu prin perete. Am un Iepure[3]. E un clasic dintr-un motiv pe care îl ştii.

Mi-a întins ceaşca.

— Ceai. Am presupus că îl vrei cu lapte şi cu două cuburi de zahăr.

Încă ameţită şi un pic uluită, m-am ridicat şi m-am întins după ceaiul pe care-l făcuse exact aşa cum îmi plăcea mie.

---

[3] Model cunoscut de vibrator, care are ataşat de falus un stimulator clitoridian, asemănător cu o ureche de iepure. *(N. red.)*

— Mulţumesc, am mormăit, simţindu-mă ca o idioată.

Rae a zâmbit cu subînţeles şi a plecat din cameră, închizând uşa în urma ei. Umerii mi s-au prăbuşit când m-am întors şi m-am uitat la operele mele ascunse. Am simţit cum mă sufoc de emoţie, mai ales de frustrare, pentru că ajunsesem să mă comport ca o idioată pentru a-mi ascunde arta de oameni. Înainte nu mă ascundeam. Nu mă purtam aşa.

Până când...

— De ce îţi mai baţi capul cu chestiile astea? Şi-aşa nu te pricepi deloc.

— Şi ce ştii tu, mă rog, despre artă?

— Destul cât să-mi dau seama că nu te pricepi, iubito.

Amintirile m-au asaltat, sugându-mi energia, şi m-am îndreptat poticnindu-mă spre pat. Am privit în gol peretele din faţa mea şi am încercat să le resping, iar mâna în care nu aveam ceaşca fierbinte de ceai s-a strâns atât de tare în formă de pumn, încât unghiile mi-au intrat în piele.

După ce mi-am revenit, am terminat cu bagajele şi am decis să mă împrietenesc cu noua mea colegă de apartament. Nu voiam ca Rae să creadă că sunt antisocială, deşi probabil c-ar fi preferat să fiu. O să aflu în curând.

În locul lui Rae, l-am găsit pe Cole în salon. Aproape că m-am împiedicat când l-am zărit pe fotoliul de pe balcon, cu glezna dreaptă peste genunchiul stâng. Ochii mi s-au pierdut pe trupul lui longilin. Când am ridicat privirea, Cole mă fixa cu rânjetul lui atotştiutor şi încrezut pe buze.

Avea nişte buze foarte, foarte pupabile.

Frate, era de-a dreptul enervant!

— Credeam că vrei să ni te-alături la un pahar, ca să sărbătoreşti slujba şi apartamentul.

M-am gândit la cât de confortabil şi relaxat părea să fie Cole în apartamentul lui Rae, am mijit ochii şi am studiat încăperea. Privirea mi s-a oprit la o ramă digitală, mare şi neagră. La fiecare câteva secunde, imaginea se schimba şi, printre pozele lui Rae alături de oameni pe care nu-i cunoscusem, erau şi numeroase poze cu Rae, Cole, Simon şi un tip cu mutră de italian, despre care presupun că era Tony.

La naiba!

Rae şi Cole nu erau doar colegi; erau prieteni. Toţi erau *buni* prieteni. Asta însemna că nu trebuia să-l evit pe Cole doar la *muncă, ci* trebuia să-l evit şi în propria mea casă.

Chestia asta mă enerva *din cale-afară.*

— Sunt cam obosită, am spus, uitându-mă oriunde, dar nu la el.

— Pe naiba!

Asta a venit din partea lui Rae. M-am întors şi am văzut-o intrând în salon, îmbrăcată acum în jeanşi, un tricou cu Celine Dion, care părea că nu se potriveşte cu personalitatea ei, şi o jachetă neagră de piele.

— Încalţă-te, a zis ea. Vii cu noi, ce mama dracului.

— Nu cred că...

— Mă doare-n cot de ce-ai de gând să spui.

După tonul şi după aerul ei autoritar, mi-am dat seama repede că n-am cum să ies din asta. În loc să mă uit la Rae, i-am aruncat o privire urâtă lui Cole.

— Ştiai exact în ce intru şi n-ai făcut nimic să mă opreşti.

Am ieşit valvârtej din cameră, ignorând râsul delicios al lui Cole.

Am făcut cunoştinţă cu gemenii identici Grant şi Patrick şi cu iubita lui Grant, Karen. Erau prietenii lui Cole de la şcoala de artă, Rae îi adoptase şi pe ei. Grant şi Karen aveau o mică galerie şi un studio foto profesionist. Patrick muncea să devină expert în arhitectură. Erau cu toţii prietenoşi şi primitori, dar tensiunea pe care o simţeam când m-am alăturat lor în localul lui Rae, *The Walk,* nu s-a risipit. Nu puteam da vina decât pe Cole.

După ce ne-am aşezat, Cole a făcut pe dracu-n patru să stea lângă mine în separeul curbat în jurul mesei. Aproape imediat şi-a lipit coapsa de mine. Cu Rae storcită de mine în partea cealaltă, n-aveam unde să mă duc şi n-aveam cum să mă desprind din atingerea lui Cole. Simţeam căldura trupului prin jeanşi acolo unde ne atingeam şi am încercat – oh, cât am încercat – să-i ignor prezenţa şi să-i ascult prietenii vorbind despre munca lor şi despre lucrurile ciudate pe care oamenii le spuneau prin galeriile de artă.

— Ai cel mai mişto păr pe care l-am văzut vreodată, mi-a zis Karen din senin.

Toată lumea a râs la comentariul ei aiurea.

— Chiar are, a insistat ea. Mi-ar plăcea să te fotografiez.

— Pe mine?

Eram uluită de propunere.

— Da, pe tine, a spus Karen zâmbind. Ai fi un subiect grozav.

— Nu prea cred.

— Ah, să-mi bag picioarele, ştiam eu, a mârâit Rae.

M-am uitat la ea întrebător şi ea s-a încruntat.

— Eşti una din alea.

— Una din care?

— O fată drăguţă care nu ştie că e drăguţă. Mă scoate din minţi.

Dacă aş fi fost genul care se îmbujorează, acum aş fi fost o tomată.

— Eu cred că e minunat, a spus Cole.

Fără să mă gândesc prea mult, mi-am răsucit capul spre el. El a zâmbit atât de blând şi de copilăresc, şi a întins mâna ca să mă mângâie pe cap.

— Nu e nimic mai sexy decât o femeie care nu ştie că e superbă.

Am urât felul în care stomacul mi-a zvâcnit la auzul complimentelor sale. Primisem şi în trecut complimente din acelea, iar reacţia mea nu-mi adusese decât necazuri. M-am răsucit şi m-am bucurat când Rae a rupt tensiunea spunând:

— Rahat! Nu e nimic mai sexy decât un bărbat sau o femeie care ştiu că sunt sexy ca naiba.

M-a privit, părând să aibă-n spate o lungă experienţă, în ciuda faptului că avea doar 28 de ani, deci era doar cu un pic mai mare decât mine.

— Faptul că eşti scundă te face drăguţă şi uluitoare în acelaşi timp. Obişnuieşte-te cu ideea. Bucură-te de părul ăla afurisit şi de ochii ăia nenorociţi. Atunci o să fii sexy.

A zâmbit şi s-a aranjat.

— Ca mine.

Patrick a dat din cap, zâmbind către Rae în semn de apreciere.

— Trebuie să recunosc că asta *a fost* sexy.

Ea i-a zâmbit cochet.

— Jos, băiete. Sunt deja promisă.

Surprinsă, eram gata s-o-ntreb pe Rae cu cine e combinată, când am simţit o atingere uşoară pe spate. M-am încordat. Cole mă atingea. M-am uitat urât la el.

Cu coapsa lipită de a mea, cu vârfurile degetelor pe spatele meu şi cu privirea în ochii mei, am rămas fără cuvinte. Zgomotul din cârciumă părea înăbuşit dintr-odată, ca un zid invizibil care ne înconjura, pe Cole şi pe mine.

Degetele lui m-au apăsat mai tare şi trupul meu a început să tremure. Zgomotul unei sticle sparte a rupt vraja dintre noi,

iar eu m-am retras, lovindu-mă de Rae. O umbră de enervare i-a trecut peste chip lui Cole, iar eu m-am uitat în altă parte, mutându-mă mai aproape de Rae, care era prea ocupată să facă mişto de Patrick (care-şi epilase sprâncenele) ca să observe încercarea mea de a mă sui la ea în poală pentru a scăpa de tensiunea sexuală dintre mine şi şeful nostru.

N-am fost atât de bucuroasă să scap de cineva în toată viaţa mea. Desigur, mi se mai întâmplase să rămân blocată în conversaţii cu oameni care mă plictiseau sau mă jigneau, şi nu fusese amuzant. Totuşi, a fi captivă în apropierea băiatului rău de vis, ale cărui haine voiai să le sfâşii în ciuda faptului că ştiai că nu e potrivit pentru tine, e mai rău. Mult mai rău.

De fapt, era de-a dreptul tulburător.

M-am ocărât tot drumul înapoi până la apartament, întrebându-mă ce mama naibii am de atrag în continuare bărbaţi precum Cole Walker, în ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut. După ce am intrat, mi-am aruncat cât colo pantofii, într-o criză de nervi, supărată pe mine însămi. Rae a pufnit, în timp ce-şi scotea jacheta.

— I-ai atras atenţia lui Walker.

Am tresărit. Era atât de evident? Încercând să-mi pun în privire tot dispreţul de care eram capabilă faţă de băieţii răi, am ridicat ochii către Rae şi am spus hotărâtă:

— Nu mă interesează.

Rae s-a dat înapoi la auzul tonului meu şi imediat uimirea ei s-a topit. Părea mai degrabă... impresionată?

— Chiar cred asta. O femeie care n-a căzut la picioarele lui Cole. O să înceteze vreodată miracolele? a zis ea, zâmbind larg. Ştiam eu că-mi place de tine.

Am surâs uşor, ostenită, şi i-am spus noapte bună lui Rae. Aproape că ajunsesem la mine-n dormitor când m-a strigat pe nume.

— Da?

A venit la uşa de lângă camera mea legănându-şi şoldurile zvelte.

— Iubitul meu, Mike, lucrează de noapte. E asistent medical. Vine de obicei târziu şi ne place să ne-o tragem gălăgios. Ai o pereche de dopuri de urechi în sertarul dulapului de pe hol.

Câteva ore mai târziu, m-a trezit un chiţăit. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că zgomotele, urmate de nişte gemete ale unui bărbat, erau Rae şi bărbatul ei făcând sex. Zgomotos.

Exact aşa cum promisese.

Oarecum înciudată pentru că n-o crezusem pe Rae pe cuvânt (şi acum ştiam mult mai multe decât mi-aş fi dorit vreodată), m-am dus repede pe hol, am luat o pereche de dopuri pentru urechi şi m-am întors în grabă în pat. Spre uşurarea mea, dopurile au anihilat zgomotul suficient cât să aţipesc din nou. Dar am adormit cu gândul că nu cunoscusem niciodată pe nimeni ca Rae. Şi nu-mi dădeam seama exact dacă ăsta era un lucru bun sau un lucru rău.

Câinele – cred că era un terrier galez – era legat de stâlpul felinarului de vizavi. Trecuseră mai bine de trei ore de când stăpânul lui îl legase acolo şi intrase în cârciumă. Mă durea pieptul de cât amărât părea, în vreme ce temperatura zilei de primăvară scădea sub soarele acoperit de nori. Tremura şi l-am înjurat pe stăpân de toţi Dumnezeii că l-a lăsat acolo atât de mult timp. Eram furioasă de vreo două ceasuri şi nu părea să-mi treacă.

— Te simţi bine?

M-am răsucit brusc la auzul vocii lui Cole. Era pe partea cealaltă a recepţiei, cu sprâncenele ridicate de îngrijorare. Am făcut un gest spre căţelul de dincolo de fereastră, care se vedea departe de forfota de pe stradă. Nu mi-am putut ascunde tristeţea din glas când am zis:

— Unii oameni n-ar trebui să li se dea voie să aibă un căţel.

Cole părea derutat.

— Stă acolo de dimineaţă, am explicat.

Confuzia i-a dispărut de pe chip, fiind înlocuită de o expresie blândă, care era de o sută de ori mai rea decât privirea lui provocatoare.

— Îi dă clientului meu ciocolată ca să nu leşine, se descurcă mai bine decât majoritatea oamenilor cu Rae, îi e milă de câini ciudaţi, e superbă şi nu ştie şi are şi gusturi tari la muzică.

Şi-a coborât vocea, cu o nuanţă incredibil de sexy.

— Eşti perfectă, Shannon MacLeod?

Inima mi-a luat-o la goană. Ascunzându-mi privirea, m-am uitat în jos, la dosarul pe care tocmai îl scanam. Lucram la INKarnate de trei zile şi de-abia rezolvasem câteva dosare.

— Mi-aş dori din tot sufletul să nu mai flirtezi cu mine, i-am spus direct.

O mişcare zgomotoasă m-a făcut să-mi ridic capul şi am căscat larg ochii când l-am văzut pe Cole dând ocol biroului. M-am lăsat pe spate când el s-a băgat în mine intenţionat, cu

mâinile sprijinite pe birou, de-o parte şi de alta a trupului meu. Am început să respir întretăiat, iar atmosfera a devenit greoaie. Valuri de căldură dansau dinspre trupul meu spre al lui şi, indiferent cât de mult mă străduiam, nu puteam opri fiorul pe care-l simţeam între picioare sau tensiunea din sâni când el mă privea cu intenţii sexuale evidente.

Şi-a coborât capul, iar eu m-am cuprins cu braţele. În loc să mă sărute totuşi, a murmurat lângă buzele mele:

— Asta ar putea fi o problemă pentru mine.

Uşa de la intrare s-a auzit deschizându-se, iar Cole s-a retras de lângă mine. Am inspirat profund. M-am simţit ca o mare idioată.

— Tamara! a spus Cole surprins.

I-am văzut zâmbetul mulţumit de pe chip şi m-am răsucit s-o văd şi eu pe Tamara asta. M-am încruntat. O brunetă înaltă şi apetisantă se-ndrepta spre Cole cu un zâmbet larg pe chipul ei drăgălaş. L-a îmbrăţişat strâns, atât de înaltă în cizmele ei cu tocuri, încât erau aproape de aceeaşi înălţime.

Se potriveau perfect împreună. Ceva ce nu aveam de gând să recunosc că era un val de gelozie mi-a străpuns pieptul la modul dureros.

— Ce cauţi aici? a-ntrebat Cole când s-au desprins din îmbrăţişare.

Tamara a ridicat din umeri, zâmbind cu entuziasm.

— Sunt pe-aici la vânătoare de talente şi speram să-mi faci şi mie loc în agenda ta. Ştiu că te-am anunţat târziu şi că eşti un băiat tare ocupat.

Să-i facă loc în agendă? Băiat ocupat?

Am simţit cum mi se clatină stomacul. Iată, în sfârşit, dovada că omul era un adevărat gigolo. N-aveam niciun drept să mă simt dezamăgită şi păcălită. Niciunul. Deci nu m-am simţit.

Pe bune. Nu m-am simţit aşa.

Nu, domnule, nu eu.

Am aşteptat, curioasă, să văd dacă avea loc în programul lui de târfa masculină pentru ea, dar mi-am văzut mai departe de treabă, ca şi cum nu mi-ar fi păsat.

— Shannon, sunt liber ora următoare, corect?

— Următoarele două ore, am spus, fără să ridic ochii, dacă pui la socoteală şi pauza de prânz.

— E un tatuaj mic? Ajung două ore?

— Mai mult.

Mâinile mi-au încremenit pe butonul scannerului. Vorbeau

despre tatuaje... nu despre o şedinţă de sex? Mi-am muşcat buza, detestând faptul că arsura de gelozie din piept deja dispărea. M-am uitat pe sub gene la ei şi am văzut că Tamara mă privea cu atenţie. Cole a observat asta.

— Tamara, ea e Shannon, noua noastră recepţioneră şi noua colegă de apartament a lui Rae. Shannon, ea e Tamara. E director artistic la Tower Records, în Glasgow. Am urmat împreună Colegiul de Arte din Edinburgh – Tamara e absolventa Şcolii de Muzică Reid.

S-o ia naiba! Era superbă, împlinită, inteligentă şi plină de succes. Căuta talente, în timp ce eu... scanam chestii.

— Bună! am zis.

Ce altceva să-i spun? Tamara a dat din cap către mine în semn de salut, zâmbind uşor şi studiindu-mă. Apoi s-a întors către Cole.

— Nu te schimbi deloc.

Cole a-ncremenit. Ce mama naibii însemna asta?

Cole a privit-o urât pe prietena lui, iar ea a ridicat cu nonşalanţă din umeri. El a oftat şi a condus-o de-a lungul salonului. Din fericire i-am ignorat dispariţia pentru că a intrat un client. Era o tânără care dorea un piercing în ureche. L-am anunţat pe Simon, care era în pauza de prânz şi care a venit în încăperea principală. A vorbit calm cu fata şi i-a făcut semn să se ducă în camera din spate. S-a oprit la biroul meu înainte de a o urma.

— Ai cunoscut-o pe Tamara?

Am dat din cap precaută.

— Superbă fată, a spus Simon. Totuşi, nu e ea *aceea.*

Cu această replică enigmatică şi făcându-mi cu ochiul, a dispărut după clienta sa.

Am blestemat ciudatul umor al sorţii, care-mi oferise o slujbă bună în cel mai rău loc cu putinţă. Eram în raiul băieţilor răi. Sau în iad. Oricum ar fi fost, nu era locul potrivit pentru mine.

Cerşetorii nu pot avea pretenţii, spunea mereu buni.

Am oftat şi m-am uitat din nou pe fereastră. M-am enervat din nou când am văzut că stăpânul căţelului înfrigurat se apropie de el şi-l dezleagă. Câinele a sărit pe tip, dând umil din coadă. Stăpânul i-a ignorat toate manifestările de bucurie, respingându-l şi apoi îndepărtându-se împreună. La fel de bine, câinele de la capătul lesei ar fi putut fi invizibil. Inima mi s-a strâns. Voiam să traversez în fugă strada, să fur căţelul ăla singuratic şi să-l sufoc cu iubire.

Mi-a trecut prin cap, privindu-l pe individul ăla care se legăna pe picioarele lui micuţe, că unii oameni habar n-au să iubească. M-am întrebat apoi dacă măcar s-au străduit să înveţe cum să facă asta, chiar dacă n-au reuşit. Tentativele astea nu le-au făcut rău decât proştilor care au încercat să-i iubească, la rândul lor.

Capitolul 3

Încă nu te pot ierta. Vreau doar să ştiu că nu eşti moartă.

Mă uit prelung la mesajul de la sora mea. Mă gândesc ce să fac. M-am tot holbat la chestia asta blestemată, cu pauze, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi tot de douăzeci şi patru ore nu reuşesc să-mi scot vocea ei din minte.

— Când o să încetezi să mai alegi toţi rataţii ca să te combini cu ei? Doamne, Shannon, asta spune multe şi despre tine, nu-i aşa?

— Încă unul părăsit? De data asta ce s-a întâmplat? Altă femeie? Droguri? S-a speriat că eşti gravidă? Toate cele mai de sus?

— Acum chiar ai făcut-o. Inviţi gunoaiele în viaţa ta şi noi trebuie să suportăm consecinţele. Eşti atât de egoistă!

Cred c-ar însemna că sunt egoistă dac-aş lăsa-o să aştepte.

Nu sunt moartă.

Mi-am îndesat telefonul în geanta imensă şi şleampătă în care-mi căram blocul de desen şi creioanele. Era vineri, ziua mea liberă. Pentru că la salon cele mai aglomerate erau weekendurile, îmi luam joia şi vinerea libere. Ziua de ieri mi-o petrecusem făcând curăţenie în apartament şi citind o carte pe care mi-o împrumutase Rae. Azi mă duceam la castel. Nu-mi puteam scoate din cap ideea de a încerca să pictez peisaje. Nu mai pictasem înainte, dar nu era prima oară când mă gândeam să-ncerc...

— Ce mama naibii e asta?

M-am holbat la cutia de vopsele acrilice înspre care arăta el.

— Vopsele.

— Tu nu pictezi, ce dracu!

— Am de gând, totuşi.

— Nu. Nu ai. O să dai înapoi vopselele astea scumpe ca naiba pe care nu le poţi folosi.

De-acum nesigură pe mine, m-am holbat iar la cutie. Observându-mi tristeţea, el m-a prins cu mâna de gât, obligându-mă să-l privesc în ochi. Erau blânzi, îngrijoraţi.

— Iubito, îmi pare rău. Vreau doar să renunţi la chestia asta

cu arta ca să ne vedem de viaţă. Nu vreau să-ţi fac niciun rău, dar asta nu e cine ştie ce carieră pentru mulţi oameni şi trebuie să fii megatalentat ca să ai succes. N-are niciun sens să-ţi arunci timpul şi banii pe fereastră pentru ceva la care nu te pricepi.

Această conversaţie şi multe altele dinaintea ei mi se tot repetau în minte în timp ce mă-ndreptam spre castelul Edinburgh. Am plătit taxa de intrare şi am urcat în vârf, de unde aveam o panoramă minunată a oraşului. M-am luptat cu vântul uşor care-mi întorcea colţurile hârtiei din când în când şi am început să schiţez, imaginându-mi deja cum pictez peisajul în culorile asfinţitului, cu dungi de tonuri electrice în loc de lumini.

Aveam de gând să folosesc vopsele acrilice, m-am gândit hotărâtă, cu furia arzându-mi viscerele.

Voiam să-mi cheltui primul salariu cumpărând nenorocitele de vopsele acrilice pe care le returnasem la magazin din cauza *lui.* Lacrimile îmi înţepau ochii şi gura îmi tremura în timp ce priveam către oraş. Voiam să cumpăr vopselele alea acrilice şi să le folosesc, chiar dacă era ultimul lucru pe care urma să-l fac... şi cumva speram ca pe drum s-o găsesc şi pe fata pe care-o pierdusem din cauza lui.

Mulţumită de ce lucrasem la castel, m-am întors la apartament într-o dispoziţie mai bună decât aceea în care mă aflam când plecasem, înainte de a merge acasă, am cumpărat de mâncare: peşte proaspăt, legume şi cartofi noi. Le-am gătit cu sosul pe care învăţasem să-l fac de la buni şi m-am bucurat de faptul că Rae a amuţit când s-a întors de la muncă şi a găsit mâncare făcută.

A luat o înghiţitură din peştele cu sosul făcut de mine şi a scos un mic geamăt de plăcere. Mi-am adus aminte, fără să vreau, de sunetele pe care le scotea în timp ce făcea sex.

— Nu te-ai jucat, a spus Rae cu gura plină. Le-ai gătit la abur?

Am dat din cap, mâncând.

— E minunat!

A înghiţit şi a luat o gură de apă.

— Eşti plină de surprize, zânuţo.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-mi zice aşa.

— Stu ne-a spus cum ai reacţionat când ţi-a spus aşa, a mormăit ea. Cred că şi eu mi-aş fi dorit să-i trag una în boaşe

dacă mi-ar fi spus aşa.

Am căscat ochii.

— Aşa a zis că arătam?

Când Rae a dat din cap, am şoptit:

— Atunci de ce m-a angajat?

— A spus că ai tupeu. Nu l-am crezut, dar acum îl cred.

— Pot să mor fericită, am bombănit.

Rae a rânjit.

— Deci haide. Varsă tot. De ce-ai plecat din Glasgow?

Bucuroasă că mă uitam deja la mine-n farfurie şi că-mi puteam ascunde cu uşurinţă disconfortul în faţa întorsăturii pe care o luase conversaţia, am ridicat uşor din umeri.

— Fără vreun motiv anume. Nu sunt aşa de apropiată de familia mea. Am fost dată afară de la ultima slujbă. Am decis că era momentul să schimb peisajul. Buni locuia pe strada Scoţia, aşa că ştiu Edinburghul destul de bine şi mi-a plăcut întotdeauna aici. E diferit faţă de Glasgow. Asta căutam.

— Mda, Cole a pomenit că te-a întâlnit pe strada Scoţia, cu ani în urmă. Spune că tu nu ţii minte, totuşi.

M-a privit, zâmbind cu subînţeles.

— Cumva mă îndoiesc de asta.

Am ridicat din nou din umeri, iar Rae şi-a dat capul pe spate, râzând.

— Îmi place la nebunie.

Înainte ca noua mea colegă de apartament să mă asalteze şi cu alte întrebări la care nu eram sigură că eram pregătită să răspund, am spus:

— Dar tu?

Rae şi-a lăsat furculiţa jos şi m-a mitraliat cu informaţii directe. *Directe* de tot.

— Copil adoptat. Mama e o drogată. Tata e în puşcărie. Omucidere cu intenţie. Am locuit în Edinburgh toată viaţa mea. Am fost logodită o dată, când aveam douăzeci de ani. El a murit. Am încercat să mă sinucid. Simon era cel mai bun prieten al logodnicului meu. El m-a găsit. Mi-a salvat viaţa, m-a băgat în industria tatuajelor. Îl iubesc la nebunie. Cinci ani mai târziu l-am cunoscut pe Mike la un concert. Lucrează la tot felul de ore ciudate, dar ne descurcăm. Să sperăm că-l vei cunoaşte pe individul din spatele gemetelor.

La naiba! Erau multe de procesat. Tăcerea s-a lăsat între noi în timp ce eu încercam să decid ce anume trebuie să pricep mai întâi. I-am simţit privirea în vreme ce-mi aştepta reacţia.

Mi-am dat seama că ar fi cel mai bine să mă concentrez la lucrurile pozitive. Viaţa ei fusese o porcărie. N-avea nevoie de mine să-i subliniez asta.

— De cât timp eşti cu Mike?

Ochii i-au licărit şi am învăţat că asta însemna că Rae e mulţumită.

— De trei ani.

A mai luat o îmbucătură din mâncare şi m-a întrebat cu gura plină:

— În trecutul tău nu există un fost logodnic?

Am scuturat din cap.

— Dar a existat cineva, a spus ea.

Mi-am dat seama că nu era o întrebare şi am continuat să mănânc. Era cât pe-aci să-i povestesc totul lui Rae. Ea îşi pusese tot trecutul pe masă, aşa că n-ar fi gândit că exageram. Dar azi fusese deja o zi plină de emoţii şi nu-mi găseam cuvintele. Rae a oftat.

— În fine, se pare că nu toată lumea poate fi o carte deschisă aşa, ca mine. Dar asta numai când e vorba de viaţa mea. Ştiu să-mi ţin gura închisă când sunt la mijloc treburile altora.

Am zâmbit şi m-am ridicat să-mi spăl farfuria goală.

— O să-ţi povestesc tot într-o bună zi.

Rae s-a ridicat şi a venit lângă mine, la chiuvetă. Mi-a luat farfuria din mână.

— Ai chef să te faci mangă?

Ultimele două zile fuseseră deosebit de relaxante dintr-un singur motiv. Nu-l văzusem pe Cole. Nici măcar o dată.

Până când mi-am dat seama că aveam chef să beau ceva cu noua prietenă şi colegă de apartament şi am uitat cu desăvârşire că era foarte probabil să vină şi Cole. Şi nu numai Cole. Am descoperit că prietena lui, Tamara cea cu picioare lungi, era încă în oraş când am intrat la *Voodoo* şi am găsit-o stând la masă cu Cole, Simon şi Tony. Le-am spus politicoasă „salut”, bucuroasă că Tony era un personaj captivant, care m-a fascinat pe deplin când ne-am întâlnit.

— Simon a vorbit non-stop despre tine, a zis Tony, cu accentul lui muzical, înainte de a mă săruta pe ambii obraji. Îmi dau seama de ce.

În vreme ce Simon era cu picioarele pe pământ, Tony era opusul său. Incredibil de arătos şi foarte frumos, era îmbrăcat din cap până-n picioare într-un costum cu vestă care-i venea ca turnat. Era cald, cult şi sofisticat.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit! am zis după ce mi-a dat drumul.

— Nu, nu, a scuturat el din cap. Plăcerea e de partea mea. I-ai uşurat existenţa lui Simon şi te iubeşte deja, aşa că şi eu sunt fericit.

Rae a pufnit.

— Nu-mi amintesc să-mi fi făcut aşa o primire când ne-am cunoscut.

Tony a ridicat nonşalant din umeri.

— De tine nu mi-a plăcut la început. Erai o nemernică, draga mea.

— Nemernicii se recunosc între ei, a parat Rae.

— Nu-i aşa? a răspuns Tony rânjind.

Rae a izbucnit în râs şi şi-a încolăcit braţul în jurul lui, sărutându-l pe obraz. El s-a prefăcut c-o alungă, dar era clar că doar glumeşte şi că aveau, de fapt, o relaţie afectuoasă.

Dintr-odată, m-am simţit nelalocul meu.

Dar senzaţia asta n-a durat mult. Ei n-ar fi acceptat aşa ceva.

Simon a făcut cinste tuturor cu câte-un pahar, iar Rae şi cu mine am furat un scaun şi l-am împărţit. Din fericire, amândouă aveam fundul mic, altminteri una dintre noi ar fi aterizat pe podea. De partea cealaltă a mesei, atenţia lui Cole fusese rechiziţionată de adorabila Tamara. Eu n-aveam nimic împotrivă. Însemna că-i pot evita cu uşurinţă privirea şi puteam trăncăni mai departe cu Simon şi Tony, doi poli opuşi care formau un întreg perfect. Mă-ndrăgosteam de ei şi mi-am imaginat că oricine petrecea un strop de timp în compania lor ajungea să aibă aceeaşi senzaţie.

— Deci tipa asta vine la mine la salon şi-mi cere lista de preţuri, a zis Tony.

Aflasem deja de la Simon că Tony deţinea un salon de coafură în Oraşul Vechi. Avea atât de mult succes încât erau pe cale să-şi finalizeze planurile de a-l deschide şi pe al doilea, în Stockbridge.

— Strâmbă din nas şi spune: „O, nu, scumpule, eu nu mă tund niciodată la un salon unde un tuns şi un uscat costă mai puţin de 80 de lire”.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Îi spun: „Dar, scumpa mea, sunt atâtea femei superbe care nu-şi permit preţuri de lux. Aici eu ofer clientelor tunsori de lux la preţuri convenabile”. Şi vrăjitoarea bătrână are tupeul de a urla în faţa frumoaselor mele cliente: „Şi de-asta

nu vei avea niciodată cliente de lux”.

— Sper că ai băgat-o în mă-sa pe proasta aia, a zis Rae.

Tony era indignat.

— Mă uit la ea urât şi spun: „La mine-n salon, scumpo, nu *poţi* pune preţ pe stil”. Nu ştiu ce-şi închipuie femeile astea... c-o să le pup fundul poleit cu aur?

S-a înclinat spre mine acum.

— Am început cu puţin, iar studentele şi tinerele care munceau m-au ajutat să-mi ridic afacerea. N-o să uit niciodată de unde vin, ştii tu.

A chicotit.

— Deşi mama îmi spune tot timpul că uit că sunt italian.

— Nu ştie despre ce vorbeşte, a spus Simon, scuturând din cap. Jumătate din timp nu-nţeleg nimic din ce scoţi pe gură.

Tony i-a zâmbit cu subînţeles.

— Dar e şi ea folositoare la ceva, nu-i aşa?

În timp ce iubitul lui şi-a dat capul pe spate râzând, Rae a ţipat:

— Nu! Nu, nu! Fără discuţii despre sex în seara asta.

Am ridicat din sprânceană.

— Pe bune?

Ea s-a-ncruntat.

— Pe bune ce?

— *Tu* ai o problemă că ei îşi discută viaţa sexuală. Tu, am subliniat. Chiţăitoarea?

Simon, Tony şi Cole au izbucnit în râs. Nici nu-mi dădusem seama că trăsese şi Cole cu urechea la conversaţia noastră. Rae s-a străduit să nu zâmbească şi s-a uitat fix la mine. Tony a ridicat paharul în cinstea mea.

— Ştiam eu c-o să ne înţelegem.

Rae s-a prefăcut că pufneşte exasperată, dar apoi s-a ridicat.

— E rândul meu, a spus, apoi a adăugat: Foloseşte naibii dopurile alea de urechi!

— Ele doar *amortizează* sunetele.

Asta i-a făcut din nou pe băieţi să izbucnească în râs. Ea a scuturat din cap spre mine, cu ochii sclipindu-i amuzaţi.

— Cred c-aş putea să-ncerc să fiu mai tăcută.

Am zâmbit.

— M-aş bucura foarte tare.

— Ai noroc că eşti atât de drăgălaşă, să-mi bag picioarele! a spus ea şi s-a dus să mai cumpere băutură.

— Ţi-am zis eu că o să te descurci bine cu ea, a spus Cole.

I-am zâmbit uşor, ocolindu-i privirea. Băieţii şi Rae m-au atras într-o discuţie amuzantă, fiecare replică de-a lui Tony dovedind că, în ciuda încrederii sale intimidante în sine şi în ciuda aspectului său, era foarte realist. Dar eu eram foarte atentă la Cole. Era exact genul ăla de tip extrem de charismatic. Avea o aură anume şi mi-am imaginat că nu sunt singura atrasă de aceasta.

M-am străduit să mă-mpotrivesc totuşi şi am câştigat fiecare luptă de fiecare dată când m-am uitat şi l-am văzut flirtând cu Tamara. *Gigolo. Gigolo. Gigolo,* mi-am reamintit.

După câteva pahare şi conversaţie nesfârşită, m-am scuzat şi m-am dus la toaletă. Barul aproape se închidea şi mulţi dintre clienţi plecaseră deja. Bucuroasă că nu e coadă la baie, m-am relaxat. Cât timp m-am spălat pe mâini, m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei. Păream mai puţin obosită, mai puţin stresată. Ridurile alea fine şi rigide de la colţurile gurii dispăruseră. Părul îmi cădea pe spate în bucle groase şi cârlionţi, iar ochii mei violeţi sclipeau din cauza alcoolului. Nu eram beată, dar eram în mod evident ameţită. Asta în combinaţie cu compania simpatică însemna că eram în cea mai bună dispoziţie de secole-ntregi.

Cheful mi-a dispărut brusc când am ieşit din baie şi am dat nas în nas cu Cole, care ieşea de la bărbaţi.

Înainte să apuc că spun o vorbă, a venit către mine, înghesuindu-mă în perete, aşa cum făcuse la recepţie cu o zi înainte. Şi-a pus mâinile pe zid deasupra capului meu, privindu-mă fix în ochi.

— Tamara e doar o prietenă.

Mi-am dat capul pe spate, surprinsă, şi m-am lovit de zid.

— Şi de ce crezi că-mi pasă?

Era atât de aproape, încât îi vedeam ridurile de-ncruntare dintre sprâncene şi nuanţa întunecată din frumoşii lui ochi verzi, o apăsare pe care nici măcar striaţiile aurii fascinante ale irişilor lui nu o puteau ascunde.

— Nu m-ai băgat în seamă, prăjiturico.

M-am încordat toată, lângă perete.

— Am vorbit cu Simon şi cu Tony. Prăjiturică?

— Mmm. Sunt un fan al prăjiturilor cu căpşuni. Îmi aminteşti de ele.

— Îţi amintesc de prăjiturile cu căpşuni? am întrebat uluită.

— Căpşuni dulci, frişcă şi blat de biscuiţi, plin de zahăr. Tu eşti asta.

Apoi s-a încruntat.

— Să nu-mi spui că mă ignori din cauza Tamarei.

— De ce-aş face asta?

S-a aplecat mai aproape de mine şi i-am simţit răsuflarea şi colonia cu aromă de lămâie care m-a izbit ca un val încântător.

— Din cauza celor ce se-ntâmplă între noi.

Am şoptit, tremurând:

— Nu se-ntâmplă nimic între noi.

Supărarea a dispărut din ochii lui Cole şi liniile aurii păreau să se fi mărit, datorită căldurii care-i pătrunsese.

— Doar o atracţie senzaţională pe care am dorit s-o explorez de când te-am întâlnit prima oară. Şi poţi să-ncetezi să te prefaci că nu-ţi aduci aminte de asta, pentru că eu ştiu că-ţi aduci aminte.

Am simţit cum mă copleşeşte un val de căldură şi mi-am dorit cu disperare să scap de el. M-am întins şi l-am împins în piept cu palmele, dar el nu s-a clintit. Eram atât de mică. Pe lângă Cole eram o *zânuţă*... neajutorată. M-am uitat urât la el.

— Ar trebui să ştii că aroganţa mi se pare nasoală.

Cole s-a lăsat în faţă şi buzele lui mi-au trecut peste obraz înainte de a-mi şopti în ureche:

— Pe naiba!

Un fior mi-a străbătut şira spinării din cauza răsuflării lui fierbinţi peste pielea mea, iar sfârcurile mi s-au întărit. Pieptul mi se ridica şi mi se lăsa în jos, iar eu mi-am pierdut controlul asupra propriei respiraţii – atmosfera dintre noi părea foarte tensionată.

Cole s-a retras doar cât să mă privească în ochi şi ceea ce a văzut acolo l-a făcut să triumfe. Nu mai simţisem niciodată o atracţie atât de puternică şi, deşi cineva dinlăuntrul meu striga din spatele creierului meu să plec dracului de-acolo, eu am ignorat asta. Mai târziu aveam să dau vina pe alcool pentru că l-am lăsat pe Cole să-şi unească buzele cu ale mele. Am aşteptat momentul, fără suflare...

— Ia uite unde eraţi!

M-am izbit de perete. Momentul se dusese. Cole şi-a închis ochii strâns şi şi-a încleştat fălcile, vădit enervat. I-au trebuit câteva secunde ca să-şi revină. Când a deschis ochii din nou, enervarea dispăruse, dar altceva îi luase locul. De parcă-ncerca să-mi trimită un mesaj mut.

M-am prefăcut indiferentă şi l-am privit neutru, reuşind să respir ca lumea de-abia când el s-a răsucit ca să-i răspundă

Tamarei.

Nu-mi plăcea de ea.

Dar, Dumnezeule, m-am bucurat atât de mult că ne-a întrerupt.

Asta a fost. N-o să mai beau aiurea când e Cole Walker pe-aproape.

Capitolul 4

Munca peste weekend la INKarnate era de-a dreptul nebunească. Salonul bâzâia de zgomotul acelor, de muzică, de discuţii. Era un flux constant de oameni, iar colegii îşi luau o pauză de prânz mai scurtă ca să facă faţă programărilor. Am crezut că duminica va fi o zi mai uşoară, dar era una dintre zilele libere ale lui Simon, deci era la fel de aglomerată, dacă nu chiar şi mai şi.

Mi-a fost extrem de uşor să-l evit pe Cole şi n-a avut nicio şansă de a pomeni despre momentul ăla tensionat dintre noi, de la *Voodoo Rooms.*

Nu ştiu de ce, dar lunea era la fel de aglomerată, aşa că, în ciuda faptului că un salon plin însemna că nu are timp de flirtat cu mine, m-am simţit oarecum uşurată când am venit marţi la muncă într-o atmosferă liniştită. Am reluat treaba de unde rămăsesem cu trecerea dosarelor pe calculator.

O jumătate de oră mai târziu, uşa s-a deschis şi o tânără, poate cu câţiva ani mai mică decât mine, a intrat, îndreptându-se încet spre biroul meu. M-am încordat când i-am văzut supărarea din ochi şi chipul palid.

— Larissa Jones, a zis ea, cu o voce extrem de liniştită. Am o programare pentru o scoatere de tatuaj.

Am verificat agenda, am confirmat programarea şi am dispărut în atelierul lui Rae ca s-o anunţ că-i sosise primul client. Când m-am răsucit să-i spun Larissei că Rae o primeşte peste cinci minute, am rămas surprinsă s-o găsesc pe fată stând în zona de aşteptare şi plângând în palme. Alarmată, m-am grăbit să agăţ cutia cu şerveţele de pe birou şi m-am dus la ea. M-am aşezat lângă ea.

— Te simţi bine?

Ea a suspinat şi şi-a ridicat către mine faţa pătată de lacrimi. A scuturat din cap. I-am înţeles durerea întipărită în fiecare trăsătură şi mi-am simţit inima strângându-se de milă. M-am apropiat de ea, mi-am strecurat un braţ peste umerii ei, ca s-o liniştesc, şi i-am întins cutia.

— O despărţire urâtă? am întrebat eu în timp ce ea lua un şerveţel.

Larissa a inspirat profund.

— Da, a spus ea, cu buzele tremurând. Numele lui vreau să-l şterg.

— Ah, draga mea, am murmurat încet, mângâind-o pe spate.
— Era un nemernic, a zis ea plângând. Ştiu asta. Ştiu. Dar...
Şi-a şters faţa.
— Hei!
Am tras-o de mână, iar ea s-a sprijinit de mine.
— Înţeleg. Ai voie să fii tristă. Ai voie. Doar atât... fără regrete, da? Faci ce trebuie. E un nou început. O nouă viaţă pentru tine.
Larissa m-a privit în ochi şi mi-a zâmbit tremurător.
— Mulţumesc.
— E totul în regulă?
Am ridicat brusc capul, surprinsă să-l văd pe Cole acolo. Nici măcar nu-l auzisem apropiindu-se. Se uita la mine şi la fată cu ochii lui verzi. A ridicat îngrijorat din sprânceană.
— Da.
Larissa a dat din cap, stânjenită.
— A plâns puţin.
Ea mi-a zâmbit timid.
— Scuze.
— Nu-ţi cere scuze, am liniştit-o eu.
Ar fi trebuit să aibă o prietenă care să vină cu ea şi s-o ajute să treacă prin asta, m-am gândit, întristându-mă.
— Ce se-ntâmplă aici? a spus Rae, venind către noi.
Când a văzut chipul brăzdat de lacrimi al Larissei, a dat ocol măsuţei de cafea, a prins-o cu blândeţe de mână şi a ajutat-o să se ridice.
— Eu sunt Rae. Hai, scumpo, hai să scoatem tatuajul ăsta nenorocit de pe tine. În curând o să te simţi mult mai bine.
Am privit cum colega mea de apartament o conduce pe fată în spate şi n-am putut să nu surâd. începeam să-nvăţ că între lăudăroşenia şi bravada ei, Rae avea un suflet mare şi sensibil.
Dintr-odată, atmosfera s-a schimbat. Am inspirat profund, simţind privirea lui Cole aţintită asupra mea. Fără să vreau, m-am uitat la el. Am mai inspirat o dată. Mă fixa cu o privire care părea plină de tandreţe.
Nu mi-a plăcut. Nu. Nu mi-a plăcut deloc.
— Ce e? am zis, cu un ton nerăbdător.
El mi-a răspuns cu un zâmbet scurt, s-a apropiat de mine, m-a sărutat pe frunte şi apoi a plecat.
Pielea mi s-a înfiorat acolo unde mă atinseseră buzele lui.
— Ce mama naibii? am mormăit.

În seara aceea am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe iubitul lui

Rae, Mike. La început, de fapt, n-a fost nicio plăcere. La început, eram puţin înspăimântată când mi l-a prezentat Rae, pentru că nu mă puteam gândi decât la zgomotele pe care tipul ăsta le scotea când făceau sex.

După ce mi-am învins stânjeneala, am fost un pic surprinsă de Mike. Nu ştiu de ce, mă aşteptam la un individ supertăios, morocănos, cu o personalitate care să se potrivească sau care s-o depăşească pe a lui Rae. Mike nu era deloc aşa. Era înalt, zvelt, dar avea o faţă simpatică, ochi amabili şi căprui, şi păr scurt şi blond. De la numele trupei de pe tricoul lui şi din ce-mi spusese Rae, lui Mike îi plăcea acelaşi gen muzical ca iubitei lui. Dar aici păreau să se oprească toate asemănările dintre ei.

— Ne simţeam ghiduşi, să spunem aşa, a continuat Rae, povestind despre al doilea concert la care ea şi Mike s-au dus împreună.

Din momentul în care ne-am aşezat în salon la o bere, Rae a vorbit în locul lui Mike, iar pe el nu părea să-l deranjeze asta.

— Aşa că am sugerat toaleta fetelor şi iată, era liber acolo. L-am târât pe Mike după mine, am închis uşa principală şi am început să ne-o tragem pe pereţi.

I-a zâmbit cu subînţeles iubitului ei, iar el i-a surâs slab, deloc jenat de faptul că ea trâmbiţa detaliile vieţii lor sexuale. Mi-a trecut prin minte că nu era prima oară când ea făcea asta cu el de faţă.

Am aşteptat, neştiind exact ce reacţie trebuie să am. Eu nu făcusem niciodată sex într-un loc public. Ca să fiu sinceră, nici nu-mi dorisem vreodată. Fostul meu iubit încercase să mă convingă să fac sex cu el odată pe o alee din centrul oraşului Glasgow şi fusese mai mult decât ofticat când îi spusesem s-o ia la goană şi să se arunce de pe cel mai apropiat pod.

— Ea *credea* doar c-a încuiat uşa, a murmurat brusc Mike, zâmbind.

Am oftat.

— Nu.

Rae a râs.

— Ba da. Eram acolo, eu cu chiloţii în vine, cu fusta ridicată, Mike cu jeanşii în jurul gleznelor. Ne-o trăgeam pe peretele ăla rece şi dintr-odată am auzit: „Nu sunt sigură că e foarte igienic, draga mea”. Ne-am întors şi-am văzut-o pe doamna asta în vârstă, hipioată, cu părul lung şi cărunt – marfă ca naiba baba – care stătea în prag ţinând în mână o batistă. „Cred că vreţi să curăţaţi puţin faianţa aia înainte să

continuaţi”, a spus ea.

Am izbucnit în râs.

— Şi ce-aţi făcut?

Ochii lui Rae au sclipit amintindu-şi.

— Mike a luat batista şi a spus: „Vreau să fiu ca tine când mă fac mare”. Iar ea a replicat: „Păi eşti deja pe calea cea bună”, a povestit Rae chicotind. Serios. Eroina mea personală.

— Pare un adevărat personaj.

Rae a dat din cap şi s-a lansat în următoarea ei poveste. Deşi Mike nu prea avea ocazia să vorbească şi mi se părea că Rae e cam autoritară cu el, am dedus, din câte văzusem până atunci, că relaţia lor era destul de echilibrată. Când Mike s-a ridicat să-şi mai ia o bere, Rae l-a pus să se aşeze la loc. L-a mângâiat pe obraz cu tandreţe.

— Ai lucrat atât de mult, scumpule. Îţi aduc eu berea.

În fiecare zi descopeream noi feţe ale personalităţii lui Rae şi, deşi putea fi tăioasă şi folosea cuvinte vulgare, eram cu adevărat fascinată de ea. De mult timp nu mai fusesem în preajma unor oameni care nu erau nici pesimişti, nici falşi. Cu Rae, totul era la suprafaţă şi, deşi îi tachina des pe ceilalţi, ştiam că n-o face deloc cu răutate, în afara cazului în care persoana respectivă era cu adevărat nasoală.

În numai o săptămână de când ne cunoşteam, ştiam deja care era relaţia mea cu Rae şi învăţam că aceasta era extrem de valoroasă.

Cât timp Rae s-a dus după bere, Mike mi-a zâmbit.

— Cum te-nţelegi cu Rae?

— Bine.

— Ştiu că poate fi cam... mă rog, în toate felurile, dar e un om foarte bun.

Am zâmbit ca să-l liniştesc.

— Încep să pricep asta.

— Vorbiţi despre mine? a făcut Rae, revenind în cameră. Bârfiţi despre absoluta mea superbitate, iubiţeilor? a-ntrebat, imitându-l atât de bine pe Tony, încât am izbucnit în râs.

— Ceva de genul ăsta, i-a spus Mike, zâmbindu-i cu drag.

O oră mai târziu, Mike a pus jos sticla goală de bere şi s-a ridicat în picioare.

— Îmi cer scuze, doamnelor. Trebuie s-o şterg la culcare.

A dat din cap în semn de noapte bună şi a sărutat-o uşor pe buze pe Rae, înainte de a se duce la ea în dormitor. După ce-

am auzit uşa închizându-se în urma sa, Rae s-a întors spre mine.

— Ce părere ai?

Am zâmbit larg.

— De parcă-ţi pasă.

— Corect, a zis ea rânjind. Dar sunt curioasă.

— Pare un tip tare de treabă.

— E cel mai bun, a spus ea, cu privirea aţintită afară, pe cerul întunecat.

O tăcere confortabilă s-a aşternut între noi doar pentru ca, un minut mai târziu, să fie ruptă de Rae.

— Am avut un părinte adoptiv bun cât am fost copil.

Nuanţa şovăitoare din glasul ei mi-a făcut părul de pe ceafa să se ridice.

— Sally McIntyre. Soţul îi murise cu un an înainte să mă ia pe mine, dar ea tot primea copii în adăpost temporar.

A luat ultima ei gură de bere şi m-a privit direct în ochi.

— Fratele lui Sally m-a violat când aveam paisprezece ani.

Tot trupul mi s-a cutremurat de parcă cineva m-ar fi împuşcat. Am întredeschis buzele, gata să spun ceva, dar mintea mea nu se putea gândi la reacţia potrivită. Sângele care mi-a inundat urechile a înecat orice reacţie posibilă.

— Sally a aflat şi a chemat poliţia. Cu toate astea, am pierdut totul. Am fost trimisă înapoi într-un orfelinat pentru fete, examinată şi chestionată până când mi-am dorit să mor. Genul ăsta de chestie lasă urme adânci. Logodnicul meu, Jason, s-a luptat foarte mult să mă ajute să depăşesc urâţenia cu care rămăsesem în suflet din anii adolescenţei. Avea răbdare cu mine, mă făcea să mă simt în siguranţă, în toate sensurile. Inclusiv la sex. M-a redat pe mine mie.

Mi-a zâmbit, dar ochii i-au rămas trişti.

— M-am străduit cât am putut să-mi placă sexul şi să nu-mi fie frică de el, aşa că am ajuns în extrema cealaltă, ştii tu, am devenit foarte liberă din punct de vedere sexual. Dar urmele acelea… nu dispar niciodată şi îţi lasă ceva întipărit în minte.

Nu-mi venea să cred că o persoană atât de puternică precum Rae trecuse prin atât de multe.

— Îmi pare rău că ai păţit aşa ceva.

Mi-a mulţumit dând din cap şi apoi a continuat să cutremure pământul de sub mine.

— Shannon, tu ai fost violată?

Am simţit cum tot aerul din cameră dispare şi cum sângele

care-mi inunda urechile accelerează ritmul. Am transpirat la subraţ şi în palmă. Am privit-o în ochi, tremurând un pic.

— Aproape, am şoptit, încercând să nu plâng.

Ochii lui Rae au devenit dintr-odată duri.

— L-ai demascat pe nenorocit?

Am dat din cap şi brusc m-am trezit povestindu-i tot.

— Îl chema Ollie...

I-am povestit tot, în afară de partea cea mai rea. Nu voiam să afle nimeni cea mai rea parte – vina mea, ruşinea, iadul cauzat familiei mele. Dar în rest, totul a ţâşnit din mine până când am sfârşit suspinând în braţele ei.

Rae m-a ţinut acolo strâns, legănându-mă, şoptindu-mi vorbe de consolare de care nu ştiam că aveam nevoie până când durerea s-a domolit cumva. Epuizată, am adormit în braţele ei.

În dimineaţa următoare m-am trezit la mine-n pat şi mi-am dat seama că fusese cel mai bun somn de când se-ntâmplase totul.

Capitolul 5

Deşi Rae şi cu mine n-am pomenit nici de confesiunea ei, nici de a mea, a doua zi la micul dejun ceva se schimbase cu siguranţă în această nouă prietenie. Acum nu numai eu ştiam că pot avea încredere în Rae, dar ştia şi ea că poate avea încredere în mine.

Mă simţeam ca bătută după ce scosesem la suprafaţă atâţia scheleţi din bezna în care încuiasem acele întâmplări în ultimii ani. Eram bucuroasă că Rae continua să fie la fel de sarcastică şi nefiltrată ca până atunci. Mila ei m-ar fi ucis. Era ziua ei liberă şi coincidea cu a lui Mike, aşa că eram de-a dreptul fericită că urma să plec la muncă. După mutra ei, mi-am dat seama că Mike de-abia aştepta maratonul sexual.

În ciuda sprijinului lui Rae şi a faptului că se purta normal în preajma mea, am intrat la INKarnate încă simţindu-mă vulnerabilă după căderea nervoasă pe care o avusesem cu o seară înainte. Cole avea o programare devreme, aşa că era ocupat, dar Simon a venit să mă salute, mi-a aruncat o privire şi m-a întrebat imediat dacă sunt bine. Am reuşit să-l conving doar că nu dormisem bine, iar el a plecat să-şi vadă de treabă.

Pentru ce s-a-ntâmplat apoi, dau vina pe irascibilitatea aceasta.

Peste câteva ore, eram în spatele fişetului unde erau dosarele când lumina din încăpere a pălit un pic. Simţind că nu sunt singură, m-am răsucit şi l-am descoperit pe Cole sprijinindu-se de cadrul uşii, cu braţele încrucişate peste piept, cu o gleznă peste cealaltă. Postura era una *relaxată,* dar privirea era una curioasă.

Atracţia pe care o simţeam faţă de el s-a transformat brusc într-o furie arzândă şi copleşitoare, care-mi izvora din piept.

— Arăţi foarte drăguţ azi, prăjiturico, a spus el blând.

Seriozitatea din vorbele lui, lipsa flirtului, tandreţea pe care o punea în porecla pe care mi-o dăduse doar îmi alimentau furia. Cel puţin când era şmecher şi sexy puteam să mă opun, dar acum era atât de alunecos – încercându-mă cu acest rahat sentimental gen „Chiar îmi place de tine”.

— Am treabă, am zis tăios.

Cole a oftat din toţi rărunchii şi a făcut câţiva paşi înăuntru.

— Uite, îmi cer scuze că te-am luat puţin cam tare. De obicei nu sunt aşa.

Mi-a zâmbit obraznic, revenind la forma lui naturală.

— Tu mă faci să fiu aşa.

— Ah, sunt convinsă.

Cole a simţit răspunsul meu acid şi s-a tensionat.

— Am făcut ceva care să te supere?

Dacă făcuse ceva?

Mânioasă la culme, m-am întors către el, simţind cum toată neplăcerea, teama şi ratarea care mă străbăteau se canalizează spre el. Mai târziu, mi-am dat seama cât de incorectă şi iraţională am fost, dar în acel moment Cole Walker reprezenta tot ce era greşit în viaţa mea şi în deciziile pe care le luasem până atunci.

— Nu pot să suport tipii ca tine.

Am spus cuvintele astea pe un ton jos, plin de venin, care l-a făcut pe Cole să se dea brusc înapoi, surprins.

— Tipii arătoşi care presupun că toate femeile le vor cădea la picioare, mulţumindu-le pentru un strop de atenţie. Ei bine, eu nu sunt una dintre ele. Nu respect şmecherii ca tine. Nu-mi place de tine. N-am încredere în tine. În spatele zâmbetului tău fermecător nu există nimic, în afara unor promisiuni deşarte. Nu ai nimic real să-mi oferi, nici mie, nici altei victime de-a flirtului tău. Diferenţa dintre mine şi ele e totuşi că eu sunt suficient de isteaţă ca să te văd aşa cum eşti cu-adevărat.

Cu răsuflarea întretăiată, am conchis:

— Nimic.

După ce aceste cuvinte mi-au ieşit pe gură, am dorit imediat să le iau înapoi. Expresia de pe chipul lui... pur şi simplu nu-i venea să creadă. Eu nu spuneam astfel de lucruri urâte oamenilor. Asta nu eram eu.

Iar simplul fapt că mă făcuse să mă comport aşa mă enerva şi mai tare.

Obrajii lui Cole s-au încordat şi a făcut un pas ameninţător spre mine, făcându-mă să mă-mpleticesc înapoi. S-a oprit, observându-mi pasul în spate cu ceva asemănător dezgustului.

— Nu ştii nici cel mai neînsemnat lucru despre mine... dar îţi mulţumesc. Mulţumesc că mi-ai arătat ce nemernică moralistă poţi fi. N-o să-mi pierd vremea cu cineva care nu merită.

Spre uimirea mea, vorbele lui m-au durut. Am ascuns totuşi acest lucru. Eram antrenată.

— Sunt concediată?

A strâmbat din buza de sus.

— Tu chiar crezi că sunt un bou, nu-i aşa?

N-am mai zis nimic, căci otrava cu care-l tratasem era o dovadă destul de clară.

— Nu, Shannon, s-a răstit Cole. Locul de muncă e-n siguranţă cât timp ţi-o faci ca lumea. Iar eu voi sta cât de departe de tine voi putea.

Din păcate, Cole şi cu mine aveam aceleaşi zile libere, aşa că nu ne prea puteam evita la muncă.

Ostilitatea dintre noi era evidentă.

Eram sigură că Rae a observat asta marţi, la serviciu, dar n-a spus nimic. Nu ştiam exact dacă nu se prinsese sau nu-i păsa. Câteodată la Rae era greu de spus. Era ziua liberă a lui Simon, aşa că acesta nu ştia că se-ntâmplă ceva. A venit la muncă miercuri.

Şi l-am făcut imediat să remarce că era ceva nelalocul lui.

Cole tocmai terminase cu o clientă. Fusese prietenos, numai zâmbet, conducând-o pe tipa mai în vârstă la recepţie ca să plătească, dar când s-a uitat la mine s-a înnegurat.

— O oră pentru Marie.

Nici măcar nu l-am privit. La fel de prietenoasă cum fusese el cu Marie, i-am încasat banii zâmbind şi i-am urat o zi bună. După ce ea a ieşit pe uşă, Cole m-a anunţat:

— Azi ies la prânz, aşa că nu-i nevoie să-mi cumperi nimic.

— Bine.

A mormăit şi s-a îndepărtat. O jumătate de oră mai târziu, i-a sosit următoarea programare. Doar gândul că urma să intru în atelierul lui ca să-l anunţ îmi aducea fluturi în stomac. Şi nu de genul bun. Mai degrabă molii.

Mi-am făcut curaj şi am intrat repede în atelierul lui, găsindu-l glumind cu Simon. Cole a ridicat capul şi râsul i s-a stins în ochi când m-a văzut.

— Ce e? a spus el nerăbdător.

M-am uitat la Simon şi am remarcat că se încruntase, luat prin surprindere de tonul lui Cole. Enervată, am strâns din dinţi şi i-am aruncat şefului meu nişte priviri ucigătoare.

— Ţi-a sosit următoarea programare. Credeam că vrei să ştii.

— Bine.

S-a uitat repede în altă parte şi a încheiat conversaţia cu Simon, dar acesta rămăsese cu gura căscată holbându-se la mine.

M-am strâmbat şi m-am răsucit pe călcâie, ieşind valvârtej de-acolo. L-am auzit pe Simon spunând răguşit:

— Ce-a fost asta?

Dar am plecat prea repede ca să mai aud şi răspunsul lui Cole.

Cam aşa ne-am purtat, Cole şi cu mine, pentru tot restul zilei. Partea mea favorită a fost când el a terminat cu blonda tinerică şi drăguţă, care alesese să-şi facă un tatuaj cu versurile ei preferate pe şold (ştiam asta pentru că nu mai tăcea odată cu versurile de la Killers, ce însemnau acestea pentru ea şi ce însemna că *acel* Cole i le va tatua pe piele) şi a scos-o la masă. O chema Jessica şi, după ce a plătit, s-a sprijinit pe biroul meu cu un zâmbet enorm pe faţă şi a şoptit:

— Cole mă duce să mâncăm împreună.

Nu m-am mai putut abţine. Ochii mei i-au căutat privirea, fără să vreau. Cole se uita prin mine. Fără să-şi ia la revedere, i-a ţinut uşa Jessicăi şi a ieşit după ea, în aerul răcoros al primăverii.

Am ignorat durerea pe care refuzam s-o recunosc drept gelozie (încă o dată) şi m-am jucat cu dosarele, încercând să-mi amintesc că făceam ceva înainte ca Cole să transforme o întâlnire cu un client într-una romantică.

— Hmm.

Am ridicat brusc capul la auzul acestui sunet. Simon stătea în mijlocul salonului, holbându-se înspre uşă.

— Ce hmm?

A ridicat din umeri întorcând încet privirea către mine.

— Cole nu prea face asta.

Nu că mi-ar fi păsat... dar am întrebat:

— Ce să facă?

— Să scoată clientele-n oraş. A mai făcut-o o dată acum câţiva ani, dar era o clientă regulată şi au ieşit împreună vreo şase luni, dacă nu mă-nşel.

Am pufnit. Era greu de crezut că rezistase Cole şase luni cu o fată.

— Spun doar că...

Simon a făcut un pas spre mine, părând la fel de nerăbdător cum era Cole mai devreme.

— Poate a făcut-o ca să scoată din minţi *pe cineva.*

Pe cineva, adică pe mine? M-am strâmbat, holbându-mă la uşa pe care ieşise Cole.

— Foarte matur, am mormăit.

— Ce s-a-ntâmplat între voi?

— Nimic, m-am grăbit să-l asigur. Absolut nimic.

Acum a fost rândul lui Simon să pufnească.

— Ciudat cum absolut nimic îl poate face pe cel mai relaxat tip să se poarte ca un nemernic ofticat.

— Ciudat, da, am murmurat, văzându-mi în continuare de treabă şi refuzând să ridic privirea până când Simon a plecat.

Nu am cuvinte să descriu cât de bucuroasă am fost când a venit ziua de joi. M-am urcat într-un autobuz care m-a dus la Portobello. M-am aşezat lângă un capăt al falezei şi am început să schiţez casele înşirate acolo unde pământul întâlnea nisipul şi apa se-ntindea în faţa mea.

Era un loc liniştit şi, pentru o vreme, nu m-am gândit la familia mea sau la Cole sau la nimic supărător.

Credeam că ziua de vineri va merge la fel de bine până pe seară, când Rae m-a invitat la un pahar. Voiam să spun nu, pentru că ştiam că acolo va fi şi Cole, dar deja o refuzasem cu o seară înainte şi eram sigură că Rae n-o să mai accepte.

În mod ciudat, prietenia lui Rae ajunsese să-nsemne ceva pentru mine. Eram singură în Edinburgh şi ea era unicul lucru care mă făcea să nu mă mai simt atât de singură. Nu voiam s-o îndepărtez în încercarea mea de a-l evita pe Cole.

Cole nu era la cârciumă, am descoperit, spre uşurarea mea. Doar Simon şi Tony. Rae şi cu mine ne-am aşezat la un pahar cu băieţii.

— Unde e Spledoarea Sa în seara asta? a-ntrebat ea.

Simon a rânjit.

— Se face şi mai sexy. El, Cam şi Nate sunt la un turneu de judo la Londra. Se-ntorc diseară târziu.

Curiozitatea m-a învins.

— Judo?

Rae a dat din cap.

— Şeful nostru e un mare şmecher. Nu numai că face kickboxing, dar are şi centura neagră la judo cu nu ştiu ce număr lângă ea sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu. E destul să spun că se pricepe. Cumnatul lui, Cam, şi cel mai bun prieten al acestuia, Nate, au şi ei centura neagră. Cred că Nate îi antrenează.

Deci aşa se explica trupul fantastic al lui Cole. În mod clar, nu eram singura care se gândise că are un corp superb, căci Simon a-nceput să râdă la mutra pierdută a lui Tony.

— Încetează, frate!

— Scuze, a spus Tony, zâmbind cu subînţeles. Visam la imaginea ălora trei aruncându-se pe-acolo unul pe altul.

Ceilalţi au râs, dar Rae mi-a observat deruta.

— Cumnatul lui Cole e un tip sexy, şmecher, de aproape patruzeci de ani. Nate e de aceeaşi vârstă, cred, dar e...

— Naiba să mă ia! a întrerupt-o Tony. Nate arată bine, băga-mi-aş!

— Şi hetero, a spus Rae, făcându-l pe Tony să-i arunce o privire împietrită, apoi s-a răsucit spre mine. Cam s-a însurat cu sora lui Cole cu ani în urmă, când Cole avea paisprezece sau cincisprezece ani. Jo e versiunea feminină a lui Cole – atât de frumoasă că-ţi vine s-o urăşti. Dar practic ea l-a crescut de una singură pe Cole, aşa că e destul de mişto. Tot ea a adus pe lume şi pe cel mai dezgustător de drăgălaş plod din câţi există. O cheamă Belle, are aproape patru ani şi te vrăjeşte până nu mai poţi.

Rae şi-a scos telefonul şi a-nceput să caute prin el.

— Uite.

Mi l-a băgat în faţă, arătându-mi o poză de-a lui Cole râzând şi ţinând în braţe o fetiţă uimitor de frumoasă, cu o claie de păr blond-rozaliu. Ea avea braţele încolăcite în jurul gâtului lui Cole şi-şi pusese capul pe umărul lui. Fetiţa se uita înspre cameră, zâmbind larg.

Am ridicat din sprâncene. Imaginea lui Cole în rol de unchi iubitor a atins ceva dinlăuntrul meu.

— Par apropiaţi.

— Da, chiar sunt.

Rae a pus telefonul deoparte.

— Îl tachinez de nu mai pot în legătură cu asta. Un nemernic sensibil. Ar ucide pentru fetiţa aia. Pentru toată familia lui.

— Da, sunt apropiaţi, a fost Simon de acord.

— Un fel de Brady Bunch[4].

Rae a mârâit.

— Eşti gelos, scumpule?

Tony a ridicat dintr-o sprânceană.

— Absolut, băga-mi-aş picioarele!

Îi ascultam pe prietenii mei cum se tachinau reciproc şi am început să mă simt un pic stânjenită. Gândul că Cole e familist nu se potrivea deloc cu persoana pe care mi-o imaginasem în mintea mea. Mi-am muşcat buza.

— Dar tu, Shannon?

Glasul lui Simon m-a trezit din gândurile mele mohorâte.

— O să-ţi cunoaştem vreun prieten sau vreo rudă din

---

[4] The Brady Bunch, show tv din anii *'70,* în care era vorba despre o familie extinsă. *(N. trad.)*

Glasgow?

M-am străduit să nu mă încordez vizibil.

— Nu sunt apropiată de familia mea.

El a dat din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

— Nici prieteni?

Prieteni?

Nu. Din păcate îi pierdusem pe majoritatea...

Am sorbit din paharul de vin pe care mi-l turnasem singură. Eram aproape gata să ies cu prietenele mele pentru prima oară în nu ştiu cât timp, şi eram agitată şi entuziasmată. De-abia aşteptam să mă întâlnesc cu ele în Merchant City, să mâncăm ceva bun, să bem ceva şi să petrecem toată noaptea. Mi se părea că trecuse o veşnicie de când nu mă mai distrasem.

Mi-am pus pantofii negri cu toc-cui care mă făceau un pic mai înaltă, de la 1,60 la 1,67. Ca întotdeauna, mi-am lăsat părul liber în bucle şi arătam bine în fusta mini strâmtă, ciorapi negri şi o bluză neagră fără mâneci, pe care o purtam cu un mănunchi de brăţări roşii şi argintii şi cercei. Mi-am luat poşeta roşie sclipitoare şi m-am întors cu faţa spre oglindă, speriindu-mă îngrozitor când l-am văzut pe iubitul meu, Ollie, privindu-mi şi el reflexia. Stătea în pragul uşii, măsurându-mă din priviri. Nu-l auzisem când se-ntorsese de la muncă.

M-am încordat.

— Nu ieşi nicăieri îmbrăcată aşa, a spus el încet. Arăţi ca o târfă!

Fără niciun alt cuvânt a ieşit din cameră.

Înfierbântată de ruşine şi jignită, mi-am scos fusta, cu degete tremurătoare, şi mi-am tras pe mine o pereche de jeanşi negri strâmţi.

N-am spus nimic când am intrat în salonul nostru, care era şi bucătărie, ca să-mi pun paharul gol în chiuvetă. Băusem ultima gură de vin cu câteva minute înainte. Îmi făceam curaj.

În timp ce-mi mutam portofelul, cheile şi telefonul din geanta mea de zi cu zi în poşeta plic, am simţit privirea lui Ollie în spate.

Câteva secunde mai târziu, l-am auzit apropiindu-se şi căldura trupului său m-a atins când şi-a încolăcit braţele în jurul meu, strângându-mă la piept. A-nceputsâ mă sărute pe umăr, ducându-şi buzele până pe gât. Eram încă furioasă şi am încremenit.

— Încetează! Trebuie să plec.

M-a strâns şi mai tare.

— Nu pleca, iubito, a spus el, folosindu-şi vocea aceea mieroasă, plină de regret. Am avut o zi de rahat la muncă. Mi-ar prinde bine o seară liniştită cu iubita mea.

Am oftat şi m-am răsucit în braţele lui.

— Îmi pare rău, dar aveam seara asta cu fetele plănuită de secole întregi. Nu le-am văzut de atâta timp.

M-a strâns şi mai tare, cu ochi rugători.

— Te rog, scumpo! Nici n-ai idee ce zi proastă am avut.

Mi-am muşcat buza.

— Mă-ntorc devreme. Promit!

Ollie m-a eliberat din braţe, iar dezamăgirea din privirea lui era evidentă.

— E-n regulă. Nu-ţi face griji. Prietenele tale sunt importante.

Dar felul în care a spus-o putea la fel de bine să-nsemne „Prietenele tale sunt mai importante decât mine”.

Am simţit un amestec de vinovăţie şi enervare şi, ştiind că, dacă nu rămân, o să fie ofticat pe mine zile întregi, am oftat şi am spus:

— O să scriu ca să le anunţ că nu mai ajung.

M-a răsplătit cu un sărut lung şi dulce.

— O să comand ceva de mâncare, a spus el.

— Chinezească, am mormăit eu, scoţându-mi telefonul.

— Neah, am chef de indiană.

Bleah, indiană. Am oftat din nou şi i-am scris prietenei mele Jennifer.

Peste câteva secunde am primit un mesaj în care scria: „Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa? Nu te-am văzut de o mie de ani şi tu anulezi în ultima secundă? Prietenia asta e o stradă cu sens unic acum, iar eu am încheiat-o”.

Furioasă – pe mine, pe Ollie şi pe Jennifer – m-am întors în dormitor şi mi-am scos hainele, mi-am şters machiajul şi m-am băgat în pijamale oftând.

Ollie se uita la Top Gear şi scosese bere din frigider pentru amândoi. M-am aşezat lângă el pe canapea, unde m-a tras imediat lângă el, dar nu mă puteam relaxa. Am stat acolo făcându-mi griji câteva ore bune, de-a dreptul speriată de faptul că-mi stricasem toate prieteniile.

Telefonul lui Ollie a sunat şi el a răspuns. Nu eram foarte atentă la conversaţie, aşa că m-a luat prin surprindere când a-nchis şi s-a întors spre mine.

— Haide, ne vedem cu Bill şi cu băieţii la cârciumă.

M-a străbătut furia. Nu-mi venea să cred.

— Glumeşti?

Derutat, Ollie a scuturat din cap. M-am ridicat, cu mâinile-n şold.

— Tocmai am renunţat la seara cu fetele pentru că tu ţi-ai dorit să petreci o seară liniştită cu mine, în casă.

— Ah, nu-ncepe! a gemut Ollie. Nu mă bate la cap cu drama ta nenorocită. Vii sau nu?

— Nu! Nu vin! am ţipat. Nemernic egoist.

Chipul lui Ollie s-a întunecat instantaneu...

Mi-am revenit repede din amintirile acestea, clipind cât puteam de repede ca să le alung. Fusese un nemernic multă vreme. Nu-mi venea să cred cât de mult timp îmi luase să-l văd aşa cum era cu adevărat, să văd cum mă distrusese, cum îmi distrusese viaţa.

— Shannon?

I-am zâmbit scurt lui Simon.

— Am pierdut legătura.

— Mai vreau un pahar, a spus brusc Rae, schimbând subiectul şi am bănuit (cu recunoştinţă) că a făcut-o intenţionat. Mai vrea cineva ceva?

Capitolul 6

Deşi ostilităţile dintre mine şi Cole n-au încetat, timpul trecea destul de repede, iar eu mă obişnuiam din ce în ce mai mult cu slujba mea de la INKarnate şi cu traiul alături de Rae. Câteodată nu-mi venea să cred că de-abia trecuse puţin peste o lună de când venisem să lucrez la studioul lui Stu. Nu se schimbaseră multe: munceam, îl evitam pe Cole când puteam, îl repezeam ca răspuns la nerăbdarea lui rece şi vedeam cum dispare la prânz, când şi când, cu Jessica, cu care se tot întâlnea în ultimele câteva săptămâni.

Nu că mi-ar fi păsat.

Îi aveam pe Simon şi pe Rae drept tampoane în conflictul cu Cole. Lor li se părea că tensiunea dintre noi era bizară, dar caraghioasă. O acceptau şi gata. Sincer, devenise cea de-a doua mea natură să-l ignor sau să mă uit urât la el, când nu-l puteam ignora.

Exact asta făceam în acea după-amiază de marţi. Rae avea un client; Simon avea zi liberă; Cole n-avea nimic de făcut, dar mă evita stând în biroul lui Stu. Eu eram oarecum în pauza de masă. Întârziasem în dimineaţa aceea, aşa că recuperam luând prânzul la biroul meu. Aşa mă puteam ocupa de clienţi dacă veneau sau sunau. Încercam să nu mă gândesc de ce întârziasem la muncă.

Coşmarurile mi se întorseseră.

După tot ce mi se-ntâmplase în Glasgow, am avut vise urâte o grămadă de timp. Când m-am mutat la Edinburgh, au fost înlocuite de vise cauzate de stres, din gama „îmi cad dinţii”. Erau mai bune decât coşmarurile totuşi şi nu mă trezeau în miezul nopţii, plină de sudoare, aşa că mă descurcam cu ele. Apoi am făcut rost de slujbă şi m-am mutat, iar visele dispăruseră complet.

Acum se-ntorseseră şi, după ce mă trezisem dimineaţa devreme, tremurând şi transpirând din toate încheieturile, adormisem în cele din urmă şi nu mai auzisem alarma.

M-am încruntat şi mi-am băgat nasul adânc în ultima carte a lui J. B. Carmichael, în timp ce mestecam la un sendviş făcut de mine acasă. Tocmai când mă cufundasem în poveste, am auzit paşi apropriindu-se pe holul din spate. Nici măcar n-a trebuit să ridic privirea ca să ştiu că era Cole – atât de conştientă devenisem de prezenţa lui.

M-am concentrat cât am putut, încercând să-l ignor când a intrat în încăperea principală, apropriindu-se de mine. L-am simţit plimbându-se în jurul meu, dar mi-am vârât nasul în carte atât de adânc, încât nu mai vedeam decât hârtia şi rândurile negre.

Am auzit un oftat plin de exasperare înainte să simt nişte mâini pe mijloc, care mi-au ridicat trupul de pe scaun. Am gemut şi am încremenit din cauza şocului, când m-a lăsat uşor lângă uşa debaralei cu dosare. Încă ţineam cartea şi sendvişul în exact aceeaşi poziţie, privind peste marginea cărţii. Cole m-a pus jos şi apoi a dat la o parte scaunul de lângă birou. S-a aplecat să ia un dosar gol din sertar şi picioarele ni s-au atins. Atunci, în sfârşit, am prins din nou glas.

— Nu puteai să spui pur şi simplu „dă-mi voie”?

Încercam să nu-i privesc braţele. Ştiam că sunt micuţă, dar el mă ridicase de parc-aş fi fost un fulg!

Cole şi-a aţintit privirea rece asupra mea şi, dintr-odată a-nceput să vină către mine. Nu m-am dat în spate, dar ajunsese atât de aproape încât a trebuit să-mi lipesc sendvişul şi cartea de piept. Am inspirat când căldura trupului său m-a lovit, laolaltă cu mirosul ispititor al coloniei sale. Acum ştiam că aroma aceasta irezistibilă era versiunea sport a parfumului L’Eau d’Issey de la Issey Miyake, pentru că o găsisem pe Rae împachetând un cadou şi-mi spusese că e pentru ziua lui Cole, care se apropia. Atunci am rezistat cu greu dorinţei de a-i lua sticla, de a-mi parfuma aşternuturile şi de-a mă tăvăli în ele ca o nebună.

Probabil că tensiunea dintre mine şi Cole mă afecta un pic.

Poate.

Cu ochii căscaţi, am văzut cum faţa lui Cole se apropie... după care a trecut cu totul pe lângă mine, întinzându-se după un pix aflat pe fişetul din spatele meu.

Din păcate, trupul meu a răspuns la această apropiere într-un fel pe care nu mi-l doream. Era total desincronizat de creier. Derutată şi ofticată, am rămas neclintită până ce Cole s-a retras, cu pixul în mână. Expresia i-a rămas dură până când a dat cu ochii de mine, ceea ce l-a făcut să se oprească. M-a măsurat din priviri, citind pe coperta cărţii.

— Eşti fan J.B. Carmichael? a zis el.

Am înghiţit în sec, încercând să-mi revin.

— Mda.

A dat din cap şi a ridicat privirea, uitându-se în ochii mei.

— E cea mai bună prietenă a surorii mele. Locuieşte în New Town.

Poftim?

Cum...

Am rămas cu gura căscată, exact ca un fan disperat.

— Pe bune? am şoptit, imaginându-mi deja cum o întâlneam şi-i ceream autografe pe cărţi.

Ştiam că e americancă şi că locuieşte în Scoţia. Seria ei avea acţiunea plasată în Richmond, Virginia, dar şi în Edinburgh, însă nu avusesem nici cea mai vagă idee că fusesem atât de aproape de ea în ultimele câteva săptămâni.

Am văzut o sclipire răutăcioasă în privirea lui Cole, dar eram prea emoţionată ca să-mi dau seama ce-nseamnă asta.

— Da, a spus el, plescăind din buze. Mare păcat!

Tonul lui m-a smuls violent din entuziasmul meu. Ştiam exact ce voia să însemne privirea aia răutăcioasă. Orice speranţă de a o întâlni pe scriitoare fusese spulberată în momentul în care începusem războiul împotriva lui Cole. M-a privit scurt şi triumfător şi a plecat. Furia însă m-a copleşit.

— Eşti un idiot imatur!

— Mă doare-n cot, prăjiturico! mi-a aruncat el. Oricum, tu ai început.

De obicei îmi plăceau discuţiile ciudate cu Rae, dar în seara aceea, la cină, îmi doream să plece mai repede. Mike o scotea la film, dar era în întârziere. Rae se hotărâse să ia cina cu mine înainte de a se întâlni cu el, împiedicându-mă astfel să-mi pregătesc o gustare şi să mă refugiez în dormitor, unde voiam să folosesc vopselele acrilice pentru prima oară.

Făcusem aşa cum îmi făgăduisem şi cumpărasem vopselele la primul salariu, iar acum mă simţeam ca un copil de Crăciun, aşteptând să se elibereze apartamentul ca să le folosesc fără nicio teamă. Prima lucrare pe care voiam s-o fac era peisajul oraşului pe care-l schiţasem din vârful castelului.

Cu toate acestea, Rae se lungea cu cina. Era, de asemenea, ciudat de tăcută.

De vreme ce colega mea de apartament nu putea suferi să o întrebe cineva dacă se simte bine (de obicei, răspundea cu un sarcasm care mă făcea să-mi doresc să nu mă fi interesat de la bun început), am mâncat în tăcere. Asta până când Rae a simţit nevoia să vorbească din nou.

— De ce mama dracului tu şi Cole vă comportaţi ca nişte imbecili unul cu celălalt? E ca şi cum aş lucra cu nişte

psihopaţi. Eşti amabilă cu toată lumea şi apoi te transformi în stană de piatră când intră el pe uşă şi reciproc. Aveţi personalităţi multiple?

Sincer, eram impresionată că reuşise să se abţină atâta timp. Am răsuflat adânc înainte să-i răspund.

— Se tot dădea la mine, aşa că l-am pus la punct.

Rae a izbucnit în râs.

— De ce să faci o tâmpenie ca asta? E *Cole.*

— Şi ce dacă e Cole? Doar pentru că e sexy şi talentat şi plin de-ncredere ar trebui să-i cad la picioare? Cunosc genul, crede-mă. Nu mă mai încurc cu băieţi răi. Te mestecă şi te scuipă la loc. Iar Cole pare Thor într-o lume a băieţilor răi...

M-am oprit când Rae a-nceput să râdă isteric. M-am uitat urât la ea, aşteptând să se oprească. Enervarea mea a făcut-o să râdă şi mai tare, aşa că i-a luat o vreme până să-nceteze. De fapt, mi-am terminat cina.

— Ah, a zis ea, ştergându-se la ochi. Să lăsăm deoparte analogia de-a dreptul haioasă, care n-a avut oricum nicio logică. Despre ce mama naibii vorbeşti aici?

M-am uitat la ea tăios.

— Cole. Băiatul rău.

— Corect.

Rae a pufnit şi a-nceput din nou să se hlizească.

— Ce e? am spus, de data asta mai mult decât nervoasă.

— Nimic.

S-a ridicat şi a dus farfuriile la chiuvetă.

— O să te las să-ţi dai seama singură, prostănacă afurisită.

Uluită, am privit-o fix în timp ce ea spăla farfuriile. În cele din urmă, m-am ridicat şi am ieşit din bucătărie, nu înainte de a pufni:

— *Tu* eşti prostănacă.

Singura ei reacţie a fost să râdă, ştiind că asta mă va enerva la culme.

A doua zi s-a întâmplat ceva diferit. Ceva neobişnuit.

Ca în fiecare zi, am ajuns la studio chiar înainte de ora nouă, ştiind că erau acolo deja Cole şi Rae sau Simon, ca să se pregătească.

Uneori, aproape tot timpul, dacă era ziua de lucru a lui Simon, venea să mă salute şi să-şi ia paharul cu cappuccino pe care i-l aduceam. Dacă era ziua lui Rae, venea să facă mişto de mine şi să-şi ia cafeaua pe care i-o aduceam ei.

Cole nu venea niciodată să mă salute dimineaţa. În niciun

caz de când începuse războiul.

Aşa că am fost de-a dreptul luată prin surprindere când l-am văzut venind spre mine, în timp ce-mi scoteam jacheta.

— Azi hai să facem un armistiţiu, a spus el cu vocea lui bubuitoare.

Am ignorat fluturaşii obişnuiţi care îmi luau în stăpânire stomacul de câte ori intra Cole în încăpere şi mi-am încrucişat mâinile peste piept în semn de sfidare. Poate chiar aş fi părut intimidantă şi impresionantă dacă n-ar fi trebuit să-mi dau capul pe spate atât de mult ca să mă uit la el.

— Nu văd ce sens ar avea.

Fălcile lui Cole s-au încordat. Am ignorat şi semnul ăsta că-l scoteam din minţi.

— Deci?

Am ridicat din umeri, dându-mi părul peste umăr. Ochii lui au urmărit mişcarea fără să vrea.

— Cole?

El şi-a mutat atenţia de la părul meu la faţa mea şi a oftat.

— Poţi să te prefaci că eşti matură preţ de două secunde? Unu: nu-mi place să mă port aşa. Nici când eram adolescent nu mă comportam ca un adolescent răsfăţat şi mă enervează la culme că o pişpirică din Glasgow mă face să fiu aşa.

Iritată de ideea că eu aş fi fost motivul pentru care nu-şi putea păstra profesionalismul (el era cel care începea să se răstească atunci când îl puneam la punct), am deschis gura ca să-l contrazic. Dar Cole mi-a făcut semn să tac.

— Nu!

Tonul şi gesturile sale sugerau că era mai sigur pentru mine să ascult ce are de spus. Cole a aşteptat o secundă, ca să vadă dacă aveam de gând să mă supun. A fost dificil de suportat, dar mi-am amintit cum m-a luat pe sus de pe scaun ca şi când aş fi fost inexistentă.

— Doi, a continuat el când a realizat că nu-i dau nicio replică. Stu vine pe aici azi cu un vechi prieten care vrea un tatuaj nou făcut de el. Dacă Stu sesizează un strop din atmosfera proastă pe care am creat-o noi doi în ultima lună, o să te dea afară atât de repede c-or să-ţi cadă chiloţii.

Ah, rahat!

Asta nu mi-a trecut niciodată prin cap.

Neliniştea a pus imediat stăpânire pe mine. Cred că mi se citea pe faţă ce simţeam, căci Cole şi-a îmblânzit expresia.

— Eu pot să mă prefac că mă-nţeleg cu tine dacă poţi şi tu.

Gândul că mi-aş putea pierde slujba m-a făcut să dau repede din cap, în semn de aprobare. Cât ne uitam aşa unul la altul, voiam să-l întreb pe Cole de ce mă protejează, de ce-mi protejează locul de muncă. Aş fi crezut c-ar fi bucuros să mă vadă concediată.

Mi-era teamă să-l întreb, ca nu cumva să se răzgândească. Am tăcut mâlc, iar Cole a dat ferm din cap, înainte de a se-ntoarce în spate.

M-am holbat după el o vreme, uluită din cale-afară că se gândise să facă asta pentru mine. Nu ştiu de ce, o umbră de nelinişte a-nceput să mi se ghemuiască în burtă, pentru o vreme.

Patruzeci de minute mai târziu, uşa de la intrare s-a deschis şi gigantul Stu Motherwell a păşit înăuntru. Deşi eram tulburată, mă bucuram să-l văd. Avea o veselie naturală care-l făcea să se semene cu un Moş Crăciun motociclist. A intrat vorbind cu bărbatul din spatele lui. Acesta era cam de aceeaşi înălţime cu Stu, aceeaşi constituţie fizică, aceeaşi barbă.

— Uite-o! a strigat Stu, bucuros. Steely, ea e Shannon. Shannon, el e Steely.

Steely şi cu mine ne-am salutat, iar Cole a intrat şi el în studioul principal. S-a dus către Stu şi era uşor de observat afecţiunea din ochii acestuia din urmă. Ştiam din timpul interviului cât înseamnă Cole pentru Stu. Vorbise despre el cu atât de mult respect. Dar acum îmi dădeam seama că era mult mai mult de-atât. A pus o mână pe umărul lui Cole, i-a strâns mâna bărbăteşte şi l-a întrebat ce mai face aşa cum un tată îşi întreabă fiul.

A spus ceva, dar n-am fost atentă ce anume; eram concentrată la dinamica dintre ei. Dar apoi Cole a râs la ce spusese Stu, şi era un râs profund, sincer, care i-a aprins privirea şi care m-a captivat pe de-a-ntregul. Nu-l văzusem niciodată pe Cole râzând aşa.

Atunci mi-a trecut prin cap că, de fapt, nu-l cunosc deloc pe Cole Walker.

Făcusem presupuneri (pe care încă le credeam adevărate), dar nu ştiam nimic despre trecutul lui Cole, despre prezentul lui, despre ce-i plăcea să facă.

— Shannon?

M-am trezit din visare. Stu a zâmbit, uitându-se între Cole şi mine într-un fel care mi s-a părut deranjant.

— Cum vă-nţelegeţi? a-ntrebat el, privind către Cole. Cum se

descurcă zânuţa?

Cole mi-a aruncat imediat un surâs amabil, care mi-a provocat această senzaţie ciudată în piept.

— Se descurcă grozav. Îţi revoluţionează dosarele, Stu.

În încercarea de a-mi ascunde şocul, i-a zâmbit cu recunoştinţă lui Cole. El a părut de-a dreptul uluit de surâsul meu şi a-nceput să clipească rapid înspre mine.

— Bravo! a zis Stu, părând că nu-şi dă seama de micuţa scenetă dintre cei doi angajaţi ai săi. Unde lucrez azi, deci?

— La mine, a spus Cole. E ziua liberă a lui Rae, deci mă duc eu în atelierul ei.

L-a salutat din cap pe Steely.

— Cum merge treaba?

— Nu merge rău deloc.

Totuşi, s-a încruntat.

— După cincisprezece ani împreună, soţia mea şi-a dat seama că am numele unei femei tatuat pe umăr.

M-a privit uimit.

— Cinşpe ani. Asta e lipsă de interes, corect?

— Ca să fim cinstiţi, e scris mic şi numele e Cherry[5], a spus Stu.

— Da, ăsta a fost argumentul *ei.* Am întrebat-o ce mama dracului a crezut ea că putea să-nsemne „Cherry”, dacă nu un nume de femeie. A zis că ea credea că e titlul unui blestemat de cântec, a oftat Steely. Oricum ar fi, e absolut ofticată din cauza asta, aşa că i-am promis c-o rezolv ca să-i dovedesc nu ştiu ce prostie. În fine. Aşa că hai s-o facem.

Cole a chicotit, iar Steely i-a aruncat o privire serioasă.

— Niciodată să nu-ţi tatuezi numele unei femei pe piele. Niciodată.

Stu i-a zâmbit cu subînţeles lui Cole.

— O să-ţi ignore sfaturile, Steely. Îl cunosc prea bine.

Cole i-a răspuns cu un zâmbet misterios, ridicând uşor din umeri.

— O să fie al frumoasei..., a spus Stu încruntându-se. La naiba, cum o cheamă? Jessica, nu-i aşa?

În secunda următoare mi-am dorit să-mi îngrop capul în dosare. Nu voiam să ştiu nimic despre frumoasa Jessica, dar Cole m-a oprit aruncându-mi o privire enigmatică înainte de a răspunde.

— Neah, a spus el, întorcându-şi ochii spre Stu. Ne-am

---

[5] Cireşica. *(N. trad.)*

despărţit.
Respiraţia mi s-a oprit.
— Ah, de data asta ce s-a mai întâmplat?
— Eşti un nemernic băgăcios, l-a înghiontit Steely pe prietenul lui.
Stu l-a ignorat.
— Deci?
— A-nceput să-mi redecoreze apartamentul după numai două săptămâni de relaţie.
Stu s-a cutremurat.
— Fugiţi.
— O, Doamne, da!
Expresia îndurerată a lui Cole m-a urmărit în minte când am lăsat capul în jos şi am început să scot dosarele de care mă ocupam. Încă nu apucasem să le trec pe toate pe calculator. Am început să lucrez şi toate sentimentele acelea calde şi pufoase, pe care mi-era teamă să le recunosc că-ncepusem să le am pentru Cole când a propus armistiţiul, se risipeau. Chiar era genul de băiat rău pe care trebuia să-l ocolesc.
Îmi părea rău pentru Jessica.
Probabil îi sugerase lui Cole să-şi ia nişte perne pentru canapea sau ceva de genul ăsta, iar el a interpretat chestia asta ca pe o ameninţare la adresa burlăciei sale.
Nemernic.
Am ridicat capul ca să-i salut pe Stu şi pe Steely, care au dispărut în spate ca să lucreze la noul tatuaj al acestuia din urmă. Apoi mi-am întors privirea la dosare. Dar am simţit cum Cole mă fixează.
Mi-am stăpânit nervii, am ridicat privirea la el şi am reuşit să scot cuvintele care mi se blocaseră pe buze.
— Mulţumesc.
Cole a zâmbit, amuzat.
— Vezi? N-a fost aşa de greu, nu-i aşa?
— *Tot* nu te plac.
Privirea i s-a înăsprit.
— Sentimentul e reciproc.
A clătinat din cap, cu o expresie indescifrabilă pe chip.
— Chiar că eşti o mare dezamăgire, Shannon MacLeod.
Fără alte cuvinte, l-a urmat pe şeful nostru în spate, iar eu am rămas pe gânduri.
Vorbele lui erau aproape pline de... tristeţe.

În acel punct credeam că trecuse ce fusese mai rău pe ziua

aceea. Cole şi cu mine tăcuserăm front comun şi Stu părea destul de mulţumit. Dar mă înşelam.

Ştiam că mă înşelam când Stu l-a condus pe Steely spre ieşire după ce i-a terminat tatuajul şi apoi s-a întors spre mine. M-a privit într-un fel care m-a făcut să mă agit, în timp ce scanam fotografiile unui tatuaj făcut de Stu unui tip cu cincisprezece ani în urmă. Reprezenta o tipă goală, musculoasă, călare pe o motocicletă care se-ndrepta spre porţile iadului. Imaginea era tulburătoare, dar opera artistului era senzaţională.

— Mă bucur să aud că te descurci atât de bine aici, Shannon.

Era o-ntrebare? Părea a fi o întrebare. M-am tensionat.

— Da, e grozav.

Cole a apărut dintr-odată, venind spre mine. În mod ciudat, m-am bucurat enorm când l-am văzut. Stu s-a uitat la amândoi, apoi a dat din cap.

— Minunat! Mă bucur să aud asta. Deci ne vedem la petrecerea de ziua lui Cole, atunci?

Petrecere?

Poftim?

Panică. Da, panica era cea care-mi făcea inima să bată ca disperata în piept.

— Ăăă...

Cole a venit lângă mine şi şi-a pus braţul pe umerii mei, trăgându-mă lângă el. Am încercat din răsputeri să nu mă-ncordez, ba chiar mi-am permis să mă relaxez. M-am înroşit, i-am simţit trupul zvelt şi ferm lipit de corpul meu moale. De-abia îi ajungeam cu capul la umăr.

Îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc, am cântat în gând ca să nu uit, deşi mă-ncingeam iute.

— Sigur că va fi acolo.

Cole m-a strâns uşor şi am simţit cum sânul meu stâng se lipeşte de pieptul lui.

O, frate!

Am încercat să zâmbesc, dar eram destul de sigură că a ieşit un surâs strâmb, pentru că Stu avea mutra aceea bănuitoare. Totuşi, suspiciunea s-a transformat în bucurie, lucru care m-a făcut să-mi dau seama că acum avea impresia greşită că era ceva între mine şi Cole.

— Ah, a spus el, dând din cap şi lipindu-şi un deget de nas. V-am prins.

Nu, nu ne-a prins! Nu ne-a prins deloc.

— Distracţie plăcută, copii! a zis el, începând să râdă şi deschizând cu un gest brusc uşa de la intrare. Ne vedem în curând!

În clipa în care Stu a dispărut din raza noastră vizuală, pe geamurile din faţă, m-am desprins din îmbrăţişarea lui Cole, punându-mi mâinile-n şold.

— Petrecerea de ziua ta?

Cole a dat din cap, cu o mutră sâcâită.

— Prietena mea, Hannah, e în concediu de maternitate. Se plictiseşte. Extrem de tare. Nu pot să-i spun prietenei mele cele mai bune, plictisite şi însărcinate că nu-mi poate organiza o petrecere de ziua mea, chiar dacă n-am deloc chef de rahatul ăsta acum.

În fraza asta erau foarte multe lucruri pe care n-aveam chef să le descâlcesc.

— Nu cred c-ar trebui să vin.

— N-ai decât să faci ce vrei, dar Stu va veni şi se va întreba de ce nu eşti acolo, de vreme ce noi doi ne-mpăcăm *atât de* bine. *Toată lumea* pe care o cunosc va fi acolo.

Am mârâit frustrată. Cole a ridicat din sprânceană la reacţia mea.

— Nu-ţi face griji, dulceaţă. E puţin probabil să ne-ncurcăm reciproc. De-abia o să-mi dau seama că eşti pe-acolo.

Şi, încă o dată, enervantul a plecat având ultimul cuvânt!

Capitolul 7

În cameră era întuneric natural, pentru că se afla la subsol, dar în toate firidele fuseseră puse lumini plăcute şi lespezile de pe jos erau acoperite de carpete. În stânga barului situat în spatele încăperii, erau două mese lungi cu suficientă mâncare cât să hrăneşti o mică familie vreme de câteva săptămâni bune. Pe marginile camerei erau câteva separeuri, iar oamenii deja le ocupaseră.

În afara unui tort, nu erau nici baloane, nici panouri, nimic care să indice că asta era cu adevărat o petrecere aniversară, ceea ce-mi spunea că Hannah îşi cunoştea destul de bine cel mai bun prieten.

— De ce sunt aici de data asta? i-am spus lui Rae.

Nu ştiu cum, deşi protestasem zile întregi împotriva petrecerii, stăteam lângă Rae şi Mike la intrarea barului de la subsol, care era o parte a unui club de noapte pe mai multe nivele, numit *Fire.* Subsolul fusese închiriat pentru petrecerea lui Cole, organizată de prietena lui, Hannah, şi găzduită de patronul clubului, Braden Carmichael. Şi da, Rae mi-a spus că Braden era soţul lui J.B. Carmichael.

— Pentru că arăţi senzaţional şi o să-l enervezi la culme pe Cole, lucru care mă va distra din cale-afară, a zis Rae, sprijinindu-se de Mike.

M-am strâmbat la ea, dar în secret m-am bucurat de complimentul ei. N-avea niciun sens, şi totuşi voiam să arăt foarte bine în seara asta.

Ca întotdeauna, aveam părul desfăcut, însă avusesem grijă să fie întins, nu în sălbăticie. Eram îmbrăcată cu o rochie scurtă, neagră şi strâmtă, aveam ciorapi negri şi eram încălţată cu o pereche de botine negre, din piele întoarsă, cu un toc subţire argintiu. Fără accessorii. Machiajul meu era proaspăt şi lejer; rujul, fardul de ochi şi oja – toate de culoarea piersicii, pentru că era o nuanţă care mi se potrivea cu tenul şi părul.

Pentru că rochia era scurtă şi tocurile înalte, picioarele mele păreau mai lungi. Neavând nici bijuterii şi nici culori puternice, însemna că rochia şi părul făceau toată treaba în seara asta.

Tony ne-a făcut cu mâna din celălalt capăt al camerei, atrăgându-mi atenţia spre el. A venit către noi, îmbrăcat într-

un costum care-i venea ca turnat, cu Simon de mână. Simon purta jeanşi închişi la culoare şi un tricou alb, cu un desen de-al lui Banksy pe el. Când Tony a ajuns lângă mine, m-a sărutat pe ambii obraji. Când s-a retras, am observat că mă examinează cu o minuţiozitate caracteristică unui bărbat hetero.

— Arăţi *bellissima!* a şoptit el.

Pe bune, tipul deborda de energie sexuală.

Străinii din spatele lui ne priveau din nou şi, în timp ce studiam grupul de oameni, m-am oprit asupra unui chip familiar: Cole. M-am înroşit şi mi-am îndreptat atenţia înapoi la Tony, mulţumindu-i încetişor. Tony s-a răsucit să-i salute pe Rae şi pe Mike, iar Simon s-a postat lângă mine.

— Chiar arăţi sexy de tot, Shannon.

I-am zâmbit recunoscătoare. Mă simţeam complet nelalocul meu, dar faptul că arătam bine şi eram apreciată, mai ales de către Simon (pe care ajunsesem să-l ador), mă făcea să mă simt un pic mai bine.

— Şi tu eşti sexy. Dar tu aşa eşti mereu.

Era adevărat. Putea să se-mbrace şi cu un sac de gunoi şi tot ar fi arătat senzaţional.

— Simon! am auzit o voce joasă şi plăcută şi, când m-am întors, am văzut o tipă blondă, foarte frumoasă şi însărcinată.

Şi-a întins braţele, iar Simon s-a apropiat de ea, învăluind-o într-o îmbrăţişare tandră.

— Hannah, arăţi minunat, iubito!

Ah. Deci asta era Hannah. Am studiat-o în timp ce-i zâmbea lui Simon. Aceasta era cea mai bună prietenă a lui Cole. Şi-a mutat privirea asupra mea şi i-am citit curiozitatea în ochii scânteietori.

— Fă-ne cunoştinţă, Sy.

El ne-a prezentat şi apoi m-a lăsat singură cu ea. Hannah mi-a întins mâna, mi-a zâmbit prietenos, iar eu i-am strâns-o. Am făcut un gest din cap spre burtica ei.

— Felicitări!

— Muţumesc.

S-a bătut uşor pe burtă şi apoi a arătat spre partea stângă.

— E al doilea copil al nostru.

I-am urmat privirea şi am dat de un tip extraordinar de înalt, cu umeri laţi, prea frumos ca să fie adevărat, cu o piele de culoarea zahărului caramelizat. Discuta cu un bărbat cu părul negru pe care nu-l cunoşteam, care ţinea pe braţul drept o

fetiţă cu păr închis la culoare şi ondulat, în vreme ce un băieţel care-i semăna perfect îl ţinea de mâna stângă.

— Soţul meu, Marco, a spus Hannah. Şi fiica noastră, Sophia, şi fiul meu vitreg, Dylan.

— Ai o familie foarte frumoasă, i-am spus cu sinceritate.

Melancolia mi-a provocat o mică durere în piept. Ea a zâmbit.

— Îmi ocupă tot timpul.

Dintr-odată, privirea i-a devenit curioasă.

— Deci, tu eşti noua secretară de la INKarnate?

Atunci mi-a trecut prin cap că n-aveam nici cea mai vagă despre ce-i povestise Cole de mine. Am răspuns „da” cu precauţie.

— Hmm.

Am aşteptat, dar asta a fost tot ce-am scos de la ea pe tema asta, pentru că următoarele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

— Ai cel mai frumos păr din lume.

Am izbucnit în râs şi tensiunea dintre noi s-a risipit, în mare măsură.

— Mulţumesc.

— Cum îţi faci cârlionţii? Cu ondulatorul?

— Cârlionţii sunt naturali, s-a băgat în vorbă Rae. Părul târfei arată aşa în mod natural tot timpul.

Evident obişnuită cu ea, Hannah nici n-a clipit când Rae m-a făcut târfă. Doar a râs, ne-a spus să ne luăm mâncare şi băutură, şi s-a îndepărtat să socializeze şi cu alţii.

M-am uitat la oamenii din jurul meu, la chipurile pe care nu le cunoşteam, la copiii care râdeau şi alergau printre adulţi. Nu mă aşteptam să fie şi copii, dar aşa se explica faptul că petrecerea începuse atât de devreme într-o seară de sâmbătă. Stu chiar închisese studioul mai devreme pentru petrecere. L-am văzut pe căpcăunul nostru de şef lângă bar, stând de vorbă cu o fetiţă cu părul blond şi ondulat, care-l privea cu gura căscată.

Asta era o petrecere de familie, total nepotrivită în mintea mea cu bărbatul pentru care fusese ea organizată.

— Cole cunoaşte multă lume.

— Mda, a zis Rae şi m-a prins de mână. Şi ştiu pe cine vrei să cunoşti.

Fără pic de milă, Rae a-nceput să mă târască prin încăpere. Dacă m-aş fi împotrivit ei, n-aş fi făcut altceva decât să atrag şi

mai multă atenţie asupra noastră, aşa că m-am supus, deşi eram sigură că urma să mă fac de râs.

Când m-am împiedicat de Rae, oprită brusc în faţa unei blonde atrăgătoare pe care am recunoscut-o din poza de pe cărţi, mi-am dat seama că am avut dreptate.

Am încremenit când am dat cu ochii de ea. Se sprijinea de un tip mai în vârstă, înalt şi solid. Părul lui negru avea câteva fire cărunte în laterale, dar asta îl făcea să arate şi mai distins. Mă fixa cu ochii lui de un albastru-deschis. Rae şi cu mine le-am întrerupt conversaţia.

Inghite-mă, pământule. Te rog!

— Joss, Braden, a spus Rae aproape ceremonios. Ea e Shannon.

Ea a dat uşor din cap către mine, iar eu i-am zâmbit lui Joss.

— E noua mea colegă de apartament şi secretara noastră de la INKarnate. E un mare fan al cărţilor tale, Joss.

Joss mi-a zâmbit amabil, de parcă mi-ar fi ghicit stânjeneala. Nici nu trebuia să fii un geniu literar ca să-ţi dai seama de asta. I-am strâns mâna, surprinsă de cât de emoţionată eram s-o întâlnesc. Probabil că de-aia următoarele vorbe care mi-au ieşit pe gură au sunat aiurea şi au dezvăluit mai multe decât îmi doream.

— Voiam să-ţi spun cât de importante sunt cărţile tale. M-au ajutat să trec de cele mai nasoale luni din viaţa mea, în ultimul an.

M-am încordat imediat după ce-am spus asta, iar cei trei interlocutori ai mei au observat. *Rae* a observat. M-a înconjurat cu un braţ şi m-a tras mai aproape de ea, ca să mă poată săruta pe păr. Mi-a dat drumul uşor şi a plecat, iar eu am rămas holbându-mă după ea.

Câteodată femeia asta reuşea să mă uluiască.

Când m-am întors din nou spre Joss şi Braden, am descoperit că mă priveau cu îngrijorare.

— Mulţumesc mult, înseamnă mult pentru mine, a spus Joss, iar eu am remarcat că accentul ei american căpătase câteva inflexiuni scoţiene.

Rae îmi spusese că Joss locuia în Scoţia de şaptesprezece ani.

— Am auzit că te-ai mutat aici de la Glasgow. Cum te acomodezi?

— Bine, mulţumesc. Întotdeauna mi-a plăcut acest oraş la nebunie.

Mi-a zâmbit, dar eu mi-am dat seama că încă mă studiază.

— Păi... ştii că noi suntem un grup unit... dacă ai nevoie vreodată de ceva.... a zis ea, ridicând din umeri.

Eu eram uluită. Faptul că-mi oferea sprijinul ei, că mă accepta ca parte a grupului lor, deşi de-abia mă cunoscuse, m-a dat pe spate. M-am gândit că propria mea familie nu mă contactase deloc în afară de mesajul sec al soră-mii de acum câteva săptămâni şi a trebuit să mă uit în altă parte, pentru că bunătatea acestei străine mă mişcase până la lacrimi.

Am clipit repede ca să le alung, privind din nou înspre fetiţa cu bucle blonde. Acum mâna un grup de copii mai mici spre bufetul cu mâncare. M-am uitat mai atent şi am observat că are ochii şi zâmbetul lui Joss.

— E a ta?

— Cum ţi-ai dat seama? a spus Joss, urmărindu-mi privirea şi zâmbind. E fiica noastră, Beth, iar băieţelul brunet care-o ţine de mână e fiul nostru, Luke.

M-am uitat în jurul meu, privindu-i pe toţi.

— O mare familie, am şoptit.

— Mai degrabă suntem un fel de trib, a glumit Joss.

Am zâmbit şi am făcut un pas în spate.

— Vă las să vă-ntoarceţi la petrecere. Mă bucur mult că v-am cunoscut!

— Şi eu, Shannon.

— Şi ţine minte, a spus Braden, fixându-mă cu privirea.

Aerul din jurul lui era electric, aşa cum se-ntâmpla şi în cazul lui Cole. Nu observasem asta, pentru că fusesem atât de concentrată la Joss, dar soţul ei era destul de sexy.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să vorbeşti cu noi.

Oau. Ce gest frumos!

— Eşti foarte amabil.

Am dat din cap în semn de mulţumire şi m-am îndepărtat, gândindu-mă cât de norocos era nemernicul de Cole pentru că avea oameni ca aceştia în viaţa lui.

O oră mai târziu, făcusem cunoştinţă cu aproape toată lumea şi trăncăneam cu gemenii şi cu Karen. Nu mai stătusem cu ei atât de mult de când îi cunoscusem, acum câteva săptămâni, dar din purtarea lor prietenoasă era clar că nu ştiau de conflictul meu cu Cole.

Am încercat cu disperare să-mi amintesc numele tuturor, dar nu mi-au rămas în cap decât cele ale membrilor familiei extinse a lui Cole – sau tribul, cum i-a spus Joss. Mai întâi,

Tony m-a prezentat unei tipe înalte şi zvelte, care era probabil cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem vreodată. Cu ochii ei de-un verde-deschis şi limpede, n-am fost deloc mirată să aflu că era sora lui Cole, Jo. Soţul ei, Cameron, îmi amintea de Cole – nu la înfăţişare, ci la stil. Mi-am dat seama, după felul în care era îmbrăcat şi cum se purta, că avusese o influenţă copleşitoare în viaţa lui Cole. Fiica lor, Belle, era cu ei şi, în clipa-n care m-a văzut, mi s-a aruncat în braţe şi m-a întrebat dacă se poate juca în părul meu. Desigur că era şi mai drăguţă în realitate, aşa că am lăsat-o, în timp ce Jo mi-l prezenta pe şeful şi unchiul ei, Mick, pe soţia lui, Dee, şi pe fiica lui Mick, Olivia.

Olivia era o brunetă frumoasă, americancă, plină de un umor şi o personalitate care m-au surprins aproape la fel de mult ca zâmbetul şi ca soţul ei, Nate. Deşi Tony îmi povestise despre Nate, realitatea depăşea cu mult povestea. Era *atât de* arătos! Înfăţişarea lui, zâmbetul, încrederea în sine, toate spuneau că e un *gigolo...* până când s-a uitat la soţia şi la cele două fiice ale sale. Oricine şi-ar fi dat seama că ele înseamnă totul pentru el.

În cele din urmă, am cunoscut-o pe sora lui Braden, Ellie, pe soţul ei, Adam, şi pe cei doi băieţi ai lor. Ellie era una dintre acele femei pe care nu aveai cum să nu le placi instantaneu. Era atât de echilibrată, caldă şi plăcută şi ştia cum să facă pe cineva să se simtă bine. După ce i-am cunoscut pe mama ei şi pe tatăl ei vitreg, Elodie şi Clark, mi-am dat seama imediat de unde a moştenit atâtea calităţi.

Era copleşitor să faci cunoştinţă cu tot tribul.

Şi mai copleşitoare era neliniştea pe care o simţeam când şi când, o nelinişte care-mi zvâcnea în piept şi care mă lovea în valuri, în timp ce făceam cunoştinţă cu prietenii şi rudele lui Cole.

Am încercat s-o alung şi m-am dus către bar să-mi iau un pahar cu vin, sperând să obţin câteva minute doar pentru mine.

Mi-am dat seama că se apropie de mine.

L-am simţit.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Cole strecurându-se lângă mine. M-am întors şi l-am zărit sprijinindu-se de bar. În seara asta arăta şi mai bine decât de obicei, într-o cămaşă albă cu mânecile suflecate, o vestă neagră de costum şi pantaloni negri. Un ceas argintiu şi sofisticat, de buzunar, îi ieşea din

vestă. Avea un ceas de aviator, cu curea de piele, alături de brăţările negre de piele pe care le purta întotdeauna. Nu ştiu de ce, dar ceasul şi brăţările alea arătau incredibil de sexy la mâna lui. Probabil că asta mi-a atras atenţia asupra încheieturilor sale, apoi asupra antebraţelor sale puternice, apoi asupra tatuajelor sale, apoi...

Înţelegeţi ideea.

Privirea mi s-a oprit pe chipul lui şi un val de căldură m-a inundat instantaneu. Privirea lui lacomă mă studia într-un fel izbitor de sexual şi consternat în acelaşi timp. Ochii ni s-au întâlnit.

— Deci, n-am auzit de la famdia mea toată seara decât ce drăguţă e Shannon MacLeod.

Pe dinăuntru m-am înroşit de plăcere, bucuroasă că m-au plăcut, dar nu i-am răspuns. Nu prea ştiam ce voia să spun. Se pare că am greşit nerăspunzând, căci asta l-a exasperat la culme.

— Vrei să-mi spui de ce nu-mi arăţi şi mie faţa asta a ta? Nu... stai puţin.

S-a aplecat spre mine, cu ochii lui verzi plini de mânie.

— Mi-ai arătat-o, dar aveai 15 ani.

M-am uitat repede în altă parte, dorindu-mi ca barmanul să-şi facă apariţia.

Câteva secunde mai târziu, am auzit un mormăit supărat şi l-am simţit pe Cole dispărând de lângă mine. Am oftat uşurată, dar m-am încordat din nou când am văzut-o pe Hannah apropiindu-se iute de mine. Când a ajuns în faţa mea, s-a încruntat.

— Ce-a fost asta? a-ntrebat ea, făcând un gest înspre direcţia în care dispăruse, probabil, Cole.

— Nimic.

Hannah a mijit ochii.

— Cole e cel mai bun prieten al meu şi-mi povesteşte totul, aşa că ştiu că s-a dat la tine şi că tu l-ai refuzat. Mai ştiu şi că nu l-ai refuzat foarte elegant, din cauza reacţiei lui. Cole îşi petrece mare parte din viaţă la orizontală, de aceea e atât de relaxat, aşa că trebuie să se-ntâmple multe ca să devină aşa de frustrat şi ofticat. Nu e genul lui deloc.

— I-am spus doar adevărul.

Am simţit nevoia să mă apăr, deoarece nu voiam ca toţi oamenii ăştia de treabă să mă urască.

— I-am spus că ştiu că e un gigolo şi că nu sunt interesată.

Hannah părea uluită.

— Râzi de mine, nu-i aşa?

Am scuturat din cap.

— Cole? Gigolo? a suspinat ea. Te-ai drogat?

Am încremenit, pentru că nu-mi plăcea deloc reacţia ei. Zâmbea, dar în expresia ei se citea neîncrederea.

— Shannon, îl cunosc pe Cole Walker de când era un adolescent timid de 14 ani, care de-abia avea curaj să-mi spună două vorbe. Cu siguranţă, Cole nu e gigolo.

Mă străduiam să accept ce-mi spunea ea şi cred că nu puteam să ascund asta.

— E un băiat atât de rău, am chiţăit.

Ea a chicotit.

— Nici vorbă.

— Dar... e atât de încrezut şi flirtează tot timpul...

N-am terminat fraza, pentru că neliniştea aceea dinlăuntrul meu începea brusc să capete sens.

— Păi şi-a petrecut anii adolescenţei înconjurat de bărbaţi care nu se putea să nu flirteze scandalos cu nevestele lor. Fiecare dintre ei – a arătat în încăpere – e un nemernic încrezut, arogant, plin de sine.

A zâmbit cu subînţeles.

— Dar nu vei găsi bărbaţi mai loiali şi mai iubitori faţă de soţiile lor.

Expresia i-a devenit serioasă.

— Am trecut împreună prin multe. La fel şi Cole. El ştie ce e important, aşa cum ştim şi noi. Şi a fost profund influenţat de bărbaţii din viaţa lui. Cole nu a fost niciodată superficial. Cu excepţia Jessicăi şi a câtorva aventuri de-o noapte, încurajate de alcool, Cole n-a avut decât câteva relaţii. Îşi caută femeia potrivită cu care să formeze o familie. E un romantic.

Ochii i-au sclipit, plini de afecţiune.

— Totodată, este şi unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Îl iubesc din tot sufletul şi... nu-i doresc decât binele, a conchis ea tăios.

Când a terminat de vorbit, mă simţeam oribil. Cu adevărat oribil.

— Nu respect şmecherii ca tine. Nu-mi place de tine. N-am încredere în tine. În spatele zâmbetului tău fermecător nu există nimic, în afara unor promisiuni deşarte. Nu ai nimic real să-mi oferi, nici mie, nici altei victime de-a flirtului tău. Diferenţa dintre mine şi ele totuşi e că eu sunt suficient de

isteaţă ca să te văd aşa cum eşti cu-adevărat... Nimic.

— Să lăsăm deoparte analogia de-a dreptul haioasă, care n-a avut oricum nicio logică. Despre ce mama naibii vorbeşti aici?

— Cole. Băiatul rău.

— Corect.

— Ce e?

— O să te las să-ţi dai seama singură, prostănacă afurisită.

Am strâns ochii când mi-am adus aminte de astea.

— Sunt o mare nemernică.

Am simţit mâna lui Hannah pe braţul meu şi, când am deschis ochii, am descoperit că mă privea cu multă bunătate.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea te cred.

Şi, cu această remarcă misterioasă, a plecat, lăsându-mă să-mi înec vinovăţia într-un pahar mare cu vin roşu.

Capitolul 8

Odată, pe când aveam zece ani, îl ajutasem pe bunicul să arunce nişte vechituri, pentru că buni făcea curăţenia anuală de primăvară şi, cumva, lucrurile bunicului ajungeau mereu la gunoi.

Bunicul meu avea cărţi peste tot. Mi-am amintit cum am luat cărţile îngrămădite la-ntâmplare în colţul salonului şi cum l-am întrebat dacă vor fi aruncate. Răspunsul lui a fost un *nu* imediat şi foarte ferm. M-am strâmbat şi l-am întrebat de ce nu, de vreme ce nimeni altcineva nu auzise de cărţile acelea cu copertele lor foarte plictisitoare. Bunicul m-a dojenit, spunându-mi că în cărţile acelea erau cele mai frumoase poveşti pe care le citise vreodată şi că n-ar trebui să le judec numai după înfăţişarea lor proastă.

N-am prea înţeles la vremea respectivă, dar am crezut că-mi spune, literalmente, să nu judec o carte după copertă.

Un vechi clişeu.

Un clişeu care a fost însă o lecţie pe care ar fi trebuit să n-o uit niciodată. După dezvăluirile pe care mi le făcuse Hannah despre adevăratul caracter al lui Cole, am plecat repede de la petrecere. De-abiaam putut dormi în noaptea aceea, reproşându-mi că l-am judecat pe Cole după aparenţe, din punctul meu de vedere. Pe lângă vinovăţie, simţeam regret şi ceva mai mult. Ceva care semăna cu panica.

A doua zi, la muncă, nu ştiam cum trebuie să mă port în preajma lui Cole. Părea că lucrurile au revenit la normal în privinţa lui, căci n-a venit să mă salute când am deschis uşa de la intrarea studioului.

Simon a venit, arătând ca naiba, şi a luat cafeaua pe care i-o adusesem.

— Slavă Cerului! a mormăit el. Am luat-o pe whisky aseară, după cinci beri.

A luat o gură din cafea şi s-a-ncruntat la mine.

— Tu unde-ai dispărut?

Am ridicat din umeri, deja stânjenită.

— Acasă. Mă durea capul.

M-a privit neîncrezător. Cu un oftat adânc, i-am spus adevărul.

— Cred că am tras nişte concluzii nu tocmai drăguţe despre

Cole.

— Chestia asta are de-a face cu războiul rece dintre voi doi?

Am dat din cap.

— Şi acum nu ştiu cum să repar lucrurile.

— Poate începi să te porţi frumos cu el.

— Frumos?

— Frumos.

Nu prea ştiam cum să fac schimbarea asta după ce fusesem atât de nemernică, aşa că mi-am lăsat privirea în jos, la cafeaua mea, ca să-l evit pe Simon. Mi-era ruşine de purtarea mea din ultimele săptămâni. Cum mama dracului să repar acum lucrurile?

Mi-am contemplat cafeaua.

— Ce bea Cole?

Simon a chicotit.

— Un cortado[6]. Un singur cub de zahăr.

— Cafeneaua e chiar după colţ, am gândit eu cu voce tare.

— Aşa e, a spus Simon zâmbind. Îţi ţin eu locul la recepţie.

I-am zâmbit şi eu, recunoscătoare, punându-mi jacheta şi grăbindu-mă la cafenea. În mai puţin de cinci minute, m-am întors la studio. Când am intrat cu cafeaua lui Cole, Simon mi-a făcut cu ochiul şi a dispărut în atelierul său.

M-am uitat la cafeaua lui Cole şi am simţit cum fluturii din burta mea o iau razna. Am încercat să mă calmez, mi-am îndreptat umerii şi m-am dus către ateliere. Când m-am oprit în pragul camerei lui Cole, mi-am pierdut curajul. El stătea cu glezna peste genunchiul opus, cu blocul de desen în poală, cu capul aplecat, concentrat la ceea ce desena.

Era cu adevărat frumos. Ştiam asta. Ştiusem asta din clipa în care îl întâlnisem, dar senzaţia se-ntorsese – senzaţia aceea pe care o avusesem când aveam 15 ani şi mă pierdusem încântată în ochii lui verzi. Senzaţia aceea pe care o ai când îţi dai seama de ceva special la cealaltă persoană şi ea devine brusc excepţional de frumoasă.

Aflasem multe despre Cole în ultimele câteva zile.

Era excepţional de frumos şi acum.

Cole m-a văzut cu coada ochiului şi a ridicat capul, surprins.

Ca răspuns la întrebarea sa tăcută, am făcut doi paşi înainte şi i-am întins cafeaua.

A ridicat din sprânceană. Gestul era nespus de sexy.

---

[6] O cafea în care se pun cantităţi aproximativ egale de espresso şi lapte. *(N. red.)*

Mâna a-nceput să-mi tremure.

Cole s-a uitat la paharul de cafea care tremura şi s-a întins să mi-l ia din mână.

După ce l-a luat, am ieşit din cameră şi practic am luat-o la goană pe hol.

M-am aşezat la biroul meu, inspirând profund, şi m-am dojenit pentru că eram, probabil, cea mai prostuţă persoană care a lucrat vreodată într-un studio de tatuaje.

Nici zece minute mai târziu, a trebuit să-mi fac din nou curaj să-l văd pe Cole, pentru că avea un client. L-am anunţat mai cald şi mai politicos decât de obicei şi i-am simţit privirea curioasă urmărindu-mă când m-am întors la recepţie.

M-am refugiat în treburile mele, oftând din toţi rărunchii când el s-a întors în atelierul lui.

Peste o oră, când încă mă gândeam la întorsătura pe care o luaseră lucrurile, am fost mai mult decât surprinsă să aud clopoţelul de la intrare sunând. Credeam că e vreun client, dar când am ridicat privirea m-am trezit în faţa ochilor cu fosta iubită a lui Cole, Jessica.

A venit către biroul meu cu obişnuita ei exuberanţă.

— Bună, Shannon! Cole e liber?

Am clătinat din cap, confuză.

— Are un client.

— O să aştept.

— Ăăă... bine...

Mi-a zâmbit şi s-a aşezat pe una dintre canapelele de piele, dându-mi impresia că are de gând să se mute acolo.

Cole *se despărţise* de ea... nu-i aşa?

În următoarele patruzeci de minute am încercat să-mi văd de treabă, dar din când în când îmi ridicam privirea ca să văd dacă tânăra blondă era încă acolo.

Era.

Cu cât o studiam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu era deloc potrivită pentru Cole. Prea tânără, prea efervescentă, prea ostentativă şi mult, mult prea blondă.

Nu că aş avea prejudecăţi sau ceva de genul ăsta.

Am auzit vocea lui Cole şi am aşteptat, curioasă, să văd cum se va desfăşură scena. Când a intrat în încăperea principală, Cole era prea ocupat să discute cu clientul său despre îngrijirea tatuajului şi n-a observat-o pe Jessica la recepţie. A venit cu clientul înspre mine, iar eu am zâmbit şi am dat subtil din cap către Jessica.

Cole şi-a îndreptat privirea spre ea şi era gata să se-ntoarcă spre mine, când şi-a dat seama ce-i arătam. A ridicat imediat din sprâncene.

I-am înapoiat clientului cardul, i-am urat la revedere, la fel cum a făcut şi Cole, şi am aşteptat să iasă pe uşă.

— Te aşteaptă de patruzeci de minute, i-am spus în şoaptă.

Cole părea enervat. A expirat şi s-a dus către ea. Nici n-a ajuns la jumătatea drumului, că ea a sărit de pe canapea şi s-a repezit la el. L-a luat în braţe ca o copilă, iar Cole s-a dat înapoi, prinzând-o imediat de coate şi îndepărtând-o cu blândeţe.

— Jessica, ce cauţi aici? a-ntrebat el.

— Trebuie să vorbim, a spus ea, fluturând din gene.

Era bună de tot. Trebuia să recunosc.

Dar, se pare, nu suficient de bună.

— Jessica, ne-am spus tot ce-aveam să ne spunem.

— Dar mi-e dor de tine.

A început brusc să-l implore, lucru care mă călca pe nervi.

— O să mă schimb, îţi promit!

M-am abţinut mult să-i strig: „Ai puţin respect pentru tine!”

Începeam să cred că, poate, adică probabil, de fapt sigur, Jessica era genul ăla care se agaţă cu disperare de cineva, exact aşa cum i se păruse şi lui.

— Jessica, nu trebuie să te schimbi în niciun fel.

Cole continua să fie amabil, ceea ce mi se părea foarte decent din partea lui, având în vedere că majoritatea tipilor ar fi dat-o afară pe uşă până acum.

— Nu ne potrivim, scumpo.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Ba da. Te iubesc!

Am rămas cu gura căscată.

Da. Se agăţa de el.

Un semnal roşu luminos a-nceput să-mi clipească în minte.

Cole părea la fel de uluit ca mine.

— Jessica…

M-a copleşit dorinţa urgentă de a-l salva.

— Cole! am strigat eu. Simon are nevoie de tine în spate.

M-a privit speriat şi uşurat.

— Da, desigur.

S-a răsucit spre Jessica.

— Uite, e un moment foarte prost. Îmi pare rău că ţi-ai făcut o impresie greşită, dar noi… pur şi simplu n-o să meargă.

Ea continua să-l privească de parcă nu l-ar fi crezut, iar eu m-am trezit strecurându-mă din spatele biroului şi grăbindu-mă spre intrare. Clopoţelul a sunat când am deschis uşa, atrăgându-i atenţia Jessicăi.

M-a privit în ochi şi şi-a-ncleştat dinţii din cauza invitaţiei mele tăcute. A pufnit exagerat şi a ieşit valvârtej din studio, strângându-şi geanta de piept de parcă tocmai îi omorâserăm căţelul şi nu voiam să ne cerem scuze.

Am închis uşa în urma ei şi i-am şoptit *Oau* lui Cole, apoi m-am întors la birou.

Cole s-a apropiat de mine precaut, cu o mutră plină de suspiciune. L-am privit nevinovată.

— Mulţumesc, a spus el, oarecum rezervat.

— Cu plăcere, am zis, cu amabilitate.

A clipit repede şi era clar că suspiciunea i se amplificase.

Cole s-a holbat la mine câteva secunde, dar, am reuşit să rămân la fel de politicoasă.

Cole m-a privit în timp ce se-ndepărta, analizându-mă în tăcere cu fiecare pas pe care-l făcea. Apoi s-a întors, dar, chiar înainte să iasă pe hol, m-a mai privit o dată, derutat.

Am rămas la fel, iar el a dispărut pe hol. Am zâmbit larg, amuzată, şi mi-am ascuns surâsul atunci când Cole şi-a băgat capul pe uşă. Imaginea caraghioasă a capului lui plutitor făcea şi mai distractivă neîncrederea din ochii lui mijiţi. Încercând să par inocentă şi politicoasă, a trebuit să suport un scurt concurs de privit cu capul lui Cole, înainte ca el să renunţe.

Capul a dispărut, iar eu am început să râd înfundat.

— Mă sperii un pic, a spus Cole a doua zi de dimineaţă, luând cafeaua pe care i-o oferream.

Deşi mă distram pe seama faptului că-l destabilizasem, i-am ţinut discursul pe care-l pregătisem pentru momentul în care-mi va cere socoteală despre comportamentul meu neobişnuit.

— Am tras concluzia că aveai dreptate. M-am săturat să mă port ca o răsfăţată. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Nu te cunosc. A fost o măgărie şi total neprofesionist din partea mea.

Cole nici măcar n-a încercat să-şi ascundă surpinderea şi mi-a plăcut asta la el. Începeam să-mi dau seama că era destul de transparent. Nu-i plăceau jocurile, aşa cum le plăceau multora. Era deschis cu sentimentele sale, ca să le vadă toată lumea, şi mai mereu spunea ce gândeşte.

— Oau! La asta nu mă aşteptam.

M-am strâmbat, simţindu-mă dintr-odată nesigură pe mine.

Mă agăţam de caracterizarea pe care Hannah i-o făcuse lui Cole, folosind-o ca să mă asigur că putem trece mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta înseamnă că-mi accepţi scuzele?

M-a privit lung o secundă şi cred că a făcut-o ca să mă aţâţe. Funcţionase. A încheiat, dând din cap:

— Desigur. Mulţumesc pentru cafea.

Reacţia lui fusese una matură; credeam că asta îmi doresc, dar am ieşit din cameră puţin dezamăgită. Îmi acceptase scuzele cu căldura unui prosop de baie ud.

M-am dojenit, mormăind în barbă. Eram singura vinovată că el nu era prietenos faţă de femeia care-i pusese la îndoială caracterul fără nicio dovadă în sprijinul ei.

— Te dai pe lângă şef?

Am chiţăit speriată şi m-am întors. Rae se afla la câţiva centimetri distanţă de mine.

— Iisuse!

Rae a izbucnit în râs şi m-a împins uşor pe hol, în studioul principal, departe de urechile lui Cole.

— Deci trăgeai cu urechea?

M-am uitat urât la ea şi m-am întors la birou.

— Sigur că da.

— Eşti o pacoste băgăcioasă.

— Da, da, sunt o colegă oribilă de apartament. Acum varsă naibii tot.

Am coborât tonul.

— Hannah m-a informat că aveam o impresie greşită despre Cole. Mi-a spus că nu e deloc gigolo sau băiat rău.

— Ţi-a luat cam mult să-ţi dai seama.

— *Puteai* să-mi spui.

— Şi unde ar mai fi fost distracţia, îmi spui şi mie?

Eu nu eram amuzată deloc.

— Ştii, uneori eşti nesuferită, dar alteori eşti chiar *nenorocită.*

Rae a oftat, exasperată.

— Uite, trebuie să încetezi să-ţi mai aduci trecutul în prezent. E o lecţie pe care eu a trebuit s-o învăţ de una singură şi dacă te dădăceşte cineva în acest timp n-o să înveţi ce trebuie să descoperi pe cont propriu. Dac-o dai în bară (chestia asta cu Cole), o să-nveţi să n-o mai faci. Dar eu sper că aici e o lecţie mai bună de învăţat.

— Şi care e aia?

— Cineva a încercat să-ţi ia ceva. Tu nu i-ai permis. De ce să-ncepi acum? Mai ales când vine vorba de lucrurile pe care ţi le doreşti, de care ai nevoie.

A bătut cu pumnul în birou atât de brusc că m-am şi speriat.

— Gata cu învăţăturile astea gen Miyagi[7]. Ideea e că trebuie să lupţi pentru ceea ce-ţi doreşti şi, în timp ce faci asta, aş vrea un sendviş cu maioneză, fără verdeţurile alea pe care le pun în el mereu.

Am încercat să ţin pasul cu schimbarea de subiect.

— Mai sunt trei ore până la pauza de prânz.

— Mi-e foame acum şi am un client în cinşpe minute.

— Aduc prânzul pentru toată lumea în acelaşi timp. Nu sunt curier. Sunt secretară.

M-a privit cu atenţie.

— Câteodată statura ta pitică e înşelătoare.

După această remarcă, a ieşit. Presupun că s-a dus să-şi cumpere un sendviş.

---

[7] Mr. Miyagi, marele maestru de karate interpretat de Pat Morita în filmul *Karate Kid. (N. red.)*

Capitolul 9

În liceu, urmasem ora de arte în fiecare an, iar pictarea naturilor moarte e inclusă în programa şcolară din Scoţia. Din fericire pentru mine, mi-au plăcut acele ore; totuşi, erau momente când desenam o floare sau mai multe înfipte într-un craniu sau un animal de pluş sau chiar o persoană şi, când mă îndepărtam puţin de opera mea, eram dezamăgită să văd că nu e foarte bine. Lipsea ceva, ceva care o împiedica să fie însufleţită.

Dacă era vorba de schiţa unei persoane, problema mea erau de obicei mâinile. Acestea erau dificil de desenat şi îmi lua o veşnicie să le nimeresc. Erau momente când chiar nu mă descurcam şi, de fiecare dată când priveam desenul de la distanţă, mi se părea că e slab din cauza nenorocitelor alea de mâini.

Aşa mi se părea că stă situaţia şi în privinţa interacţiunii mele cu Cole.

Lucrurile erau categoric mai bune între noi, dar din partea lui era ceva doar prietenesc. Nu ştiu de ce, atitudinea lui mă destabiliza complet. Nu mă puteam abţine să mă gândesc la el, ceea ce ştiu că eracaraghios, pentru că nu voiam să-ncep o relaţie cu el. Nu voiam să am o relaţie cu nimeni. Viaţa mea aici era de-abia la-nceput şi n-aveam nevoie de alt bărbat care să strice acest nou început.

Asta nu-nsemna că puteam nega ce simţeam faţă de Cole. Mergeam la băut cu el, Rae, gemenii, Karen, Simon şi Tony şi chiar mă distram. O parte din mine era bucuroasă că, în numai câteva săptămâni, Rae mă ajutase să-mi construiesc o viaţă, cu prieteni buni şi cu momente plăcute care mă ajutau să ignor lucrurile oribile pe care le lăsasem în urmă în Glasgow. Cu toate acestea, o altă parte din mine se uita la Cole cu coada ochiului, de câte ori aveam ocazia, şi atunci simţeam dezamăgirea pe dinăuntru în faţa faptului că toate glumele şi apropierea pe care o împărtăşea cu ceilalţi nu voia să le împărtăşească şi cu mine.

Singurul lucru care-mi lua gândurile de la sentimentele mele complicate era dragostea mea nou-descoperită pentru pictură. Reuşisem să nu mă dau de gol în faţa lui Rae, lucrând fie în afara apartamentului, fie când ea avea treabă în altă parte. Pictam deja cel de-al doilea peisaj, după ce-l terminasem pe cel

cu oraşul Edinburgh noaptea. Ştiam că e, probabil, departe de calitatea pe care o aveau tablourile artiştilor profesionişti, dar mie, sincer, îmi plăcea. După câteva experimente, am descoperit că preferam tuşele groase şi o abordare minimală. Îmi plăcea mult cum acestea îi dădeau oraşului energie şi mişcare. Devenisem dependentă. De-abia aşteptam vacanţa. Plănuiam să plec într-o excursie cu buget redus undeva gen Italia sau Budapesta sau Praga – undeva palpitant, unde să mă aşez pe malul unui fluviu sau într-o cafenea, oriunde mă puteam relaxa şi uita de toate lucrurile pentru care-mi făceam griji, inclusiv Cole Walker.

* * *

Trecuse o săptămână de când începusem să mă port frumos cu Cole. Părea mai mult. Mult, mult mai mult. M-am încruntat înspre el în timp ce lucram. Stătea în zona galeriei, arătându-i modele de tatuaje unui potenţial client. Cole era complet cufundat în discuţia despre arta sa şi eu mă uitam fix la chipul lui însufleţit şi la felul în care îi scânteiau ochii. Pasiunea pentru munca lui îl ducea pe Cole de la nota zece la nota unsprezece, iar nota unsprezece nu fusese niciodată acordată unui tip, după sistemul meu de evaluare a tipilor sexy.

De parcă mi-ar fi simţit privirea, Cole s-a uitat brusc la mine, în timp ce-a continuat să discute cu clientul, iar eu i-am zâmbit relaxat şi mi-am aţintit ochii în altă parte, ca şi cum n-aş fi fost prinsă holbându-mă după şeful meu.

Am privit pe fereastră, roşie şi fierbinte în obraji, şi m-am întrebat dacă tot se mai uita după mine. M-am foit, încercând să-mi păstrez calmul. Eram pe punctul de a-mi lăsa privirea în jos la treburile mele, când am văzut pe trotuar o tipă blondă şi cunoscută care m-a făcut să-ncremenesc.

Jessica.

Se holba la firma noastră, muşcându-se de buză.

Ah, la naiba, nu!

Ştiam de la Rae că Jessica nu renunţase la Cole. Apăruse la el acasă joia trecută, iar vineri seară, când eram cu el la bar, îi dăduse vreo douăzeci de mesaje. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Rae, vedeam şi singură că purtarea Jessicăi începea să-l enerveze pe Cole.

Auzisem despre fete ca ea, fete care nu acceptau să fie respinse, dar nu cunoscusem niciuna în realitate. Începea să mă enerveze şi pe mine. Cole avusese de-a face cu nebunia mea când venisem aici, apoi Jessica începuse să-l

înnebunească atunci când mă potolisem eu.

Ei bine, m-am gândit eu, hotărâtă, pot să mă revanşez pentru nebunia mea scăpând de Jessica o dată pentru totdeauna.

Mi-am folosit talentul de tastare rapidă, la care nu apelam foarte des, m-am logat la internet şi am căutat orice informaţie care mi-ar fi fost utilă ca s-o înving. După ce-am obţinut-o, m-am uitat să văd dacă nebuna se hotărâse în urce în studio.

Am sărit imediat de pe scaun şi m-am dus glonţ spre Cole, auzind clopoţelul de la intrare exact când am ajuns la el. Practic, l-am împins pe client din calea mea şi am şoptit:

— Tot ce fac eu acum, nu te-mpotrivi.

A ridicat din sprâncene, surprins, când m-am aruncat în braţele lui. Toată faţa i s-a blocat din cauza şocului. M-am înălţat pe vârfuri, mi-am lipit pieptul de el, mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său şi i-am aplecat capul în jos. Mi-am lipit gura de buzele lui şi, pentru câteva secunde, l-am simţit tensionându-se în strânsoarea mea.

Mi-am lipit şi mai apăsat buzele de buzele lui, iar picioarele începuseră să-mi tremure pentru că trebuia să stau pe vârfuri ca să ajung la gura lui. Şi dintr-odată Cole s-a relaxat, aşezându-şi mâinile pe şoldurile mele şi mişcându-şi buzele odată cu gura mea.

O, frate!

Avea nişte buze delicioase.

Nişte buze delicioase, delicioase de tot.

Şi mirosea minunat.

Habar n-aveam că un sărut fără limbă poate fi atât de excitant.

Ăăă... Shannon...

M-am forţat să-mi aduc aminte de ce fac asta şi m-am desprins de el, împleticindu-mă un pic, lăsând braţele în jos şi revenind cu picioarele pe podea. Degetele lui Cole m-au apăsat pe şolduri când m-a ţinut ca să nu cad.

— Ce...

— Jessica, am şoptit. Zâmbeşte, ca şi cum am fi împreună.

— Scuzaţi-mă, a spus enervat clientul uluit din spatele meu, dar a fost întrerupt de o voce piţigăiată:

— Ce mama naibii se petrece aici?

M-am răsucit şi mâinile lui Cole mi-au eliberat şoldurile. Jessica stătea lângă recepţie, cu ochii căscaţi de groază.

— Jessica... a-nceput Cole nervos, dar eu l-am întrerupt.

— Nu-mi mai urmări iubitul, am zis cât de ameninţător am

putut.

În general *nu* apelez la ameninţări, dar cred că m-am descurcat destul de bine în rolul de roşcată înfuriată. Cole încremenise în spatele meu. Jessica însă a gemut, întorcându-şi privirile rănite către el.

— Iubitul? Dar...

Nu mai aveam răbdare cu tâmpeniile ei.

— De câte ori trebuie să ţi se spună că s-a terminat?

Am făcut câţiva paşi spre ea, dar nu s-a dat înapoi, aşa cum sperasem.

— Sau ăsta e jocul tău? Crezi că-l poţi hărţui pe un tip până când îţi cedează numai ca să încetezi? Ei bine, nu şi pe iubitul *meu.*

A pufnit, nevenindu-i să creadă.

— Eu nu...

— N-am terminat! m-am răstit eu.

A închis gura imediat şi privirea ei de căţeluş bătut s-a întors. M-am uitat urât la ea, intenţionat.

— Înţeleg că vrei să absolvi Colegiul de Arte din Edinburgh?

A dat din cap, derutată.

— Se-ntâmplă să fiu fina profesoarei Kris Lowery. Cred că ai auzit de Kris, nu-i aşa, având în vedere că e directoarea colegiului?

Atitudinea Jessicăi s-a schimbat în întregime. *Acum* a făcut un pas în spate, precaută.

— Vezi tu, nu ştiu dacă eşti proastă, egoistă sau nebună, dar ştiu că hărţuirea e foarte stresantă, oribilă, de-a dreptul o infracţiune. Mai ştiu sigur şi faptul că naşa mea nu va fi deloc fericită să afle că una dintre studentele ei a fost reclamată la poliţie pentru hărţuire. De fapt, cred că lui Kris n-o să-i placă povestea asta *deloc.*

Privirea speriată a Jessicăi a plutit peste capul meu, spre Cole, apoi înapoi spre mine. Am oftat, adăugând interpretării mele un strop de nerăbdare şi enervare.

— Expresia asta din ochii tăi îmi spune că măcar nu eşti proastă. Doar egoistă, atunci.

— Chiar îmi place de el.

A ridicat jalnic din umeri.

— Mă rog, el e puţin ocupat să mă placă pe mine, deci de-acum înainte nu-l mai suna, nu-i mai scrie, nu mai veni acasă la el, la muncă, nu mai încerca să dai de el în niciun fel, pentru că eu sunt o iubită geloasă, cu o naşă influentă, care ar face

orice pentru mine. Ai priceput?

Jessica s-a înroşit şi a dat repede din cap.

— Acum e momentul să pleci.

Era aproape tragicomic cât de repede a plecat din studio, alunecând pe dalele de marmură. A trebuit să se sprijine de uşă ca să nu cadă. Apoi a smucit-o şi a părăsit în fugă clădirea. Dacă nu l-ar fi scos din minţi pe Cole, în ultimele câteva săptămâni, aproape că mi-ar fi părut rău pentru ea. M-am întors către şeful meu şi am izbucnit în râs când am văzut mutrele şocate, a lui şi a clientului său.

— Cu plăcere.

— Aşa e mereu aici? l-a întrebat clientul pe Cole.

Cole a dat din cap, cu ochii la mine.

— În ultima vreme aşa pare.

Clientul a plecat un sfert de oră mai târziu (după ce a stabilit o programare, deci înseamnă că nu l-am speriat prea tare), iar Cole a aşteptat până când uşa s-a închis şi m-a fixat cu ochii lui verzi, plini de nelămurire.

— Mulţumesc, Shannon.

Am simţit o întrebare pe acolo pe undeva, dar şi o căldură care mi-a plăcut peste măsură.

— Cu plăcere.

— Profesoara Kris Lowery? Cum ai ştiut asta?

— Am căutat-o pe net. Frumoasă farsă, nu-i aşa?

— Fantastică! a fost el de-acord. Dar de ce?

— Hărţuiala ei permanentă te stresa. Îmi era milă de tine.

Cole s-a sprijinit de birou, creând o atmosferă mai intimă între noi.

— Cât despre sărut...

Nu voiam să creadă că aştept ceva în schimb, aşa că m-am grăbit să-l liniştesc.

— Doar încercam să te ajut. Nu prea am prieteni pe-aici, Cole, şi se pare că tu eşti un prieten bun. Încercam să ajut un potenţial prieten.

Zâmbea blând, dar ceva tulburător îi juca în ochi.

— Pot fi prietenul tău, Shannon. Ştiu că atunci când ai venit aici am fost prea îndrăzneţ cu tine, cu flirtul, dar asta a fost atunci. Nu se va mai întâmpla.

— Nu se va mai întâmpla? am izbucnit înainte să mă pot controla.

— Cred că eşti atrăgătoare, a spus el cu prudenţă. Cred că amândoi ştim asta, dar tu şi cu mine... suntem diferiţi. Mai

bine rămânem prieteni.

Ştiam că trebuie să-i accept cuvintele şi să merg mai departe, dar mă simţeam un pic deranjată.

— Diferiţi?

— N-am avut parte de un început perfect din cauza acestor diferenţe...

Mi-am dat seama despre ce vorbea.

— Pentru că eu judec cu atâta uşurinţă.

M-am dezumflat când am văzut pe faţa lui că pricepusem ce voia să spună. S-a strâmbat.

— Eu nu funcţionez aşa, şi o relaţie cu cineva de genul ăsta m-ar înnebuni. Oricât de grozavă ai fi, eu nu vreau nimic superficial. Aşa că mai bine prieteni.

Spre groaza şi surprinderea mea, m-am simţit mai mult decât deranjată de vorbele lui. Voiam să-i spun că m-a înţeles greşit, că aveam un motiv pentru care mă purtasem aşa cu el şi că, de obicei, nu sunt aşa. Cu toate acestea, vorbele mi s-au oprit în gâtlej când a intervenit orgoliul.

N-aveam de gând să-i cerşesc atenţia, cum făcuse Jessica. Am dat din cap.

— Sigur. Prieteni.

— Grozav!

Mi-a zâmbit iar copilăreşte, iar stomacul mi-a zvâcnit de dorinţă şi regret.

— De fapt, avem aceleaşi zile libere, ar trebui să facem ceva împreună cândva.

Sigur, am repetat, dar nu eram *deloc* sigură că asta voiam.Chiar voiam să-mi petrec timpul alături de Cole în afara locului de muncă, de vreme ce el nu ştia cine sunt eu cu adevărat?

— Ştii că voiam să mă duc la expoziţia aceea concurs de la galeria de artă modernă. Au expus lucrările câştigătoare ale absolvenţilor colegiului de arte, candidate la premiul John Watson. Vrei să vii cu mine vineri?

Ştiam că, dacă spun nu, dacă-l resping încă o dată, asta ar fi ultima încercare de împrietenire. Aşa că, încercând să-mi ascund reticenţa, am surâs.

— Sună bine.

Capitolul 10

Am trecut de restul zilei şi de următoarea străduindu-mă din greu, prefăcându-mă că totul e bine şi exact aşa cum trebuie să fie. Adevărul e că nu eram deloc sigură că totul e în ordine.

Nu voiam o relaţie cu Cole. Oricât de mult aş fi ajuns să-l plac, tot n-aveam încredere în el. În plus, mă-ntrebam ce-ar fi crezut familia mea despre el dacă ar fi aflat vreodată. În acelaşi timp, mi se părea aiurea ca el să aibă în continuare părerea aia despre mine. Eu nu eram aşa.

Şi acum...

Acum se purta de parcă între noi n-ar fi existat niciun fel de atracţie.

Proba A: A luat o gură din latte-ul meu, fără ca măcar să-mi ceară voie, şi a făcut-o cu nonşalanţă. S-a îndepărtat ca şi când n-ar fi fost mare scofală şi m-a lăsat holbându-mă la locul în care buzele lui îmi atinseseră cafeaua. Acum câteva săptămâni, buzele noastre atingând acelaşi pahar ar fi însemnat priviri cu subînţeles şi pline de flirt!

Proba B: Eu munceam nevinovată la biroul meu când l-am simţit pe Cole lipindu-se de mine din spate şi luându-mi mouse-ul din mână. Cu obrazul aproape atingându-mă, s-a aplecat intrând în spaţiul meu, ca să se uite prin agenda computerizată de programări. Mi-am ţinut respiraţia tot timpul, dar întregul trup îmi vibra datorită apropierii de el.

Iar pe el nu l-a afectat deloc!

Din fericire, în prima parte a zilei de joi am scăpat de Cole. Am şters-o de dimineaţă în Oraşul Vechi, cu blocul de desen, şi m-am aşezat în încăperea din spate a cafenelei Elephant House. Cu priveliştea minunată a castelului dincolo de geam, cu muzica auzindu-se din căşti şi cu blocul de desen şi creionul în mână, m-am rupt de lume pentru o vreme.

Până când telefonul mi-a vibrat în buzunar.

Hai să ne-ntâlnim la Galeria de Artă Modernă, la 10:30. Cole.

Din momentul acela, m-am dat total peste cap.

Şi nici măcar nu era o *întâlnire romantică.*

Alegerea hainelor pentru nonîntâlnirea cu Cole s-a dovedit a

fi mult mai dificilă decât credeam. În ultimele câteva săptămâni reuşisem să cumpăr câte ceva la reduceri, aşa că garderoba mea nu era atât de jalnică precum odinioară, totuşi... cum se-mbracă o fată când vrea să arate senzaţional fără să pară că a intenţionat să arate senzaţional?

În cele din urmă, m-am decis asupra unor jeanşi strâmţi bleumarin, vârâţi în nişte cizmuliţe maronii de piele întoarsă, cu un pic de toc, ca să par mai înaltă. Mi-am pus un pulover galben larg, pentru că odată mi s-a spus că galbenul se numără printre culorile care-mi vin cel mai bine. Speram să nu fie doar o tâmpenie venită din partea unui prieten bine intenţionat.

Galeria era în Stockbridge, aşa că m-am urcat în autobuz. Când m-am apropiat de galerie, mi-am aţintit privirea asupra lui Cole. Stătea lângă intrare, râzând la telefon. L-am privit cum vorbea cu o persoană misterioasă şi am simţit acea fluturare dezlănţuită în piept şi un nod în gât. Purta un pulover tricotat bleumarin, cu un guler răsfrânt, jeanşi închişi la culoare şi cizme negre.

Era foarte înalt, lucru pe care-l ştiam deja, dar când m-am uitat la el mi-am dat seama că e *foarte* înalt şi are umerii foarte laţi. Avea o statură de-a dreptul impunătoare.

O să arăt mică şi prostuţă pe lângă el. N-o să mă potrivesc deloc lângă el. M-am poticnit la acest gând, simţindu-mi sângele cum clocoteşte.

Vocea asta din capul meu nu era a mea. Era a altcuiva şi el n-avea să câştige aşa simplu.

Aşa că mi-am îndreptat spinarea şi am păşit spre Cole, mai încrezătoare decât mă simţeam de fapt, o încredere care a sporit când ochii i-au scânteiat, observându-mă. A zâmbit.

— E Hannah la telefon. Vrea să ştie dacă ai chef să mergem la ei la cină diseară.

Oarecum surprinsă de oferta lui amabilă, dar abruptă, am dat din cap că da. În timp ce Cole i-a transmis răspunsul meu prietenei sale cele mai bune, mintea mea a luat-o razna. Cina cu prietena lui şi cu familia acesteia? Nu e ceva la care mai degrabă îţi duci iubita, nu amica?

Toată chestia asta era dubioasă. Cole a-nchis telefonul.

— După tine.

A întins o mână, făcându-mi semn să intru prima. Intrarea era liberă, aşa că n-am avut de ce să ne certăm cine plăteşte biletele.

În ciuda emoţiilor pe care le aveam, mi-am dat seama că între noi nu era o atmosferă stânjenitoare, pe măsură ce înaintam pe culoarele expoziţiei. Era o atenţie sporită (din partea mea cel puţin), dar asta era ceva cu totul diferit.

Ne-am oprit în faţa primei lucrări de artă. După ce-a privit-o câteva secunde, Cole s-a uitat la mine.

— Îţi place?

— Nu, i-am spus, cu sinceritate.

— De ce?

Surprinsă de faptul că părea sincer interesat de părerea mea, m-am întors din nou la fotografie. Fusese făcută undeva la Loch Fyne (aşa cum scria în descriere), iar artistul folosise materiale reciclabile pentru a construi un peisaj urban deasupra lacului.

— Nu spune nimic din ce n-a mai fost spus înainte. De mai multe ori. Şi în feluri mult mai creative şi pline de sens. Este...

— Amator, a terminat Cole propoziţia. De acord.

A clătinat din cap uşor confuz.

— Cred că peisajul urban este bine făcut, dar arta din acest peisaj – a făcut un gest spre întreaga galerie – ar trebui să transmită ceva nou sau măcar ceva vechi, dar într-un fel original.

Am mers mai departe şi pasiunea noastră comună m-a prins repede. De multe ori eram de acord, dar chiar şi atunci când nu eram Cole îmi asculta argumentele şi le accepta de parcă mi-ar fi respectat un drept. M-am gândit la felul în care Ollie îmi sabota părerile, dar mi-am alungat acele gânduri din minte.

O oră mai târziu, am ieşit în răcoarea de-afară, iar Cole mi-a zâmbit cu subînţeles.

— N-am ştiut că eşti pasionată de artă. Desenezi, pictezi, sculptezi?

Încă nu eram pregătită să-mpărtăşesc cu nimeni faţa asta a mea şi am ocolit cu succes întrebarea, arătând spre o cafenea de vizavi.

— Mereu mi-am dorit să mănânc acolo. Ai chef de un mic dejun târziu?

Cole a părut că nu-şi dă seama să am schimbat subiectul şi, în curând, ne-am aşezat la cafenea, bând cafea şi mâncând brioşe.

— Pe tine te-a interesat arta dintotdeauna? am spus eu.

Cole a mestecat şi şi-a înghiţit îmbucătura de brioşă, apoi şi-

a şters degetele pline de firimituri.

— Da. Când eram copil, îmi plăceau mai ales benzile desenate şi desenele animate, dar când am mai crescut, au început să mă intereseze din ce în ce mai mult orele de artă plastică. Am fost mult influenţat de cumnatul meu, Cameron. E designer grafic şi şi-a petrecut mult timp încurajându-mă, pe mine şi opera mea artistică.

— Dar sora ta? Părinţii tăi?

Cole a zâmbit, dar avea o anumită tristeţe în priviri.

— Jo, categoric. M-a sprijinit din clipa în care am venit pe lume. În ceea ce-i priveşte pe părinţii mei, pe tata nu mi-l amintesc, a plecat din viaţa mea pe când eram bebeluş. De mama nu eram apropiat.

Şi-a privit brioşa.

— A murit când aveam 19 ani.

M-am simţit îngrozitor că am deschis subiectul şi am şoptit:

— Îmi pare rău.

Muşchii feţei i s-au încordat.

— N-ai de ce.

La acest răspuns criptic şi plin de emoţie, m-am decis că ar fi mai bine să vorbim despre altceva.

— Tatuajele tale înseamnă ceva?

Tot trupul lui Cole s-a relaxat şi m-a privit cu un surâs plin de recunoştinţă. Şi-a trecut degetele peste tatuajul de pe gât.

— J şi C. Jo şi cu mine. Jo şi Cam. Toţi trei. Cam are acelaşi tatuaj.

— Cred că sunteţi foarte apropiaţi.

— Jo e cea mai bună soră pe care şi-o poate dori cineva. Sunt foarte mândru de ea. Iar Cam... lui îi datorez foarte multe.

Mă bucuram pentru el că avusese parte de aşa ceva. Am zâmbit şi-am arătat spre încheietura lui.

— Şi tatuajul de acolo? Mă străduiesc de săptămâni întregi să-l descifrez.

El a izbucnit în râs, suflecându-şi mâneca pentru a-i vedea mai bine tatuajul de pe încheietură. A ridicat braţul, iar eu m-am înclinat peste masă ca să citesc ce scrie, stăpânindu-mă cu greu să nu-l ating. Când am citit cuvintele, m-a luat cu ameţeală din cauza familiarităţii şi a senzaţiei plăcute care m-au cuprins.

— Arm your fears like soldiers and slay them[8].

— Versuri de la TATE, am murmurat, referindu-mă la trupa

[8] Înarmează-ţi temerile ca pe nişte soldaţi şi ucide-i pe toţi. *(N. trad.)*

The Airborne Toxic Event.

Versurile erau ale cântecului „All I Ever Wanted”, de pe cel de-al doilea lor album, *All at Once.* Albumul fusese imnul adolescenţei mele şi acestea erau versurile mele preferate dintotdeauna. Iar Cole Walker şi le tatuase pe trup. Nu ştiam dacă sunt excitată sau îndrăgostită. Sau amândouă.

— Versurile mele favorite de la TATE, am adăugat.

Cole mi-a zâmbit lent şi sexy, făcându-mă să cred că eram mai degrabă excitată.

— Şi ale mele.

Pentru prima oară în săptămâni întregi ne-am privit lung, cu subînţeles. Mi-am luat prima ochii de la el, pentru că nu mai puteam respira din cauza atracţiei atât de puternice.

— Braţul stâng?

Ca răspuns, Cole şi-a scos puloverul şi, din fericire (sau din nefericire, depinde cum priveai problema), purta un tricou pe dedesubt. Şi-a ridicat mâneca scurtă peste umăr şi am zărit acolo, mai clar, un tatuaj cu o femeie şi un lup pe braţul lui musculos. Părul ei se răsfira peste o lună plină pe care n-o văzusem înainte, pentru că era de obicei acoperită de mâneca tricoului.

— Ce înseamnă?

Zâmbetul copilăresc a apărut din nou pe chipul lui, dar, de data aceasta, avea în el un strop de timiditate.

— E un fel de omagiu pentru femeile din viaţa mea şi, mai ales, o amintire a faptului că există în lume şi femei ca ele.

A clătinat din cap, iar scânteia din privire i s-a stins.

— Hai să spunem pur şi simplu că am avut o mamă de rahat, prăjiturico.

Şi-a trecut degetele peste tatuajul de pe antebraţ.

— Voiam să-mi amintesc întotdeauna că nu toate femeile sunt ca ea. Există şi femei care cunosc importanţa familiei şi fac orice ca s-o protejeze. Voiam acest simbol aici, dar îmi plac şi chestiile paranormale, şi mi s-a părut că această idee merge mai bine alături de acest element.

Acum a chicotit.

— Stu mi l-a făcut, şi a crezut că femeia care urlă la lună trebuie să fie mai sexuală şi citez: „O să-ţi mai dilueze prostiile astea sentimentale şi n-o să mai pari un plângăcios nenorocit”.

Am izbucnit în râs.

— Bărbaţii şi tâmpeniile lor de macho.

Cole a început şi el să râdă şi a dat din cap.

— Avea intenţii bune.
— A făcut o treabă excelentă. Dar el e Stu Motherwell. Tot el a făcut vulturul şi ceasul de buzunar? am întrebat arătând către antebraţul drept.
— Da.
Cole şi-a suflecat mâneca tricoului, încercând să-mi arate că tatuajul lui începea de pe umărul drept, apoi se curba pe biceps şi se continua în jos.
— Şi ce înseamnă?
A oftat.
— Ăsta e puţin morbid. Mă rog, aşa era.
Am privit ceasul de buzunar.
— Înţeleg care e semnificaţia generală a acestui tatuaj. Timpul e o pradă. Viaţa e scurtă, nu? Trăieşte-o cât poţi.
A dat din cap.
— Dar ora de pe ceasul de buzunar are vreun înţeles?
— Asta era partea morbidă.
M-a privit, aproape provocându-mă să-l judec.
— Este ora când paramedicii au pronunţat decesul mamei mele.
Neliniştea m-a copleşit când mi-am dat seama că mama lui Cole chiar îşi pusese amprenta asupra lui.
— Acum, din fericire, înseamnă viaţă, ca şi moarte. Înseamnă de asemenea ora la care s-a născut nepoata mea, Belle.
— Asta e foarte tare.
— Da.
Am zâmbit privindu-ne în ochi şi am luat amândoi o gură de cafea. Cole şi-a lăsat ceaşca jos.
— Dar tu? Ai vreun tatuaj? .
— Nu.
— Nu ţi-ai dorit niciodată să-ţi faci?
Întrebarea m-a forţat să-mi amintesc momentul în care voiam să-mi fac un tatuaj şi mi-am lăsat privirea înspre masă, evitând ochii lui Cole.
— O dată. Dar fostul meu iubit m-a făcut să mă răzgândesc. El avea tatuaje, dar credea că nu arată bine pe o femeie.
A ezitat şi eu am aşteptat, cu inima bătându-mi şi încercând să-mi dau seama ce crede despre asta. Spre bucuria mea nemărginită, a trecut cu vederea schimbarea mea bruscă de dispoziţie.
— Ce ţi-ai face, dacă te-ai hotărî să te tatuezi?
I-am zâmbit, privindu-l pe sub gene.

— Un dragon mic pe şale.
— De ce un dragon?
M-au fascinat întotdeauna. Îi desenam tot timpul şi colecţionam toate chestiile cu dragoni când eram copilă.
— Erau cea mai şmecheră chestie, în capul meu.
Nici nu mi-am dat seama că tonul îmi devenise plat, tăios.
— Eram atât de fascinată de ei, încât am uitat că-mi pot frige fundul fără să clipească, dacă au ocazia.
Cole a amuţit. M-a studiat şi mi-am dat seama că a înţeles mai multe despre dragonul meu decât îl lăsasem eu să priceapă. În loc să comenteze, a spus simplu:
— Lasă-mă să ţi-l fac eu. Tatuajul.
— Pe bune?
Gândul că m-ar putea tatua, că m-ar atinge...
— O să-l desenez şi, dacă-ţi place, o să-l facem la studio, joia viitoare, când suntem amândoi liberi.
Mi-am muşcat buza, nefiind sigură că pot suporta.
— Beneficiezi de reducerea rezervată angajaţilor, a insistat el. Adică de sută la sută.
Aş fi fost complet bătută-n cap să refuz un tatuaj gratis de la unul dintre cei mai buni artişti din Scoţia, aşa că am acceptat.
Tatuajul nu era deloc o idee rea.
Dar artistul?
El ar putea fi o idee *foarte* rea.

După ce-am descoperit că nu mai vizitasem Galeria Naţională de pe strada Princes de ani întregi, Cole m-a urcat într-un autobuz şi ne-am întors în Oraşul Nou. Acolo ne-am plimbat prin galerie, discutând despre gusturile noastre artistice. M-am prins că el ştia enorm de multe lucruri despre istoria artei.
N-aveam idee că aceste cunoştinţe puteau fi atât de sexy.
De acolo ne-am plimbat prin tot centrul oraşului – prin parc, de-a lungul străzii Princes, înspre North Bridge, pe Royal Mile, în Oraşul Vechi, în jurul universităţii şi înapoi. De-abia am observat împrejurimile, atât eram de pierdută în conversaţie. Artă, muzică, filme, cărţi... am vorbit despre toate.
A fost una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am trăit vreodată. Cole avea un fel de-a mă face să mă simt specială, ca şi cum aş fi fost singura persoană din lume lângă care-şi dorea să se afle. M-a făcut să mă simt inteligentă, interesantă şi importantă, şi nu mai primisem aşa ceva decât din partea singurei persoane la care nu suportam să mă gândesc.

Când am ajuns la casa lui Hannah şi Marco din Morningside, eram destul de sigură că mă-ndrăgostisem serios de şeful meu.

Apoi m-am îndrăgostit instantaneu de Marco, atunci când am ajuns să-l cunosc mai bine. Hannah mi l-a prezentat, după ce a închis uşa minunatei lor terase victoriene. I-am strâns mâna, holbându-mă la namila de om care reuşea cumva să-l depăşească pe Cole şi m-am trezit ameţită de înfăţişarea lui plăcută.

— Mă bucur să te cunosc! a spus el cu o voce tunătoare, luându-mă prin surprindere cu accentul lui american.

— Şi eu.

M-am trezit uitându-mă fix (sper că nu cu gura căscată) în ochii lui de-un albastru-verzui, uluită că am întâlnit pe cineva cu ochi la fel de superbi ca ai lui Cole. Bine, poate nu la fel de superbi, dar pe-aproape.

Mi-am luat privirea de la soţul lui Hannah atunci când Dylan a apărut pe hol, ducând-o în braţe pe surioara lui, Sophia. Adorabili e puţin spus.

De aici lucrurile s-au înrăutăţit.

Cole s-a dus la Dylan şi i-a luat-o pe Sophia din braţe, salutând-o. Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra lui Dylan, care, evident, îl idolatriza. Cole se pricepea foarte bine să se poarte cu copiii, era clar. Îndrăgosteala mi s-a accentuat.

Ne-am aşezat la masă, iar Hannah a-nceput să mă-ntrebe despre familia mea, iar încercările mele stânjenite de a evita discuţia au provocat un pic de tensiune. În cele din urmă, am reuşit să zâmbesc, în ciuda stingherelii.

— Ştiţi, mi-am petrecut mult timp în Edinburgh, în copilărie. Bunicii mei locuiau într-o casă minunată în stil georgian pe strada Scoţia.

— Lângă casa lui Ellie şi a lui Adam, a adăugat Cole.

Desigur.

— Acolo l-am întâlnit prima oară pe Cole.

— Deci îţi aduci aminte?

A rânjit, cu o mutră îngâmfată. I-am zâmbit, în semn de scuze.

— Ai zis că am un nume de erou.

Când am văzut expresia absurd de satisfăcută a lui Cole, m-am topit pe dinăuntru. Încercam să-mi alung pofta din priviri, dar exact atunci am descoperit că Hannah mă examinează.

Mi-a trecut prin cap că, pentru a deveni amica lui Cole, trebuia să trec de testul celei mai bune prietene de-ale sale.

Răspunsurile enigmatice şi ochii de căţeluş probabil că n-aveau să funcţioneze în favoarea mea.

Restul cinei a trecut mai uşor pentru că le-am pus o grămadă de întrebări lui Hannah şi lui, descoperind că se cunoşteau din copilărie şi că pierduseră legătura câţiva ani, înainte de se regăsi şi de a forma o familie. N-au intrat în detalii, dar părea romantic şi, după privirea plină de adoraţie pe care o afişa Marco ori de câte ori se uita la soţia sa, probabil aveam dreptate.

După ce-am terminat de mâncat, Cole s-a oferit s-o ajute pe Hannah cu vasele şi au ieşit din living. Eu îl ascultam pe Dylan care-mi povestea despre diploma de la înot, aşa că ratasem şansa de a le propune să-i ajut. În ciuda protestelor lui Marco, mi s-a părut că ar fi foarte urât din partea mea să n-o ajut pe Hannah şi nici nu voiam să pierd bilele albe pe care mi le-ar fi adus gestul ăsta.

Am adunat restul vaselor şi am ieşit din încăpere, luând-o în direcţia în care credeam că e bucătăria. Când m-am apropiat, am încremenit la auzul vocii lui Hannah, care spunea:

— Nu ştiu care e problema. E evident că vă plăceţi reciproc.

Inima îmi bătea ca nebuna. Am aşteptat, tensionată, replica lui Cole.

— Hannah, las-o baltă. Shannon e doar o prietenă.

M-am lipit de perete, simţindu-mă copleşită brusc de dezamăgire. Credeam că avem împreună o zi minunată şi, deşi nu eram sigură dacă pot avea încredere în el, nu puteam nega felul în care Cole mă făcea să mă simt. Dar se pare că numai eu simţeam asta.

— Este..., a spus Cole, şovăind. E păcat, dar pur şi simplu nu e fata pe care o caut eu.

M-a zdrobit.

Eram absolut zdrobită.

— Ce a crezut ea că ştie despre mine când a-nceput să lucreze la studio...

— Cole, şi-a cerut scuze pentru aia.

— Uite, nu e vorba despre ce-a crezut. Este vorba despre ce-a spus şi despre ce e capabilă să spună când o apucă strechea. Am crescut cu porcăriile astea, Hannah. Nu mă mai întorc niciodată acolo.

— Cole, a şoptit Hannah, plină de empatie.

— E-n regulă.

Avea vocea tăioasă.

— Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că eu nu cred nicio secundă că fata asta seamănă vreun pic cu mama ta.

M-am întors pe hol în vârful degetelor, sprijinindu-mă de scară. Mă gândeam.

„În spatele zâmbetului tău fermecător nu există nimic, în afara unor promisiuni deşarte. Nu ai nimic real să-mi oferi, nici mie, nici altei victime de-a flirtului tău. Diferenţa dintre mine şi ele e totuşi că eu sunt suficient de isteaţă ca să te văd aşa cum eşti cu-adevărat... Nimic”.

Nimic, nimic, nimic!

Am simţit că-mi dau lacrimile când m-am întrebat oare de câte ori i-a spus mama sa acest lucru. Ruşinată, am inspirat profund, mi-am alungat lacrimile şi mi-am făcut curaj să mă apropii de bucătărie, de data aceasta făcând zgomot. M-am purtat ca şi cum totul ar fi fost în ordine, am lăsat vasele murdare şi m-am întors în salon, discutând cu Marco despre slujba sa ca şef de şantier.

Nu-mi păsa dacă mă văzuse vreodată Cole din nou într-o lumină romantică. Pierdusem clar această ocazie şi nu vedeam cum am putea avea un viitor dat fiind trecutul meu cu relaţiile eşuate. Dar *ajungeam* să ţin la omul ăsta şi nu puteam suporta gândul că-l rănisem cu adevărat.

Trebuia să-l fac să-şi dea seama că toate porcăriile pe care i le servisem veneau dintr-un loc care nu avea nicio legătură cu el. Ştiam că trebuie să repar răul pe care i-l făcusem, chiar dacă asta însemna să-i dezvălui tot răul pe care mi-l provocase altcineva.

Capitolul 11

La scurt timp după ce i-am auzit pe Cole şi Hannah vorbind în bucătărie, Cole a sugerat să ne retragem şi ne-am luat la revedere de la tânăra familie. Am mers în tăcere alături de el în noaptea întunecată, spre Morningside Road.

— S-a-ntâmplat ceva? a spus, speriindu-mi gândurile.

Am ridicat privirea la el şi m-a derutat faptul că se uita la mine cu îngrijorare. Mă uluia faptul că-şi petrecuse toată ziua cu mine, deşi avea o părere atât de proastă despre mine. M-am oprit pe strada tăcută şi Cole a făcut la fel.

— De ce ţi-ai petrecut ziua de azi cu mine?

Acum a fost rândul lui să pară surprins.

— Despre ce vorbeşti aici?

— Un lucru real pe care l-am descoperit la tine e faptul că eşti destul de direct, aşa că spune-mi: de ce ai făcut asta azi? De ce ţi-ai petrecut vremea cu mine?

După un moment de gândire, el a răspuns:

— Pentru că eşti prietenă cu prietenii mei. Lucrăm într-un mediu apropiat. M-am gândit că e cazul să punem deoparte ciondăneala dintre noi.

— Asta înseamnă că toată ziua asta a fost un chin pentru tine?

— Poftim? a spus el, strâmbându-se. Nu. Azi a fost...

Părea aproape furios.

— Parcă eşti altcineva. Mă derutezi de nu se poate.

— Nu sunt altcineva deloc, Cole. Dacă mă mai poţi suporta puţin în seara aceasta, aş vrea să-ţi povestesc ceva.

M-a studiat cu atenţie şi mi-am dat seama după privirea ochilor lui superbi că-i trec foarte multe lucruri prin cap.

— Bine, a zis el, în cele din urmă. Stau la cinci minute distanţă. Putem vorbi acasă la mine.

Eram atât de emoţionată pe drumul până acasă la Cole că n-am putut vorbi deloc. Din fericire, el a părut să-nţeleagă. M-a condus spre o clădire victoriană de apartamente, în apropiere de Bruntsfield Road. După ce-am intrat în apartamentul lui de la etajul al doilea, am fost fascinată de minunatul tavan înalt şi de parchetul lustruit. Cole decorase apartamentul într-un fel masculin, cu lemn închis la culoare, cu texturi solide şi cu lucrări de artă care fuseseră alese cu atenţie. Livingul avea un bovindou splendid, cu draperii grele de culoarea ciocolatei,

care se asortau cu canapeaua de piele întoarsă în formă de L. Mai era şi un vechi şemineu în stil victorian în centrul încăperii. Totul era minimalist şi petele de culoare se aflau în perne şi covor, dar nu erau potrivite intenţionat. Totul fusese ales din motive de confort şi funcţionalitate, şi totuşi se potrivea ca stil.

De asemenea, locul purta aroma lui Cole.

— Cafea? a-ntrebat el, în timp ce eu rămăsesem stingheră în mijlocul camerei.

— Te rog. Cu lapte şi două cuburi de zahăr.

A plecat să prepare cafeaua, iar eu m-am lăsat pe marginea canapelei, cu genunchiul tremurându-mi de emoţie. Eram gata să-mi golesc sufletul în faţa lui.

Mi se facea rău.

Când Cole s-a întors, a părut să se îngrijoreze din nou când m-a văzut tremurând. Mi-a întins o cană cu cafea fierbinte.

— Dacă vrei, pot să fac focul.

— Dacă ţie ţi-e cald, nu.

A aprins focul pentru mine. I-am zâmbit recunoscătoare, în vreme ce el s-a aşezat pe un fotoliu, în bovindou.

— Deci, despre ce vrei să vorbim?

Am încercat să-mi controlez emoţiile, am inspirat profund şi am expirat tremurând.

— În ziua în care ţi-am spus că eşti un nimic...

I-am citit enervarea din ochi.

— Uite ce e, Shannon, am depăşit momentul. S-a terminat. Hai să mergem mai departe.

— Nu s-a terminat, am insistat.

Mi-era atât de teamă să-i spun de ce anume fugisem din Glasgow, dar în acelaşi timp trebuia să mă deschid în faţa lui, dacă voiam să avem o şansă reală la prietenie.

— Măcar o dată nu voi fi egoistă cu tine. Meriţi să afli adevărul, deşi nu vreau să ţi-l spun.

Cole s-a aşezat mai bine pe locul lui, cu sprâncenele ridicate.

— Shannon, despre ce e vorba?

— Nu sunt aici ca să-ţi vărs problemele mele în cap. Dar trebuie să-ţi explic de ce am venit la Edinburgh, ca să pricepi de ce ţi-am spus ce ţi-am spus şi de ce, de fapt, asta n-are nimic de-a face cu tine.

El aştepta răbdător, iar eu am continuat.

— Nu sunt o persoană moralistă, Cole. Deloc. De fapt, am iertat nişte oameni, chiar dacă acţiunile lor nu meritau

iertarea. Am acceptat întotdeauna oamenii aşa cum sunt, am crezut mereu că oricine are ceva special, ceva ce alţii nu pot vedea. Şi de fiecare când am făcut aşa cu bărbaţii din viaţa mea am descoperit că eu am greşit şi ceilalţi au dreptate.

— Prăjiturico, nu-nţeleg nimic.

— Sunt un magnet pentru băieţii răi, am spus fără umor, pentru că, oricât de absurd ar fi sunat asta, era adevărat. Un magnet pentru gigolo. Au existat un solist dintr-o trupă rock care m-a înşelat, motociclistul care m-a înşelat, dealerul secret de droguri care a furat de la mine şi ultimul meu iubit. Adevărata piesă de rezistenţă. Eram împreună de doi ani şi îl chema Ollie. Ziua lucra într-un restaurant şi noaptea era toboşar într-o trupă. Tatuat, arătos, arogant, fermecător, încrezător...

Din ochii lui Cole mi-am dat seama că a început să priceapă.

— Înainte de Ollie, îmi ofticasem deja majoritatea familiei cu alegerile mele în materie de bărbaţi. Suferisem de atâtea ori, încât ei erau convinşi că e vina mea şi nu cred neapărat că se-nşelau. Au prevăzut că Ollie va fi un dezastru, dar eu eram convinsă că e diferit de restul. Era romantic şi îndrăgostit de mine şi mă făcea să mă simt cu adevărat specială. Până când a-nceput, încet, să se schimbe. Atât de subtil încât mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce-mi făcea. Cum distrugea părţi din mine. Mă umilea, mă făcea să mă simt lipsită de talent şi proastă. Mă făcea să mă simt norocoasă că am reuşit să pun mâna pe un bărbat ca el.

— Era un nemernic! s-a răstit Cole.

— Cum spuneam, nici măcar n-am ştiut că se-ntâmplă sau cât de mult m-a manipulat emoţional să-l aleg pe el în locul prietenilor şi familiei mele. Aproape doi ani – atât mi-a luat să mă trezesc naibii. A fost o tâmpenie, am şoptit, simţind durerea din piept.

De fapt, amintirile mă dureau fizic.

— O tâmpenie m-a făcut să mă trezesc la realitate. Trebuia să ies în seara aceea cu fetele. Nu le văzusem de mult timp şi le amânam mereu din cauza lui Ollie. Aşa că eram bucuroasă şi îmbrăcată frumos. Ollie a intrat în dormitor. Mi-a spus că arăt ca o târfă, care era cuvântul lui jignitor favorit. M-a durut, ca-ntotdeauna.

Mi-am ridicat privirea înspre Cole şi m-am speriat când i-am văzut străfulgerarea de furie din ochi. A dat din cap ferm, încurajându-mă să continui.

— Mi-am schimbat hainele şi n-am vorbit cu el, ca de obicei. A-ncercat să mă împace. Apoi m-a manipulat ca întotdeauna, încercând să demonstreze că eu mereu îi aleg pe prietenii mei în locul lui, când are nevoie de mine. Avusese o zi proastă la muncă sau ceva de genul ăsta şi voia să petreacă o seară liniştită cu mine. Aşa că le-am tras clapa fetelor. S-au supărat din cale-afară. Adică n-au mai vorbit niciodată cu mine de supărate ce-au fost. Apoi, puţin mai târziu, a zis că iese în oraş cu trupa. M-am înfuriat. Nu mă certam niciodată cu el, dar eram atât de furioasă în seara aceea, încât am izbucnit.

M-am uitat în ochii lui, încercând să-l pregătesc în tăcere pentru ce urma.

— Ollie n-a spus nimic. Şi-a luat avânt şi m-a plesnit cu dosul palmei peste faţă. Are aproape doi metri şi e toboşar. Am zburat prin toată camera şi când am aterizat m-am lovit cu şoldul de masa de cafea.

— Shannon...

Cole a scrâşnit din dinţi şi s-a ridicat de pe scaun, dar eu l-am oprit, cu lacrimi în ochi.

— A-nceput să-şi ceară scuze. A plâns. Mi-a promis că nu se va mai întâmpla. L-am crezut.

Lacrimile îmi curgeau.

— Sunt atât de proastă!

— Nu ştiu dacă mai pot asculta fără să sparg ceva, a spus Cole, cu voce tremurătoare.

— Trebuie să m-asculţi. Trebuie să mă înţelegi.

Muşchii feţei i s-au încordat, dar a dat din cap.

— N-am spus nimănui. Şi, deşi am rămas cu el, ce-mi făcuse mă rodea pe dinăuntru. Nu mai suportam să mă atingă, în pat sau în afara lui, iar el a devenit din ce în ce mai frustrat.

Am expirat cu greutate, iar degetele-mi tremurau. Uneori mi se părea că toate acestea se-ntâmplaseră ieri.

— M-a pocnit într-o seară când l-am dat jos de pe mine. A doua zi de dimineaţă, el s-a dus la serviciu, iar eu am rămas acasă. Mi-am împachetat lucrurile, luând numai strictul necesar. Restul n-avea decât să ardă în iad cu Ollie cu tot, din partea mea. Totuşi, de parcă avea un al şaselea simţ sau ceva de genul ăsta, a intrat pe uşă exact când eram gata să plec. Scăpase mai devreme de la muncă. Ar fi trebuit să-l sun pe Logan cu mult înainte să se ajungă aici.

— Logan? a-ntrebat Cole, încruntându-se.

— Fratele meu mai mare.

Durerea din interiorul meu a sporit.

— Suntem doar eu, Logan, sora mea, Amanda, şi părinţii noştri. Dar eu nu am fost apropiată de niciunul dintre ei, în afară de Logan. Mama şi Amanda au fost mereu geloase pe relaţia dintre mine şi Logan. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Mi-e aproape teamă să-ntreb ce s-a întâmplat apoi.

— Ollie a aruncat o privire la valiza mea şi a luat foc. A-nceput să urle că nu plec nicăieri, că eram a lui, doar a lui.

Îmi venea din nou să plâng când îi reauzeam vocea în mintea mea.

— Şi apoi a-nceput să ţipe... numai tâmpenii şi... a-nceput să mă bată măr. Am încercat să mă-mpotrivesc.

Voiam să ştie asta.

— Am încercat, dar era mult mai masiv ca mine...

— Shannon...

— Apoi n-a mai dat în mine.

Am inspirat tremurând.

— Şi a-nceput să mă atingă, să-mi rupă hainele de pe mine, repetându-mi la nesfârşit că sunt a lui. Şi... am ştiut. Am ştiut că vrea să mă violeze.

Cole s-a ridicat brusc, cu pumnii strânşi în laterale. Am clătinat din cap la întrebarea din ochii lui.

— Nu. Era ultima mea şansă. Îmi luase atât de mult. Nu-l puteam lăsa să-mi ia şi asta. Adrenalina şi-a spus cuvântul, amorţind durerea, şi am început să-l zgârii şi să-l muşc. În cele din urmă, l-am îngenuncheat şi m-a scăpat. M-am eliberat de sub el şi, cu adrenalina la maximum, am fugit.

Atunci am început să plâng şi Cole n-a mai putut să rămână în partea cealaltă a camerei. Brusc a venit pe canapea lângă mine, trecându-şi un braţ în jurul trupului meu şi ţinându-mă strâns.

— Ar fi trebuit să mă duc la spital, am suspinat eu. Sau la poliţie. Nu m-am gândit. Nu mi-am dat seama în ce stare eram. M-am dus la Logan.

M-am uitat în ochii plini de milă ai lui Cole, ştergându-mi cu furie lacrimile şi rugându-l fără cuvinte să mă-nţeleagă.

— Nu m-am gândit. Nu voiam să fiu egoistă.

— Şşş.

M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Te-ai dus la singura persoană care te făcea să te simţi în siguranţă. N-ai de ce să te simţi vinovată.

— Te-nşeli. Am toate motivele. Am ales să fiu cu un nenorocit ca Ollie. Şi când lucrurile au luat o întorsătură oribilă, am alergat la fratele meu supraprotectiv, plină de propriul meu sânge.

Şi cu umărul dislocat, şi cu ochiul drept umflat, şi cu hainele sfâşiate...

— Cum mi-am închipuit că va reacţiona?

Cole şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu, ştergându-mi o lacrimă.

— Aşa cum ar reacţiona orice bărbat când cineva drag este molestat. S-a dus să-i dea nenorocitului o lecţie.

— Logan l-a băgat pe Ollie într-o comă de trei zile.

— Rahat!

Am dat din cap, cu buzele tremurând.

— Fratele meu a fost condamnat la doi ani de închisoare.

Gata, asta era. Cel mai rău lucru pe care-l făcusem vreodată.

— Shannon, a murmurat Cole cu empatie, prinzându-mi capul sub bărbia lui şi strângându-mă şi mai tare în braţe.

Rae ştia despre atac, dar nu aflase despre fratele meu. Era prima oară când vorbeam despre asta de când plecasem de la Glasgow.

— A trebuit să plec. Părinţii, sora mea... mă urăsc că i-am distrus viaţa lui Logan.

— Acţiunile fratelui tău îi aparţin lui! a zis Cole şi i-am auzit tremuratul de mânie din glas. Nu e vina ta. Familia ta se-nşală.

— Nu s-ar fi-ntâmplat niciodată dacă nu l-aş fi ales pe Ollie şi alţi bărbaţi ca el.

M-am retras din îmbrăţişarea puternică a lui Cole şi l-am privit în ochii îngrijoraţi.

— Îţi povestesc toate astea ca să-ţi dai seama la ce-mi stă mie mintea. Am venit la Edinburgh şi ca să stau la distanţă de vechea mea viaţă, de vechile mele alegeri. De băieţii răi.

Am râs amar.

— Şi singurul interviu pe care l-am obţinut a fost la un studio de tatuaje unde managerul cel arătos şi tatuat a-nceput să flirteze cu mine imediat, de parcă aş fi fost o pradă sigură.

Cole a tresărit.

— Nu de asta am flirtat, dar îmi dau seama după toate prin câte ai trecut...

— De ce am crezut asta.

Am zâmbit slab.

— Dar am crezut că te cunosc din această cauză şi am presu-

pus că eşti la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi care mi-au distrus viaţa. Toţi bărbaţii care m-au rănit şi m-au dezamăgit. Aşa că ţi-am spus nişte lucruri de neiertat.

— Shannon...

— Trebuie să ştii că *nu* eşti un nimic şi că, atunci când ţi-am spus asta, problema era *a mea.* Nu a ta. N-ar fi trebuit să suporţi aşa ceva.

Ca răspuns, Cole şi-a înclinat capul spre mine, apropiindu-şi chipul de faţa mea şi prinzându-mă cu mâna de ceafa. Voia toată atenţia mea, iar eu i-o acordam, fascinată.

— Am uitat totul, prăjiturico. Nu te mai gândi la asta.

O uşurare la care nu mă aşteptam m-a copleşit, iar lacrimile mi-au revenit în ochi, dar de data aceasta dintr-un motiv cu totul diferit.

— Mă ierţi?

— Fetiţă scumpă, a murmurat, cu vocea răguşită de o emoţie pe care n-o identificam. Cum îţi poţi face griji în privinţa mea după tot ce ţi s-a întâmplat?

— Pentru că eşti un om bun, am spus.

M-a strâns uşor de umăr, dar privirea i se oţelise.

— Cu Ollie ce s-a întâmplat?

— Şi-a revenit. A fost condamnat la închisoare: doi ani şi jumătate.

Cole s-a strâmbat dezgustat.

— Atât?

— Avocatul credea că va obţine mai mult, dar atacul lui Logan mi-a afectat apărarea.

Nu părea satisfăcut, dar a dat din cap. Atunci mi-am dat seama cât suntem de aproape unul de celălalt şi cât de intimi eram, privindu-ne în ochi. Brusc a devenit foarte important pentru mine ca el să nu-nţeleagă greşit motivul pentru care îi spusesem povestea mea. Nu voiam să creadă că era un plan ca să-l fac să se răzgândească şi...

Dintr-odată m-am simţit goală şi vulnerabilă, m-am retras şi mâna lui a căzut într-o parte.

— Ar trebui să mă duc acasă.

— Nu vreau să pleci când eşti atât de supărată. Rămâi, a sugerat el, ca şi cum n-ar fi fost mare scofală. Poţi dormi în camera de oaspeţi.

Simpla idee că aş putea rămâne la Cole era prea mult pentru mine. Am zâmbit cu amabilitate.

— Aş vrea să dorm la mine-n pat în seara asta.

A dat din cap şi s-a aplecat să mă sărute pe frunte. M-am uitat prelung la el, cu sângele înfierbântat, iar el s-a ridicat în picioare.

— Atunci lasă-mă să te conduc acasă.

— Nu trebuie să...

Cole mi-a întrerupt protestele cu o singură privire. O privire încăpăţânată, îngrijorată, caldă.

O privire care mi-a topit inima.

O privire pe care am păstrat-o în minte când am adormit, în seara aceea.

Capitolul 12

Nu ştiam cum se va purta Cole în preajma mea, a doua zi, la muncă. Ştiam însă că e sâmbătă, deci era posibil să profite de faptul că este foarte ocupat ca să evite orice interacţiune. În weekend mă obişnuisem să vin la serviciu în acelaşi timp cu artiştii – cu o jumătate de oră înainte de deschidere.

Deşi aveam emoţii, mă simţeam în acelaşi timp uşurată că aflase adevărul, aşa că eram destul de binedispusă când am intrat, cu cafele pentru toată lumea.

Prima dată i-am dus cafeaua lui Cole.

Când am bătut la uşă şi am intrat, a ridicat privirea din documentul pe care-l citea şi expresia i s-a luminat când m-a zărit. M-a luat prin surprindere.

S-a ridicat în picioare, zâmbind când i-am întins cafeaua. În loc s-o ia, şi-a pus mâna peste a mea şi am rămas aşa.

— Cum te simţi?

I-am observat cearcănele de sub ochi şi m-am întrebat dacă necazurile mele îl ţinuseră treaz. Era drăguţ; chiar era. Dar acum măsimţeam oribil pentru că, pentru prima oară după mult timp, eu dormisem ca un bebeluş. I-am zâmbit ca să-l liniştesc.

— Mă simt bine. Pe bune.

Mi-a dat drumul, luându-şi cafeaua. Privirea pe care mi-a aruncat-o... de parcă ar fi dorit să mă împacheteze în folie protectoare.

— Cole, am spus eu, zâmbindu-i din nou, mai mult decât vrăjită de el. Ştiu că aseară am avut o criză, dar, sincer, sunt bine. Aici duc o viaţă bună, am o slujbă bună, prieteni buni. Am găsit mai multe decât speram să găsesc, aşa că, te rog, nu-ţi face griji pentru mine.

— Uşor de zis, greu de făcut.

A clătinat din cap, zâmbind sec.

— Eşti făcută din material solid, Shannon MacLeod.

— E din cauza părului. E păr magic.

Cole a izbucnit în râs.

— Categoric e magic.

— Primesc şi eu cafeaua secolul ăsta? a strigat Rae din camera de alături.

Am chicotit la auzul tonului ei furios şi pot să jur că ochii lui s-au luminat când am râs. Am simţit cum mă încălzesc pe

dinăuntru.

— Mai bine...

I-am făcut uşor cu mâna şi am ieşit, fiind sigură că m-a urmărit cu privirea până când am dispărut. Am intrat în atelierul lui Rae şi m-am apropiat de ea. Stătea întinsă pe scaunul de tatuat, cu ochii închişi. I-a deschis şi m-a privit atent când i-am întins latte-ul.

— Slavă Cerului! a mormăit ea. Nu ştii cât e de greu să asculţi doi porumbei îndrăgostiţi când încă nu ţi-ai băut cafeaua.

A vorbit atât de tare, că eram sigură că a auzit-o şi Cole. Am strâmbat din nas.

— Nu fi rea.

— De ce? a pufnit ea, apoi a izbucnit în râs. O să mă ucizi cu părul tău magic?

Mi-am strâns o şuviţă de păr între degetul mare şi arătător.

— E gros. Ar fi o frânghie *pe cinste.*

— Misterios. Îmi place, zânuţo.

Mi-am dat ochii peste cap când am auzit porecla asta enervantă pe care o luase de la Stu şi am ieşit din atelierul ei, ducându-mă în camera lui Simon. Acesta dormea pe scaunul lui, cu braţele încrucişate pe chiuveta din spatele încăperii şi cu capul sprijinit pe braţe. M-am dus încet spre el şi l-am înghiontit ca să-l trezesc, plimbându-i cafeaua pe sub nări.

— Ahhh! a mârâit el, clipind somnoros.

A văzut mai întâi cafeaua şi şi-a şters saliva de la gură, ridicându-se şi luându-mi paharul din mână. A luat o sorbitură, înainte de a-mi arunca un surâs plin de recunoştinţă.

— Tony m-a ţinut treaz toată noaptea.

— Nu mai vorbiţi dracului despre sex! a strigat Rae.

— De când? i-am şoptit lui Simon, rânjind.

— Am auzit!

Am făcut ochii mari.

— Are urechi de iepure.

— Şi ce dacă? Tu ai păr magic!

Am izbucnit în râs şi l-am auzit şi pe Cole râzând. Am oftat şi am luat o gură din cafea, în vreme ce Simon a pufnit într-a lui. M-am simţit aproape fericită pentru prima oară după nu ştiu cât timp.

Aici simţeam că fac parte din ceva.

Simţeam că fac parte dintr-o familie.

În weekendul acela n-am mai avut ocazia să discut cu Cole la

serviciu, dar când am închis mai devreme, duminică seara, Rae a anunţat că el urma să ia cina cu noi. Am fost surprinsă, pentru că ştiam că el ar fi preferat să scape mai devreme duminica pentru a se întâlni cu prietenii şi familia lui, care se-ntâlneau la prânz acasă la mama lui Ellie. Dar nu aveam de ce să mă plâng. Între noi se petrecea ceva nou. Deşi nu am avut ocazia să vorbim prea mult, când am reuşit, Cole era cald cu mine şi avea o sclipire în ochi când mă privea.

Mike era deja acasă când ne-am întors noi şi toţi patru am râs zdravăn împreună. Cole şi cu mine am format o echipă împotriva sarcasmului lui Rae. Ea a spus c-o enervează că ne luăm reciproc apărarea, dar în secret cred că-i plăcea să se străduiască să găsească o cale de a ne învinge pe amândoi.

De luni până miercuri, Cole venise la mine la birou cât putuse de mult. M-a scos de două la prânz, iar când nu avea clienţi pierdea vremea în sala de aşteptare, distrăgându-mi atenţia de la treburile mele cu povestioare stupide şi glume. Când nu-mi distrăgea atenţia, desena diverse idei pentru tatauajul meu cu dragonul.

În cele din urmă, m-am decis la un dragon negru cu cenuşiu-închis, din profil.

Adevărul era că aveam emoţii în privinţa tatuajului – nu atât din cauza durerii, deoarece Cole îmi spusese de mai multe ori, de când încercam să mă decid, că oamenii au diverse experienţe şi praguri ale durerii când vine vorba de tatuaje. Nu, eu aveam emoţii pentru că el era acela care urma să-mi facă tatuajul. Că… mă va atinge. De vineri seară, această nouă tensiune dintre noi sporise. Eu fusesem mereu conştientă de prezenţa lui Cole, iar acum mi se părea că şi el este conştient de prezenţa mea, din nou. Nu aşa cum fusese la început – acum era mai atent, ca şi cum nu voia să mă sperie sau să mă supere.

Dar l-am prins uitându-se la mine.

O parte uriaşă din mine se bucura că se uită din nou la mine. Cu toate acestea, cealaltă parte se bucura nespus că devenisem prietena lui Cole şi nu aveam de gând să stric asta.

— Eşti gata? a spus Cole când am intrat în atelierul lui, joi după-amiază.

Am expirat emoţionată şi-am închis uşa în urma mea.

— N-o să te mint. Sunt agitată.

El a zâmbit.

— Eşti pe mâini bune.

O, Doamne, trebuia să spună asta? M-am înroşit în sinea mea, uitându-mă în oricare altă parte, în afara mâinilor lui.

Încă zâmbea când s-a aşezat pe taburetul lui şi mi-a făcut semn spre scaun.

— Poţi încăleca scaunul şi te poţi sprijini pe mânerele lui.

Am înghiţit în sec şi m-am executat, conştientă că, probabil, se va uita la fundul meu.

— O să dau scaunul mai sus, a spus el, cu o clipă înainte să simt cum scaunul se înalţă.

Dintr-odată, i-am simţit mâinile în părul meu şi m-am încordat.

— Ai o groază de păr. Doar îl dau la o parte.

Mi-a adunat părul şi mi l-a dat peste umeri. Şi-a trecut degetele peste pielea mea.

— Ori îţi dai bluza jos, ori ridici marginea şi o ţii departe de ce fac eu aici.

Gândul că mi-aş putea scoate tricoul în faţa lui Cole mi-a prăjit mintea.

— O să... ăăă...

Ca răspuns am ridicat marginea şi am mototolit-o în pumn.

— E destul de sus?

— Da. Dar când oboseşti anunţă-mă.

Am dat din cap şi am încercat să mă relaxez. Dar era greu să fac asta când el îşi trecea degetele peste şalele mele.

— Fiecare simte durerea diferit, a spus el, cu o voce blândă, în vreme ce degetele lui îmi atingeau uşor pielea. Aş spune că probabil contururile sunt cele mai deranjante, pentru că atunci când le desenez trag mai mult de piele.

— Bine.

Mi-am strâns pumnii, pregătindu-mă să simt durerea. Cole a chicotit.

— Acum te-ai încordat toată. Relaxează-te. Nu e aşa de rău cum crezi.

Am dat din nou din cap şi, câteva secunde mai târziu, bâzâitul acului a umplut încăperea. Mi-am făcut curaj şi am încercat să nu tresar când Cole mi-a pus acul pe spate.

La început m-a usturat, ca o zgârietură constantă pe piele. În curând a început să doară ca toţi dracii. Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul, mă obişnuiam cu durerea. Nu era atât de nasol pe cât povesteau unii oameni. Acul s-a oprit din bâzâit.

— Te simţi bine?

— Sunt în regulă, am zis. Tu?

I-am simţit amuzamentul din glas.

— Sunt bine, prăjiturico.

Am încercat, dar n-am reuşit să ignor fiorul care m-a străbătut când m-a alintat aşa.

— Cum arată?

— Ca şi cum l-aş fi început acum trei minute.

Am chicotit, încercând să nu mă zgudui, iar el a râs.

— O să fie foarte drăguţ când o să fie gata.

M-am oprit din hlizeală. El a sesizat de ce şi s-a grăbit să mă liniştească.

— Drăguţ, dar înfricoşător.

M-a strâns cu mâna liberă de şold.

— Perfect pentru tine.

Acum am râs, pentru că-mi plăcea.

— Drăguţ. E plin de chestii drăguţe în viaţa mea.

— Ce vrei să spui?

— Aşa mă descriu oamenii. „Ah, Shannon, arăţi atât de drăguţ în poza asta” etcetera. Presupun că e mai bine decât „arăţi ca o nebună despletită”, aşa că nu mă plâng.

— Eşti mai mult decât drăguţă. Oamenii îţi spun că eşti drăguţă pentru că eşti mignonă... dar eşti şi sexy... Şi mai ales eşti atât de frumoasă, încât bărbaţii se opresc să te privească.

Oare chiar a spus asta?

Uluită, luată prin surprindere, spulberată... Nu ştiam cum să reacţionez la cel mai frumos compliment din istoria complimentelor. În cele din urmă am scos un „Mulţumesc” jalnic şi sufocat.

Cole m-a mai strâns o dată de şold şi acul de tatuat a început din nou, odată cu durerea. Din fericire nu s-a mai oprit, pentru că nu e deloc amuzant să te obişnuieşti cu durerea la nesfârşit. La vreo oră de când Cole şi-a început opera, acul s-a oprit.

— Gata.

— Pe bune?

Eram surprinsă. Visam cu ochii deschişi la diverse lucruri (nu la Cole... ăăă... deloc) şi timpul zburase. El s-a hlizit.

— Serios. O să-ţi pun o folie ca să-l protejăm.

L-am simţit făcând asta.

— Ştiu că ai auzit discursul despre îngrijirea tatuajului de un milion de ori, dar trebuie să ţi-l ţin oricum.

— Loveşte-mă.

I-am aruncat o privire peste umăr, zâmbind. Avea ceva

intens în ochii lui verzi. Şi-a început discursul.

— Scoate folia după patru până la şase ore. Curăţă tatuajul cu un săpun delicat (Rae sigur are aşa ceva) şi apă călduţă. Masează-l, nu-l freca. Dacă faci duş diseară sau mâine-dimineaţă, nu pune jetul pe tatuaj cu toată presiunea şi păstrează apa călduţă. Mai poţi trece un jet de apă rece ca gheaţa peste tatuaj înainte să ieşi de sub duş, ca să închizi porii pe care îi deschide apa caldă, permiţând tatuajului să se vindece mai repede şi să rămână în culori vii. Nu trebuie să-l mai bandajezi, dar dă-l uşor cu cremă de două ori pe zi (iarăşi, Rae are cele mai bune produse pe care le poţi folosi). Repetă asta câteva zile. Poartă bluze largi şi jeanşi cu talia joasă, ca să nu te deranjeze hainele.

L-am simţit ridicându-se de pe taburetul său, iar după câteva secunde şi-a sprijinit mâinile pe şoldurile mele. Mi-am dat seama că vrea să mă ajute să mă dau jos de pe scaun, m-am ridicat şi m-am împleticit puţin, încercând să mă retrag.

— Trebuia să las scaunul mai jos, mi-a murmurat la ureche, cerându-şi parcă scuze.

Am tremurat din cauza apropierii şi degetele lui mi s-au încordat pe şolduri.

— Ar fi mai bine să dormi pe-o parte în noaptea asta, iar zilele următoare să-ncerci să nu atingi tatuajul de nimic şi... eh... poziţia misionarului e exclusă în perioada asta.

Am încercat să nu scot un geamăt, dar m-am smucit din strânsoarea lui, apoi m-am întors, privindu-l cu un milion de întrebări în ochi. Privirea îi ardea şi de-abia mai puteam respira în atmosfera asta tensionată.

— Asta n-o să fie o problemă, am şoptit.

Cole a făcut un pas spre mine, dar atunci uşa s-a izbit de perete.

— Pot să-l văd?

Rae a intrat şi eu mi-am lăsat iute privirea în jos, ca să nu vadă ce-mi făcuseră atingerile lui Cole şi toată purtarea lui sexy. M-am răsucit şi mi-am ridicat tricoul.

— Marfă! a decretat Rae, după inspecţie. O să-l văd mai bine când îţi dai jos folia.

Când m-am răsucit la loc, ea zâmbea cu subînţeles.

— Deci, ce părere ai? a zis ea. Te-a durut?

— Nu aşa de tare pe cât îmi imaginam.

— O să-ţi mai faci unul?

Am pufnit în râs.

— Cred că deocamdată e suficient.

Rae a bătut din palme atât de zgomotos că m-a făcut să clipesc.

— Mâine-seară! Ieşim la băut ca să sărbătorim tatuajul lui Shannon.

— Sună bine, a zâmbit Cole, făcându-şi de lucru cu instrumentele sale.

M-am simţit timidă şi nesigură, acum când ochii lui nu mai erau aţintiţi asupra mea.

— Bine. Dar eu îi fac cinste lui Cole pentru că nu m-a lăsat să plătesc pentru tatuaj.

Buzele lui Rae s-au întredeschis.

— Gratis?

S-a sucit în jurul meu şi Cole a ridicat din sprânceană la replica ei supărată.

— Mie mi-ai făcut o reducere de numai cincizeci la sută!

Şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat de la ea la mine. Apoi a ridicat din umeri şi s-a întors la acele lui de tatuat. Pentru că nu dorea să se transforme în ţinta supărării lui Rae, Cole a asmuţit-o asupra mea.

— Nenorocitul ăla de păr magic e de vină!

Şi cu asta a ieşit valvârtej din încăpere.

Cole m-a privit peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

Am izbucnit în hohote de râs, deja gândindu-mă ce ar împăca-o mai repede pe Rae: o cafea, o gogoaşă sau amândouă.

Capitolul 13

Mi-am petrecut restul zilei încercând să mă concentrez, dar mă gândeam prea mult la tatuaj ca să reuşesc. Încercam să nu-l ating cu mâna sau să nu mă lipesc de ceva... şi, ca să fiu cinstită, mă străduiam să nu mă gândesc la faptul că, fără niciun dubiu, Cole flirtase cu mine.

Şi flirtul nu fusese ca înainte. De data asta era ca şi cum nu se putea abţine. Trebuia să recunosc că asta mă entuziasma. Cole era cel mai sexy tip pe care-l cunoscusem vreodată şi se-ntâmpla să fie unul dintre cei mai de treabă.

De treabă.

Părea o expresie atât de neimportantă, dar era o calitate prea des subestimată.

Nu şi de mine. Eu îl apreciam pe artistul sexy şi *de treabă* cu care lucram.

Îl apreciam atât de mult, încât eram fericită când îi atrăgeam atenţia.

Totuşi, în acelaşi timp, eram foarte precaută.

Ştiam că el nu e Ollie sau Nick sau Bear motociclistul sau Rory hoţul. Ştiam asta. O credeam pe Hannah. Credeam ceea ce vedeam şi eu cu ochii mei, dar asta nu însemna că temerile urmau să-mi dispară peste noapte. Nu conta cât era de minunat. Cole tot putea să mă rănească şi aveam sentimentul că, dacă aş fi rănită de Cole Walker, asta m-ar distruge.

— Miroase bine, a spus Rae când s-a întors acasă în seara aceea.

Şi-a scos pantofii şi s-a aruncat pe un scaun de la bucătărie. Eu i-am pus o farfurie în faţă.

— Tatuajul e-n regulă?

— Da.

M-am aşezat lângă ea.

— Mă cam mănâncă, totuşi.

— O să te mai mănânce până se vindecă. Orice-ar fi, nu te scărpina. O să strici toată şmecheria.

— Da, Cole mi-a atras deja atenţia.

Rae a dat din cap mestecând. După ce a terminat de înghiţit, a spus:

— Că veni vorba de şefu, peste ce-am intrat azi?

Ca să fiu sinceră...

— N-am nici cea mai vagă idee.
— Îţi place de el?
Am ridicat privirea, m-am uitat drept în ochii lui Rae şi am dat din cap. Ea a zâmbit.
— Ei bine, orice idiot cu ochi îşi poate da seama că şi el te place. Deci care-i problema, copii?
Ştiam că Rae va înţelege.
— Ştiu că e băiat bun. Chiar ştiu, dar m-am ars de prea multe ori ca să nu-mi fie teamă să-ncep ceva cu el.
— O să simţi asta în legătură cu orice bărbat.
— Adevărat.
M-am uitat la mine-n farfurie. Nu-mi mai era foame, pentru că mă cuprinsese neliniştea.
— Vrei sfatul meu?
I-am zâmbit scurt şi sec.
— Fă-o. Cole e un tip de milioane.
— I-am spus, am zis eu în şoaptă. Despre Ollie.
Rae a ridicat din sprâncene.
— I-ai povestit? Deci ştie că ai o grămadă de probleme şi tot ţi-o trage din priviri din celălalt capăt al încăperii? a spus ea zâmbind. Ştiam eu că-l iubesc.
— Nu vreau să stric prietenia cu el.
— De când sunteţi voi doi prieteni? Tensiunea sexuală dintre voi de când ai venit... e ca şi cum ai trăi pe pielea ta un episod dintr-un serial pentru adolescenţi.
M-am încruntat.
— Sunt sigură că e o insultă pe-aici pe undeva.
— Era şi un sfat pe care cred că trebuie să-l urmezi. Dacă-l respingi pe Cole din nou, o să meargă mai departe. Şi cum Cole nu are relaţii superficiale, următoarea fată va fi în zonă pentru o vreme îndelungată, dacă nu chiar pentru totdeauna. Chiar vrei să fii nevoită să te împrieteneşti cu iubita lui Cole Walker sau vrei *să fii* iubita lui Cole Walker?
Chipul superb al Tamarei mi-a apărut în minte. M-am strâmbat, iar Rae a dat din cap.
— Mmm-hmm. Asta ziceam şi eu.

Când mă plimbam prin oraş în seara următoare, cu Rae alături, m-am trezit plină de nerăbdare. Nu ştiam de ce... Aveam sentimenul că avea să se-ntâmple ceva.
Cole, Simon şi Tony ocupaseră o masă din colţul încăperii şi-ncepuseră să bea fără noi. Când Tony ne-a zărit, Cole a-ntors capul şi m-a privit în ochi în timp ce ne apropiam.

Nu mă puteam uita în altă parte.

A zâmbit şi s-a ridicat când am ajuns la masă, trăgându-mi scaunul de lângă el, ca să mă aşez.

— Ce-ţi face tatuajul? a-ntrebat el după ce m-am instalat.

— Mă mănâncă.

El a chicotit.

— O să te mai mănânce. Lasă-mă să mă uit.

Ajunsesem atât de sensibilă la orice era legat de el, încât fiecare interacţiune cu el mă făcea să mă gândesc la sex. Când m-am sucit pe scaun, nu m-am putut uita la Rae, deoarece mă-nfierbântasem şi mintea mea o luase razna şi ştiam că o singură privire îi va fi de-ajuns ca să-şi dea seama. Cole mi-a ridicat marginea puloverului şi cămăşuţa de mătase pe care o aveam pe dedesubt ca să-şi poată admira opera. Mi-am făcut curaj, sperând c-o să-mi pot controla reacţiile, dar când degetele lui au trecut peste pielea din jurul tatuajului, am început să tremur.

— L-ai văzut? a-ntrebat el.

— Rae a făcut o poză cu telefonul meu.

Mi-am dres glasul care devenise brusc răguşit.

— Arată senzaţional! Mulţumesc.

Mi-a mângâiat pielea de-a lungul taliei jeanşilor.

— Cu plăcere.

Nevoia de a mă răsuci şi de a-i sări în braţe era copleşitoare. Atât de copleşitoare, încât m-am dezlipit de atingerea lui şi mi-am tras hainele pe mine la loc. Totul mi se părea strâmt – hainele, plămânii din piept, chiar pielea. Niciodată nu atinsesem acest nivel exploziv de frustrare.

— Arată superb!

Tony a dat din cap aprobator.

— Foarte sexy.

— De acord.

Simon a zâmbit.

— Mulţumesc.

Am zâmbit slab. Deja simţeam nevoia să iau distanţă faţă de Cole, al cărui aftershave delicios mă înnebunea. I-am întrebat pe toţi dacă vor ceva de băut. Rae însă mi-a distrus evadarea insistând să dea ea runda următoare.

— Deci, o s-o întâlnesc pe mama lui Tony pentru prima oară, a anunţat Simon. Spuneţi-mi unul dintre voi că vă căsătoriţi, aveţi o operaţie dificilă, naşteţi sau aveţi un alt eveniment important pe 20 iunie!

Tony s-a strâmbat.

— Nu scapi de asta, Sy. Mama e foarte tradiţionalistă şi trebuie să ştie că odrasla ei iubită este ocrotită de un *bărbat adevărat.*

S-a încruntat.

— Am pierdut doi ani povestindu-i că eşti bărbat adevărat şi acum te comporţi ca o fetiţă. Unde-ţi sunt boaşele?

Simon a ridicat din umeri.

— S-au ascuns înăuntru când au auzit de soacră.

Cole şi cu mine am izbucnit în râs, fără să spunem nimic, distraţi la maximum de Simon şi Tony care se certau. Când s-a întors Rae, l-a cadorisit pe Tony cu povestioarele ei inutile despre întâlnirile ei cu mama puritană a lui Mike. În tot acest timp, am stat acolo tăcută, atentă de fiecare dată când Cole se-ntindea după halba sa şi se apropia foarte subtil de mine.

M-am uitat pe furiş, cercetându-i antebraţul tatuat înainte de a-mi fixa privirea pe inelul indian, dolofan şi argintiu, de pe mâna sa mare.

Nu numai că eram hiperconştientă de trupul lui Cole; eram şi dureros de conştientă de al meu. Buzele mele, limba, sânii, zvâcnirea aceea persistentă dintre picioare...

Era ridicol. Şi nu mi se mai întâmplase aşa ceva niciodată, aşa că nu ştiam cum să-mi potolesc starea aceasta. În cele din urmă, am găsit un pretext ca să mă desprind de Cole când a venit rândul meu să cumpăr o tură de băuturi. M-am dus la bar, am inspirat adânc şi am încercat să mă trezesc din stupoarea care mă cuprinsese.

De-abia ajunsesem la bar de câteva secunde, când un barman s-a eliberat şi mi-a luat comanda. încercam să mă gândesc cum aş putea rezista atracţiei faţă de Cole, când i-am simţit privirea asupra mea. Mi-am întors capul spre dreapta şi am descoperit doi tipi cam de vârsta mea, poate puţin mai mari, care-mi zâmbeau. Deşi m-am uitat repede în altă parte, faptul că i-am observat a părut să le atragă atenţia.

Şi-au mutat băuturile pe tejghea şi s-au oprit lângă mine. I-am ignorat la modul intenţionat. Asta nu i-a intimidat.

— Te distrezi în seara asta? a spus cel care stătea mai aproape de mine.

— Da, mulţumesc.

— Eu sunt Gordon. El e prietenul meu, Barry. Pe tine cum te cheamă?

N-am răspuns, fiindcă nu voiam să-i încurajez. Îi simţeam

dezbrăcându-mă din priviri. Purtam jeanşi, bluziţa mea de culoare măslinie şi puloverul asortat. Mă machiasem subtil şi aveam cizme cu tocul jos. Nimic din ţinuta mea nu arăta că sunt la agăţat. Nu ştiam de ce le atrăsesem atenţia şi, sincer, nici nu-mi păsa. Nu mă scotea nimic mai tare din minţi decât tipii care stăteau la bar şi se luau de tot ce mişca. O făceau cu o disperare, cu o răceală în faţa cărora romantica din mine se revolta profund.

— Ah, haide, nu-ţi facem nimic, iubito, a spus şi celălalt.

M-am încruntat.

— Nu sunt interesată.

Individul mai îndepărtat a ridicat din umeri şi a dat semne că bate-n retragere, dar amicul lui s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Mi se pare că ai o zi proastă. Sunt un bun ascultător, să ştii.

Eh… aparent nu. Am pufnit în râs.

— Eu aş spune că dimpotrivă.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că nu sunt interesată.

A râs de parcă aş fi spus o glumă. Am ridicat din sprâncene, derutată.

— Semeni cu actriţa aia, a spus el, venind şi mai aproape. Actriţa aia australiană. Semeni cu ea când era mai tânără. Mi se scula rău de tot când o vedeam.

Pe bune?

Înainte să-mi completez privirea dezgustată cu un „dispari de-aici”, m-a izbit o căldură bruscă şi o umbră a căzut peste mine. Două braţe tatuate şi puternice m-au încadrat, sprijinindu-se pe bar de-o parte şi de alta a mea şi un piept musculos mi s-a lipit de spinare. M-am relaxat imediat şi am privit peste umăr, la chipul arătos al lui Cole. Nu se uita la mine, ci la individul insistent de la bar.

Deşi prietenul lui s-a dat înapoi şi mai mult, „bunul ascultător” s-a holbat prosteşte la Cole. Acesta a ridicat din sprânceană.

— Ce anume din toate astea nu-ţi spune clar „du-te dracului”?

Idiotul l-a studiat pe Cole preţ de o clipă, ca şi cum se gândea să-l ignore, şi atunci creierul lui a dat semne că pricepe ce-i spuneau ochii. Cole era mai masiv şi mult, mult mai înspăimântător decât el. A lăsat privirea în jos.

— Scuze, frate. N-am ştiut că e luată.

S-a îndepărtat, căutând deja o altă victimă prin cârciumă. Cole şi-a înclinat capul, lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Eşti bine?

Nu eram capabilă să formez o propoziţie coerentă cu el lipit de mine, aşa că am dat din cap. Cole a părut că sesizează asta şi a şovăit o clipă.

— Te fac să te simţi stânjenită?

Pulsul mi-a luat-o la goană, odată cu acea senzaţie de aşteptare pe care o avusesem mai devreme.

— Da. Dar nu aşa cum crezi tu.

Am auzit cum inspiră profund şi mi-am luat inima-n dinţi. Şi-a dus din nou buzele lângă urechea mea. .

— Mă vrei, Shannon?

Au început să-mi tremure picioarele.

— Da.

Cole a expirat, parcă de uşurare, şi, spre surprinderea mea, şi-a îngropat nasul în scobitura gâtului meu, relaxându-se acolo. Atingerea bărbii sale pe pielea mea m-a făcut să mă-nfior în toate locurile intime. M-a inspirat şi şi-a ridicat capul când barmanul ne-a servit băuturile.

A întrerupt momentul dintre noi. Cole s-a îndepărtat de mine şi eu am tremurat când nu i-am mai simţit căldura trupului.

Spre deruta mea, Cole n-a mai spus nimic, în vreme ce eu plăteam băutura. Ne-am întors la masă.

S-a aşezat lângă mine, bându-şi halba de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Fierbeam de nesiguranţă, ignorând privirile întrebătoare ale prietenilor noştri (în mod evident, observaseră interacţiunea noastră de la bar) şi bând din pahar. Lui Tony nu i-a luat mult să risipească stânjeneala, lansându-se într-o poveste despre un bar de motociclişti din Glasgow, unde fusese el odată.

Am încercat să fiu atentă, râzând când era cazul, dar era dificil. După ce mi-am băut ultima gură de rom şi cola, am pus paharul gol pe masă şi m-am întrebat cât de nepoliticos ar fi dacă m-aş retrage devreme.

Lui Cole nu i se părea nepoliticos.

După ce am pus paharul pe masă, şi-a împins scaunul în spate, m-a luat de mână şi s-a ridicat, trăgându-mă uşor în sus odată cu el. Prietenii noştri au amuţit imediat. Cole i-a salutat dând din cap şi ne-am îndepărtat. De-abia am avut timp să-mi iau poşeta şi să-i arunc lui Rae o privire pe jumătate

contrariată, pe jumătate jucăuşă. Apoi am ieşit din bar alături de Cole.

M-am uitat la el ca să mă lămurească, dar era prea concentrat să găsească un taxi. Mă ţinea strâns de mână şi mergea repede pe stradă, ridicând braţul când apărea un taxi liber.

Mi-a deschis portiera şi eu am urcat, cu stomacul plin de roiuri întregi de fluturi. Cole s-a instalat lângă mine, lipit de mine, şi ne-am împletit degetele mâinilor, punându-le apoi pe coapsa mea. I-a dat adresa taximetristului şi am simţit imediat o zvâcnire între picioare.

Era pe cale să se-ntâmple.

Urma să fac sex cu Cole Walker.

Imagini sexy şi excitante mi-au invadat mintea, aşa că, atunci când maşina a ajuns la blocul lui Cole, eram deja pregătită pentru el.

Nerăbdarea lui Cole era evidentă, practic i-a aruncat banii taximetristului şi am ieşit repede din maşină, urcând în grabă scările până la apartamentul lui. Nu mi-a dat deloc drumul la mână. A deschis uşa şi m-a condus până într-o cameră de la capătul culoarului.

Dormitorul principal.

La fel ca restul apartamentului, avea tavan înalt, boite adânci şi un bovindou splendid. Draperiile erau trase, oferindu-ne intimitate. În centrul camerei era un pat imens cu un cadru gros, din lemn de nuc. În colţul camerei, lângă uşa care dădea în baie, era un fotoliu modern pentru lectură, din piele neagră. Pereţii erau pictaţi în nuanţe calde de cafeniu şi crem, iar mocheta de sub tălpile mele era ciocolatie. Deasupra tăbliei patului era o fotografie imensă, în alb şi negru, făcută de pe bancheta din spate a unei decapotabile clasice americane. Şoferul era pozat din profil. Purta ochelari de soare închişi la culoare şi fumul ţigării i se ridica de pe buze. Părea să privească plictisit lumea.

Dincolo de maşină era un canion adânc, dând impresia că vehiculul se afla chiar pe marginea prăpastiei.

Toată camera era şmecheră şi sexy şi i se potrivea perfect lui Cole.

Mi-am aţintit privirea asupra lui, iar el mi-a dat drumul la mână şi s-a dus la capătul patului. S-a întors şi s-a uitat la mine, aproape chinuindu-mă cu pasiunea din ochii lui.

Amândoi ştiam că vom trece graniţa pe care eu o trasasem

între noi, cu mult timp în urmă. înainte de a trece această graniţă, înainte să facem ceva ireversibil, trebuia să fiu sigură că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Îmi place de tine, Cole. Mult. Şi, în mod clar, sunt atrasă de tine... dar trebuie să-ţi spun că e posibil să nu învăţ niciodată să am încredere în tine. Şi tu ai spus că nu vrei relaţii superficiale...

Cole a răspuns dezbrăcându-şi jacheta şi aruncând-o pe cel mai apropiat scaun. Privirea lui sălbatică mă sfredelea.

— Shannon, nu e nimic superficial la ceea ce simt pentru tine. Nu a fost nici măcar în prima zi, când am ieşit din casa lui Ellie şi a lui Adam şi te-am găsit pe verandă. Înţeleg că nu ai încredere şi înţeleg şi de ce, dar vreau să-mi dai ocazia să schimb asta. Cred că e ceva care merită efortul ăsta.

— Cole, am zis, cu buzele tremurând şi cu ochii înceţoşaţi.

Eram copleşită de senzaţii, prea copleşită...

— Aş vrea să nu te fi părăsit în ziua aceea.

Ştiam c-o să-nţeleagă imediat toate motivele pentru care mi-aş fi dorit să nu fi întors spatele acelei legături ciudate şi magice pe care o simţisem când aveam cincisprezece ani. Dacă n-aş fi plecat atunci, viaţa nu m-ar fi învăţat că nu trebuie să am încredere în acest bărbat – un bărbat care merită încrederea mea, mai mult decât ceilalţi dinaintea lui.

Am văzut amestecul de durere, regret şi pasiune din privirea lui Cole şi am înţeles, fără s-o spună, că şi el simţea la fel.

Brusc, i-am sărit în braţe.

Buzele i s-au lipit de ale mele. Stăteam pe vârfuri, cu mâinile prinse de spatele tricoului lui Cole şi-l sărutam pentru prima oară. Două secunde mai târziu, m-a prins cu mâinile de fund şi m-a ridicat. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi m-am topit în sărutul lui dezlănţuit. Îşi pusese unul dintre braţe pe spinarea mea, iar cealaltă mână mi-o trecea prin păr, sprijinindu-mi capul şi ţinându-mă lipită de buzele sale.

Voiam ca acel sărut să dureze la nesfârşit – era disperat şi umed şi apăsat. Era atât de nebunesc şi de frumos, că nici nu mi-am dat seama că ne apropiaserăm de pat. S-a lăsat în jos şi genunchii mei au atins cuvertura pe lângă şoldurile lui Cole.

S-a desprins din sărut şi am gâfâit cu gurile apropiate. Cole mi-a dat părul la o parte de pe faţă şi m-am străduit din răsputeri să-mi iau ochii de la gura lui superbă. Când m-am uitat în ochii lui verzi, am jurat însă să nu-mi mai mut niciodată privirea în altă parte. Petele aurii din ochii lui păreau

mai scânteietoare ca niciodată şi a spus, cu glas răguşit:

— Vreau să te văd. Pe tine şi părul ăla al tău blestemat.

Mi-am muşcat buza cu un surâs timid. Deşi eram excitată, nu puteam să nu mă întreb dacă mă voi putea compara cu zeiţele înalte care decorau trecutul lui Cole. Auzisem diverse poveşti şi chiar văzusem nişte poze, mulţumită lui Rae. Totuşi, am descoperit cu ceva timp în urmă că bărbaţilor nu li se scoală în halul ăsta dacă nu sunt excitaţi, deci dacă voi părea nesigură pe mine, situaţia de faţă, incredibil de sexy (Doamne Dumnezeule cât de sexy!), şi-ar pierde din farmec.

— Încep să cred că-ţi place părul meu.

Mi-a atins o şuviţă care-mi cădea peste piept, iar mâinile lui m-au mângâiat într-un fel pe care l-am simţit între picioare. M-am frecat puţin nerăbdătoare de erecţia lui.

— Îmi place la nebunie părul tău, a murmurat el, un pic ameţit. Nici n-ai idee câte fantezii am avut cu tine şi cu părul ăsta al tău!

M-am înroşit îngrozitor, foindu-mă şi şoptind:

— Spune-mi una dintre ele.

— Cea mai proaspătă? a spus el, mutându-şi privirea de la părul şi sânii mei la ochi. Eşti goală, stai în patru labe, părul ţi se revarsă pe umeri, iar vârfurile îţi ating tatuajul pe care ţi l-am făcut pe spate. Câteva şuviţe sunt prinse în mâna mea, iar eu ţi-o trag pe la spate.

Ochii i-au scânteiat.

— Tare.

Gâfâiam când mi-am imaginat asta, atingând fierbinte gura lui Cole.

— Vreau asta!

Privirea lui Cole a devenit posesivă, o posesivitate care, având în vedere trecutul meu, m-a panicat pe moment... dar apoi el mă săruta din nou, cu mâna încâlcită-n părul meu. Atingerea limbii sale, gustul său, mirosul său... nimic altceva nu mai conta.

Sărutul s-a întrerupt, dar numai deoarece Cole s-a întins după marginea cămăşii mele.

— Trebuie să am grijă la tatauajul tău, a gemut el când mi-a ridicat bluza.

Am săltat braţele ca să-l ajut, iar aerul rece mi-a pişcat pielea şi mi-a întărit şi mai mult sfârcurile. Cole mi-a aruncat bluza undeva, peste umărul meu, şi mi-a cuprins mijlocul cu mâinile sale.

— Aproape că mi se ating degetele, a spus el încetişor, parcă lui însuşi. Eşti atât de mică!

— Sau ai tu mâini mari, am murmurat eu, cu neruşinare.

— Le am, dar tu tot mică eşti.

Ochii lui au urcat spre sânii mei şi brusc m-am bucurat că mă gândisem, înainte de a pleca de acasă, să-mi pun pe mine cel mai bun sutien – unul de satin şi dantelă, de culoarea piersicii.

— Astea în schimb... nu prea.

Mi-a zâmbit plin de dorinţă şi, cumva, am reuşit să mă topesc şi mai tare. M-a privit fix în ochi.

— Chiar eşti perfectă.

Şi-a trecut limba peste buza de jos, înainte de a rosti, răguşit:

— Fantezia nu se ridică la înălţimea realităţii, prăjiturico.

Atunci am sărit pe el. Combinaţia aceea unică de dulceaţă şi senzualitate mă mistuia. Cole mi-a întâmpinat sărutul agresiv cu propria lui efervescenţă, evitându-mi cu grijă tatuajul şi strecurându-şi mâinile în sus pe spinarea mea, pe sub păr, până la capsa sutienului. L-am simţit cum se desprinde în câteva clipe, iar Cole m-a împins cu blândeţe în spate, ca să privească în timp ce mi-l scotea de tot.

A inspirat scurt când bretelele sutienului mi-au căzut peste braţe şi şi-a fixat privirea asupra sânilor mei chiar şi atunci când a aruncat sutienul cât colo. Sânii mi s-au umflat când i-am citit dorinţa din ochi, iar sfârcurile mi s-au întărit sub privirea lui, implorând apropierea gurii sale.

Degetele lui Cole au coborât către nasturele jeanşilor mei.

— Scoate-i! mi-a ordonat el şi eu am simţit acest ordin până în miezul fiinţei mele.

Tremurând, m-am dat jos din pat şi am început să-mi desfac jeanşii.

— Dezbracă-te, l-am rugat şi eu imediat.

M-am oprit ca să-l privesc când şi-a scos puloverul şi tricoul de dedesubt, bucurându-mă de vederea trupului său frumos şi bronzat. Perfect şi prins de soare şi tatuat. Muşchii lui abdominali m-au făcut să-nghit în sec. Voiam să ling linia aceea sexy şi bine definită a muşchilor săi.

Ştiam că e musculos, dar nu aveam idee cât era de bine legat. Avea carnea tare şi tonifiată şi aproape că ajungeam la orgasm numai uitându-mă la el.

— Shannon, mi-a rostit el numele, ridicându-se să-şi desfacă

nasturii pantalonilor.

Am dat din cap şi mi-am scos jeanşii şi chiloţii jos.

— O să-ţi sărut tatuajele la un moment dat.

Râsul lui blând a răsunat în încăpere.

— S-a făcut.

A-ntins unul din braţele lui pline de tatuaje, m-a prins de mână şi m-a tras lângă el. Văzusem cu coada ochiului erecţia uriaşă înainte s-o simt lipită de abdomenul meu dezgolit.

— Cole, am spus, cu răsuflarea întretăiată.

S-a lăsat din nou pe pat şi m-a tras la el în poală, ca să-l călăresc din nou. Mi-am coborât privirea la penisul său care mă împungea cu insistenţă în burtă. Părea să se mărească doar uitându-mă la el. Nick o avea mare, cea mai mare sculă pe care o văzusem vreodată, dar Cole îi dădea clasă de departe. Eram în acelaşi timp excitată şi un pic speriată.

I-am simţit atingerea degetelor pe rotunjimele sânilor mei şi mi-am aţintit privirea asupra chipului său.

— Eşti sigură? a zis el.

— Acum mă întrebi?

— Dacă voiai să ne oprim acum zece minute, ne-am fi oprit. Dacă vrei să ne oprim acum, ne putem opri. Dacă vei dori să te opreşti când voi fi înăuntrul tău, ne vom opri.

Mi-a cuprins obrazul cu mâna, privindu-mă tandru.

— Nu voi face niciodată ceva ce nu vrei să fac. Eşti în siguranţă cu mine, Shannon.

— Să mă fut, am zis, sufocându-mă, şi toată emoţia a luat forma unui nod care mi s-a pus în gât.

Cole a clipit.

— E prima oară când te aud înjurând.

— Buni spunea întotdeauna că doamnele nu înjură, aşa că n-o fac prea des. Dar ăsta chiar pare un moment potrivit.

Ochii i-au sclipit, amuzaţi.

— De ce? În afară de ce este evident, desigur.

Am izbucnit în râs şi mi-am strecurat mâinile în spatele urechilor sale, mângâindu-i obrajii.

— Pentru că mi-e teamă de tine, Cole Walker. Mă tem c-o să mă răneşti sau că eu o să te rănesc... dar nu vreau să fug. Mă arunc cu capul înainte, indiferent de consecinţe.

M-a strâns în braţe cu putere şi mi-am lipit buzele de ale lui, iar sărutul nostru a devenit, din dulce şi senzual, violent şi erotic. M-am prins cu degetele de părul său şi m-am lipit de penisul său tare. Cole şi-a coborât vârfurile degetelor peste

rotunjimea taliei mele, peste abdomenul meu, până jos, între picioare. I-am gemut lângă buze când el mi-a înfipt două degete înăuntru, iar gemetele mi s-au transformat în scâncete când a-nceput să pompeze, intrând şi ieşind din mine. S-a desprins de gura mea, iar buzele i-au coborât peste bărbia mea, peste gât, peste piept, până când au ajuns la sânul meu stâng şi mi-au cuprins sfârcul. Mi-am lăsat capul pe spate, ţipând de plăcere atunci când gura lui a început să arunce săgeţi de fierbinţeală dintre sânii mei spre sex.

I-am adus capul lângă pieptul meu în timp ce el îmi sugea şi lingea sfârcurile. Pe când se ocupa atât de strălucit de sânii mei, şoldurile mele se încordau în jurul degetelor lui care-mi intrau şi-mi ieşeau dintre picioare.

Acum gemeam mai tare şi îi rosteam numele printre scâncete imploratoare, iar tensiunea dinăuntrul meu creştea, până când am încremenit, fără suflare. Cole şi-a trecut dinţii peste sfârcul meu şi degetele lui au prins a se mişca mai repede, iar eu am simţit că explodez.

Mi-am dat ochii peste cap când am atins extazul.

— Cole! am strigat, iar cuvântul mi s-a oprit abrupt într-un geamăt în clipa-n care orgasmul a pus stăpânire pe mine şi muşchii dinăuntrul meu s-au strâns în jurul degetelor sale.

Orgasmul a fost lung şi minunat şi de-abia mai puteam răsufla când s-a oprit, în cele din urmă. M-am lipit de Cole, tremurând din toate mădularele. Cole mi-a pus capul pe umărul lui, prinzându-mi bărbia în mână şi ducându-mi gura la buzele lui. M-a sărutat dulce.

— Iei anticoncepţionale?

Am dat din cap că da.

— Sunt curat.

M-a sărutat din nou înainte de a se retrage cu un mormăit.

— Primeşte-mă înăuntrul tău.

Nesiguranţa m-a făcut să-mi împing mâna ferm în pieptul lui.

— Prezervativ, Cole! am insistat.

M-a privit prelung în ochi, gândindu-se că vorbisem serios când îi spusesem că nu am încredere în el în întregime. Indiferent cât de mult îl doream sau cât de mult aveam nevoie să fie pe cât de grozav părea că este, nu puteam scăpa de trecutul meu. Nu voiam să mai fiu trădată de vreun alt bărbat, asta însemnând inclusiv să iau vreo boală venerică.

Încordată, l-am aşteptat pe Cole să ia o decizie. M-a sărutat din nou şi apoi m-a ţinut strâns în braţe ca să nu cad când s-a

aplecat spre sertarul noptierei. M-am relaxat când a scos un pachet cu prezervative.

Ca să mă revanşez pentru lipsa mea de încredere, l-am ajutat, mângâindu-l şi frecându-l în vreme ce gemea lângă buzele mele.

— Acum lasă-mă să intru în tine.

Scânteia din privirea lui mi-a reaprins energia. M-am ridicat în genunchi şi l-am ghidat înăuntrul meu. M-am lăsat încet la loc.

— O, Doamne! am gemut, simţindu-mă de-a dreptul copleşită.

L-am strâns pe Cole de umeri, privind cum scrâşneşte din dinţi şi cum privirea i se întunecă în timp ce îşi strecura penisul înăuntrul meu. Degetele lui mi s-au înfipt în şold, iar eu coboram cât puteam de mult şi mă ridicam la loc. El mă împingea în sus şi în jos, impunând ritmul mişcărilor. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, iar sfârcurile mele umflate şi întărite i se frecau de piept.

Am gemut cu gurile lipite, strângându-ne din ce în ce mai tare în braţe în timp ce ne îndreptam spre orgasm.

— Dă-ţi drumul, Shannon! a mârâit Cole. Dă-ţi drumul!

Am dat din cap şi am scâncit simţind că mă apropii de orgasm. Cole şi-a strecurat mâna între picioarele mele, iar degetul lui mare îmi apăsa clitorisul în cercuri. Senzaţia m-a înnebunit şi am scos un ţipăt.

— La naiba, la naiba, la naiba! a urlat Cole răguşit, iar degetele lui mi s-au înfipt în şolduri când a zvâcnit în mine cu putere, pentru ultima oară.

Am simţit cum se umflă şi mai tare înăuntrul meu, înainte de a-şi da drumul şi de a mă umple cu sperma fierbinte.

— Ah, să-mi bag!

Pieptul i se ridica lipit de al meu şi m-am prăbuşit peste el, îngropându-mi capul în scobitura gâtului său. Mă ţinea strâns în braţe. Penisul lui continua să pulseze înăuntrul meu, iar muşchii mei zvâcneau în jurul lui. Când răsuflarea ni s-a potolit, în cele din urmă, Cole a spus:

— Să nu crezi că am terminat.

— Nu ştiu dacă mai rezist, am replicat eu.

Şi chiar vorbeam serios. Eram sătulă şi somnoroasă şi tot ce-mi doream era să adorm cu el încă înăuntrul meu.

Cole m-a ridicat de pe el şi eu m-am bosumflat în joacă. Mi-a zâmbit şi m-a sărutat pe buzele strânse. M-a dat la o parte cu

blândeţe de pe penisul său şi apoi m-a lăsat uşor pe pat. I-am privit fundul delicios şi ferm când a traversat camera şi a intrat în baie. S-a întors, după ce a aruncat prezervativul, şi când a ajuns la mine m-a ridicat în picioare.

— Acum aşază-te pe faţa mea ca să te pot gusta aşa cum am visat să te gust de când ai intrat în studio pentru prima oară.

Credeam că nu mai puteam.

Dar sexul mi se încordase la imaginea asta sexy şi, incredibil, dar adevărat, am ştiut că mai rezistam.

Câteva clipe mai târziu, Cole s-a întins pe pat, cel mai frumos cadou făcut vreodată unei femei, iar eu m-am târât pe trupul lui. Nu mai făcusem asta niciodată. Desigur, mai avusesem iubiţi care mă atinseseră cu limba, dar niciodată în felul acesta.

Cu picioarele tremurând – de la asta sau de la ultimele două orgasme, nici eu nu mai ştiu – am şovăit deasupra lui.

Cole mi-a sesizat nesiguranţa şi a preluat controlul, ghidându-mă deasupra lui.

I-am simţit limba pătrunzând în mine şi a fost tot ce mi-a trebuit. M-am pierdut din nou, iar timiditatea mi s-a evaporat.

Când mi-am dat drumul din nou, a fost mai ascuţit şi mai scurt, dar la fel de dulce, iar lui Cole i se sculase iarăşi. M-a luat în jurul lui şi m-a ridicat din pat. Am observat că a luat un alt prezervativ din sertar, înainte de a mă scoate din dormitor.

— Eşti foarte uşoară.

M-a strâns de fund, zâmbind când a intrat în bucătărie. Am simţit suprafaţa rece de lemn a mesei pe fese când m-a aşezat acolo. I-am mângâiat spatele lucios, iar el mi-a desfăcut picioarele. Braţele mi-au căzut când el a făcut un pas în spate. M-am prins de marginea mesei, pierdută în gândurile mele, iar privirea mistuitoare a lui Cole mi-a cercetat întregul trup.

— Rae a spus că prima ta mare iubire a fost soţia lui Nate, Olivia.

Derutat de turnura pe care a luat-o conversaţia, Cole s-a încruntat la mine.

— Poftim?

— Olivia, am repetat. Şi am văzut poze cu fostele tale iubite şi am aflat totul despre ele. Ai un gen anume. Adică înalte, cu picioare lungi, cu rotunjimi şi deseori brunete. Te atrag fetele înalte.

Înţelegând ce vreau să spun, Cole a rânjit şi s-a apropiat din nou de mine, punându-mi picioarele în jurul mijlocului său.

— Mai nou, îmi plac mult femeile micuţe.

Ochii îi scânteiau şi mâinile i-au alunecat pe coapsele mele.

— Delicate, frumoase, fragile. Vreau să te protejez şi în acelaşi timp vreau să te zdrobesc, a murmurat lângă buzele mele, dar numai în cel mai bun mod cu putinţă.

Sclipirea din privirea lui m-a liniştit.

Mici, dar voluptuoase.

Mâinile lui mi s-au plimbat în sus peste talie, apoi mi-au cuprins sânii şi degetele lui mari mi-au mângâiat sfârcurile întărite.

— Cea mai sexy femeie cu care am fost vreodată!

Mâna lui dreaptă a dispărut între picioarele mele. M-a privit drept în ochi şi a strecurat două degete în locul meu fierbinte.

— Şi e frumoasă şi aici.

Respiraţia i-a devenit din ce în ce mai rapidă.

— E superb aici!

A gemut şi şi-a scos degetele din mine preţ de câteva secunde pentru a-şi pune prezervativul. Apoi m-a pătruns din nou.

Am ţipat şi mâinile mi-au alunecat în spate pe masă, în vreme ce Cole mi-o trăgea. Gemetele şi oftaturile noastre şi atingerea umedă a penisului său care intra şi ieşea din mine răsunau în faianţa din bucătărie. Aceste sunete mă excitau la fel de tare ca senzaţia pe care Cole o provoca înăuntrul meu.

Mi-am dat drumul pentru cea de-a patra oară în seara aceea, luându**-l** şi pe Cole cu mine.

Dintr-odată, m-am trezit din nou ridicată şi, somnoroasă, m-am prins de Cole, care m-a cărat înapoi în dormitorul lui, prea obosită să-l întreb de ce-am plecat de acolo din capul locului. Acolo, m-a aşezat în pat, cu fruntea lipită de a mea, şi mi-a tras piciorul peste şoldul lui, astfel ca trupurile noastre să fie cât se poate de apropiate. M-am culcuşit aproape de el, cu nasul lipit de gâtul lui, iar Cole m-a luat strâns în braţe.

Capitolul 14

Răcoarea m-a cuprins, înfiorându-mă şi trezindu-mă din somn. Am rămas aşa, la limita visului, prea obosită ca să-mi revin de tot.

— Prăjiturico, trebuie să ne trezim, a spus o voce joasă.

Am gemut şi mi-am cufundat capul şi mai mult în moliciunea pernei. Am auzit un râset.

— Shannon, trebuie să mergem la muncă.

— Mmm, nu, am mormăit şi m-am simţit copleşită de un tremur.

Mi-am dat seama că păturile şi trupul cald care mă protejaseră de cald toată noaptea mă părăsiseră. Mi-am pipăit corpul în căutarea cuverturii, dar, înainte s-o găsesc, Cole m-a prins de mână.

Presupun că era suficient.

L-am tras de mână cu toată puterea până când i-am simţit pieptul lipit de spatele meu şi mâna peste mijloc. Deja îmi era mai cald şi i-am luat mâna, vârându-mi-o în decolteu.

Vibraţiile chicotelilor lui m-au făcut să zâmbesc somnoroasă. Apoi zâmbetul a dispărut brusc când Cole m-a dat jos din pat.

Am ţipat surprinsă, deschizând repede ochii. M-am prins de el când a coborât din pat şi a început să meargă spre baie. Prea obosită pentru a vorbi coerent, am scos câteva sunete în semn de protest.

Creierul a început să mi se trezească atunci când chipul lui minunat s-a limpezit în faţa ochilor mei.

— Am o programare de cinci ore astăzi şi nu pot întârzia.

A intrat sub duşul imens şi m-a lăsat jos. Din fericire, încă mă ţinea, pentru că am închis ochii şi m-am clătinat. Adormiserăm târziu şi cu siguranţă nu-mi făcusem somnul de opt ore. Mie îmi trebuiau opt ore de somn sau măcar ceva pe-aproape, ca să pot funcţiona normal. Cole a pufnit în râs.

— Nu eşti o persoană matinală, nu-i aşa?

Am mormăit ceva despre nevoia de a dormi opt ore, dar m-ar fi mirat să fie inteligibil.

— Vezi că pornesc duşul. Chiar trebuie să te trezeşti.

Am dat din cap.

— Mmm-hmm.

Se pare că a înţeles, că i-am făcut semn să deschidă robinetul, pentru că apa a început să curgă peste mine, prea

rece. Am chiţăit, deschizând brusc ochii. Cole rânjea în timp ce regla temperatura apei.

— Ai făcut-o intenţionat, am pufnit, împingându-l.

A zâmbit şi m-a prins de mână, trăgându-mă lângă el.

— Te-a făcut să te trezeşti, nu?

M-am încruntat.

— Eşti rău.

— Iar tu eşti de-a dreptul adorabilă când eşti obosită.

M-a răsucit cu blândeţe.

— O să te spăl. Iar tu o să mă speli pe mine.

M-am întors înapoi către el.

— Eu prima. O să adorm la loc dacă începi tu.

Cole mi-a întins gelul de duş, şamponul şi balsamul. Partea cu spălatul lui de dimineaţă a fost distractivă şi în curând m-am trezit de tot. Aveam acces nelimitat la trupul ferm al lui Cole, dar, din păcate, eram presaţi de timp, aşa că totul a fost o explorare rapidă, dar extrem de plăcută. Am avut nişte mici probleme când a venit vorba să-l spăl pe păr.

Mi-am încolăcit braţele în jurul lui şi mi-am lipit obrazul de spatele lui.

— Sunt prea scundă şi nu ajung la părul tău.

L-am auzit hlizindu-se încet. Apoi a luat şamponul şi balsamul şi s-a spălat singur. M-am îndepărtat de jetul de apă şi l-am admirat preţ de o clipă. Era cel mai frumos bărbat cu care avusesem norocul să mă culc vreodată.

— E rândul tău.

După cum bănuisem, aproape că am aţipit din nou când Cole m-a spălat pe cap. De-abia atunci când a început să mă săpunească şi pe restul corpului am deschis ochii. Am inspirat profund când mi-a trecut două degete peste clitoris. I-am simţit erecţia împungându-mă. Îi simţeam răsuflarea caldă în urechea dreaptă când s-a aplecat să-mi şoptească:

— Dacă ai avea încredere în mine, aş putea să te pătrund chiar acum.

M-am desprins cu retincenţă de atingerea tulburătoare a lui Cole ca să-l privesc în faţă. Nesiguranţa mă făcea să-mi doresc s-o iau la goană urlând de sub duş şi în acelaşi timp am simţit cum panica mă copleşeşte. Am spus cu chiu, cu vai:

— Ţi-am spus că nu vreau să fie nimeni rănit în povestea asta şi, oricât de mult mi-aş dori să am încredere în tine, asta probabil nu se va întâmpla... Poate ar trebui să punem capăt acestei chestii înainte de a ajunge prea departe.

Spre surprinderea mea, asta l-a amuzat pe Cole. A scuturat din cap zâmbind.

— O s-o scoatem la capăt. O *să înveţi* să ai încredere în mine.

Nu eram deloc convinsă şi nici nu i-am ascuns reacţia mea.

Spre consternarea mea, Cole a izbucnit în râs şi m-a strâns într-o îmbrăţişare, aşa gol şi ud cum era. Îmbrăţişarea lui era foarte plăcută şi m-am trezit că mă destind lipită de trupul lui, deşi nu voiam asta.

— Ţi-a spus vreodată cineva că eşti extraordinar de arogant?

M-a mângâiat pe spinare şi a murmurat:

— Tu zici că-s arogant. Eu zic că-s optimist.

Am râs.

— Iubesc la nebunie sunetul acesta.

M-a mângâiat pe fund.

— Acum hai să ieşim de aici înainte să întârziem la muncă.

Ţinându-mă de mână, Cole a intrat în INKarnate. Clopoţelul de deasupra uşii a sunat, iar Simon şi Rae, care trăncăneau pe lângă recepţie, s-au întors şi s-au uitat la noi. Ochii li s-au fixat imediat pe mâinile noastre înlănţuite. Rae a dat să spună ceva, dar Cole i-a luat-o înainte.

— Înainte să zici ceva, aş vrea să-ţi readuc aminte că sunt şeful vostru.

Ea i-a răspuns cu o pufnitură prelungă:

— Nu cred că noi trebuie să ne aducem aminte de asta. Nu noi ne futem, nici cu angajaţii, nici cu şeful nostru.

Am ridicat privirea la Cole. Părea supărat la modul comic.

— N-am făcut aşa ceva.

În ochi avea o sclipire amuzată.

— Dacă s-a futut cineva...

— Termină fraza, şi o să mori.

I-am dat drumul la mână şi mi-am încrucişat braţele peste piept. El a rânjit şi s-a dus la Rae şi la Simon ca să le dea cafelele pe care le cumpăraserăm. Spre uşurarea mea, interogatoriul luase sfârşit. Rae a oftat.

— E o zi mare azi. Cole, tu ai o lucrare de cinci ore, eu am două sesiuni de scoatere de tatuaj şi asta înseamnă că tu, Simon, va trebuie să te ocupi de o grămadă de programări mai mici. Încearcă să ţii pasul cu noi.

Simon i-a zâmbit sec.

— Să nu ne agităm.

Am luat o foaie de hârtie de pe birou.

— Daţi-mi comenzile voastre pentru prânz acum şi o să fug

până afară să iau nişte sendvişuri. Mai târziu îmi va fi greu să mai apuc să ies după ele.

Mi-au dat comenzile, apoi Rae şi Simon s-au dus în atelierele lor să se pregătească. Cole însă a rămas. Am pus banii de masă în geantă.

— Ce e?

— Nimic.

A ridicat din umeri.

— Încerc să-mi dau seama cum o să rezist azi, nu mă pot gândi decât la cât de bine e în tine.

Sângele a început să-mi fiarbă instantaneu când Cole a schimbat atât de brusc subiectul. Mi-am lipit mâna de obrazul încins.

— Mă bucur din tot sufletul că nu sunt o roşcată tipică. Aş roşi încontinuu în preajma ta.

— Eu cred că roşeaţa în obraji e distractivă.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am împins uşor la o parte.

— Mda, pentru tine.

Cole mi-a prins încheietura şi m-a tras spre el. Mi-a înăbuşit un geamăt ridicându-mă de la podea şi sărutându-mă cu toată puterea pe gură. Cu braţele în jurul gâtului său, l-am sărutat preţ de câteva clipe. Apoi m-a lăsat uşor jos, m-a pupat pe nas şi a dispărut în spatele studioului.

Mă simţeam mai mult decât ameţită şi a trebuit să mă trezesc din reveria sexuală pe care mi-o indusese Cole. începeam să simt cum situaţia îmi scapă din ce în ce mai mult de sub control.

E puţin spus că eram ocupaţi. În puţinele ocazii în care l-am văzut, Cole s-a comportat în întregime profesionist în preajma clienţilor şi n-a trebuit să mă îngrijorez c-o să facă vreun comentariu obraznic care să mă stânjenească. Trebuia însă să mă descurc cu tatuajul care mă mânca din ce în ce mai tare.

— Îmi vine să mă frec de un stâlp de scărpinat, m-am plâns lui Cole când am intrat, în acea seară, la el în apartament, cu mâncarea chinezească la pachet în mâini.

El a surâs, iar eu l-am urmat în bucătărie.

— Te rog să nu faci asta. O să-mi strici toată munca migăloasă.

— N-o s-o fac. Doar că aşa îmi vine.

— Se vindecă. Mâncărimea va dispărea. Trebuie doar să ai răbdare.

A ridicat un ibric.

— Cafea?
— Te rog.
S-a dus la chiuvetă, iar eu am observat că e cam încordat. S-a strâmbat şi şi-a tras umerii înapoi cu un geamăt.
— Te simţi bine?
Mi-a aruncat o privire peste umăr.
— Am stat aplecat cinci ore pentru tatuajul ăla şi mă doare spatele de mor.
Mi-a trecut prin cap că nu mă gândisem niciodată cât de incomodă poate fi munca lui Cole. M-am simţit ca o iubită de doi bani că nu m-am gânsit la asta şi am găsit imediat o cale să-l ajut.
— Aş putea să-ţi fac un masaj, dacă vrei. Acum mulţi ani o aveam pe prietena asta a mea, Caro, care se pregătea să devină maseuză. Eu eram cobaiul ei şi am învăţat câteva lucruri.
— Nu trebuie să faci asta.
Mi-a zâmbit ostenit şi s-a dus să pună ibricul la fiert.
— Dar vreau s-o fac.
Am pus mâncarea nedesfăcută pe masă.
— Cina poate aştepta.
Am plecat din bucătărie, bucuroasă să-i aud paşii în urma mea. Când am ajuns în dormitor, am scos cuvertura şi i-am arătat salteaua.
— Scoate-ţi tricoul. Întinde-te pe burtă.
Cole a făcut cum i-am spus, iar eu m-am dus la baie să caut o cremă. Am găsit-o, printre alte lucruri femeieşti, în dulăpiorul din toaletă şi am simţit o înţepătură în inimă pe care aş fi catalogat-o drept gelozie dacă n-aş fi fost atât de sigură că eu şi Cole nu vom avea niciodată o relaţie serioasă.
În dormitor, Cole s-a întins pe burtă, cu capul pe braţe. La vederea umerilor săi laţi şi a spatelui musculos, am simţit cum îmi flutură ceva în stomac. Mi-am scos pantofii, m-am urcat în pat şi m-am suit călare pe el.
— Deja-mi place, a murmurat Cole.
Mi-am stors puţină cremă în palme şi le-am frecat între ele.
— Ai locuit aici cu o femeie?
I-am simţit trupul încordându-se sub mine.
— Da. De ce?
— Sunt câteva obiecte de toaletă pentru fete în dulapul de la baie.
— Da? O să le arunc dacă te deranjează.

— Nu. Eram doar curioasă.

Am început să-i masez încet mai întâi muşchii gâtului şi ai spatelui. Mormăitul pe care l-a scos mi-a ajuns direct între picioare şi am închis ochii strâns. Acesta nu era un mesaj erotic. Cole chiar avea dureri. Iar eu îl ajutam. *Gânduri păcătoase, vă rog să dispăreţi.*

— O chema Elena.

A oftat şi tot trupul i s-a relaxat sub atingerea mea.

— Ne-am despărţit acum vreo opt luni.

Am ignorat înţepătura din piept şi am zis pe un ton nonşalant:

— Ce s-a întâmplat?

Shannon, tu chiar o cauţi cu lumânarea.

— Am fost împreună nouă luni, am locuit împreună trei luni. Prima oară când am locuit cu vreuna dintre iubitele mele. A fost un dezastru.

— De ce?

Mi-am ţinut răsuflarea, sperând că nu mai are sentimente pentru fătuca asta, Elena. Rae nu-mi spusese despre Elena şi chestia în sine m-a îngrijorat. Îi frânsese inima lui Cole atât de rău, încât nimeni nu vorbea despre asta? *La naibal*

— Nu eram deloc compatibili. Ajungi să cunoşti cu adevărat pe cineva...

A gemut din nou când am găsit junghiul care-l chinuia. Am început să-l masez acolo.

— Ce bine e, prăjiturico!

A închis ochii, iar eu aproape că am mârâit de frustrare.

— Deci ce ziceai? am spus eu, încercând să par detaşată.

— Mmm? Ah, da, Elena. Mda, ajungi să cunoşti pe cineva cu adevărat când locuieşti cu persoana respectivă. A descoperit că nu poate trăi cu cineva atât de relaxat ca mine, se pare că asta înseamnă că nu mă implic suficient, iar eu am descoperit că era o ticăloasă. Îşi vorbea prietenii pe la spate şi făcea mereu remarci negative despre oameni, chiar şi despre necunoscuţi de pe stradă. Când a început să se ia de Hannah, mi-a ajuns cuţitul la os.

Nu-mi imaginam cum ar putea cineva să fie rea cu Hannah. Era atât de drăguţă.

— De ce s-a luat de Hannah?

Cole a zâmbit.

— Ţie-ţi place de Hannah, nu-i aşa?

— Ah, *da.* E o superfemeie însărcinată. E profesoară, e

mamă, e mamă vitregă, e soţie şi e isteaţă şi organizată şi atentă şi cumva reuşeşte să arate senzaţional în tot acest timp. Mi-aş dori *să fiu* Hannah.

El a chicotit.

— Oricât ar fi de drăguţă, mie-mi place de tine aşa cum eşti.

Am tăcut la auzul acestui compliment şi mi-am mai turnat nişte cremă în palmă.

— În orice caz, a continuat Cole, toate iubitele mele au avut o problemă cu prietenia mea cu Hannah. Elena n-a părut deranjată de asta până într-o bună zi... când a fost. A început să facă diverse comentarii despre Hannah şi apoi m-a acuzat că sunt îndrăgostit de ea, până când n-am mai suportat. Ne-am despărţit.

Am început din nou să-l masez. Eram uşurată, dar mi-aş fi dorit să nu mă simt aşa. Senzaţia de uşurare însemna că erau la mijloc sentimente adevărate. Am alungat-o repede.

— Poate că ţie ţi s-a părut că a venit din senin, dar rareori se întâmplă aşa. Probabil că a făcut cineva un comentariu şi ea l-a întors pe toate feţele şi l-a transformat în ceva iraţional. Presupun că una dintre prietenele ei.

— Crezi?

— Da.

Mi-am strâmbat buzele, enervată.

— Fetele sunt nişte idioate. Mai ales când vine vorba de femei frumoase. Una dintre prietenele ei s-a uitat la Hannah, a văzut că e superbă şi apoi a spus ceva despre voi doi, iar Elena a devenit paranoică în privinţa relaţiei voastre.

— La naiba! Probabil ai dreptate, a mormăit el. De ce fac femeile aşa ceva?

— Pff, nu mă-ntreba pe mine. Mă derutează la culme şi pe mine, mai mereu.

— Asta le face interesante, totuşi.

Am izbucnit în râs.

— Dacă spui tu.

— *Şi tu* mă derutezi la culme, a spus el. Dar deocamdată mă bucur de asta.

— Cole Walker, ai o răbdare de sfânt.

— Asta o să-mi scrie pe piatra de mormânt?

— Asta, pe lângă „artist de tatuaje ziua şi nemuritor călător în timp noaptea”, l-am tachinat eu.

Trupul i s-a zguduit de râs sub mine.

— Nu ţi-ai vopsit niciodată părul în roz.

— Ah, are valoare sentimentală. E singurul lucru pe care-l am în comun cu mama, am zis, ridicând din sprânceană. Dacă mă gândesc mai bine, poate ar trebui să mi-l vopsesc.

S-a încordat sub atingerea mea.

— Nu te răzbuni pe părul tău din cauza problemelor de familie.

Am zâmbit.

— O să fac o înţelegere cu tine... nu mă tund şi nici nu-mi vopsesc părul în următoarele şase luni.

— Nu fac înţelegerea asta.

— De ce?

— N-o să te atingi de părul tău în următorul mileniu.

Am zâmbit din nou şi am reînceput să-l masez pe spate. N-aş schimba *nimic* la părul meu, aşa că nu m-a deranjat să-i fac pe plac lui Cole.

— Bine, dacă-ţi place atât de mult...

Cole s-a relaxat din nou şi am tăcut amândoi, iar eu am continuat să-l masez.

Un pic mai târziu, am auzit un sforăit uşor. Adormise. Primul meu instinct a fost să mă culcuşesc lângă el.

Cu toate acestea, creierul îmi spunea să nu mă ataşez prea tare. Să mă bag lângă Cole şi să trag un pui de somn era clar ceva ce-aş fi făcut dacă am fi avut o relaţie. Dar noi nu aveam o relaţie. Nu puteai avea o relaţie dacă nu aveai încredere în celălalt.

Ah, îmi dădeam singură dureri de cap.

M-am strecurat jos din pat cât am putut de încet şi l-am acoperit uşor pe Cole cu pătura. M-am întors în bucătărie să iau mâncarea, îmbujorându-mă când mi-am amintit ce s-a întâmplat pe masa aia cu o noapte înainte. Tot nu-l întrebasem pe Cole de ce mă dusese să facem sex la bucătărie.

Hmm.

Cu o farfurie plină cu orez cu pui încălzit şi sos de curry, m-am instalat în salon. Emisiunile de la televizor nu erau grozave sâmbătă seara, dar era în regulă. M-am uitat la un concurs de talente cu volumul dat încet, ca să nu-l deranjez pe Cole.

O jumătate de oră mai târziu, l-am auzit cum se trezeşte. Cu ochii la uşă, l-am aşteptat să apară. I-am auzit paşii venind repede pe hol spre mine. Cole s-a oprit brusc când m-a zărit. Era tot fără tricou şi obrazul îi era şifonat de la somn. Părul îi era răvăşit. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de adorabil şi sexy poate fi un bărbat, în acelaşi timp.

Umerii încordaţi i s-au relaxat când a dat cu ochii de mine, ghemuită la capătul canapelei.

— Mi-era teamă că ai plecat.

Am scuturat din cap, iar el s-a întors în dormitor. Peste câteva minute, a traversat salonul cu un tricou pe el şi s-a dus în bucătărie. Când a revenit, s-a aşezat la celalalt capăt al canapelei cu farfuria lui cu mâncare şi a spus: .

— Scuze că am adormit.

— Nu-ţi cere scuze.

— Nu mă mai doare spatele aşa rău. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

De ce totul a devenit dintr-odată atât de ciudat? M-am încruntat la el. Nu mă privea şi avea un ton... dubios. S-a strâmbat înspre televizor.

— Data viitoare să mă trezeşti.

M-am strâmbat şi eu.

— Nu te trezesc dacă eşti frânt.

A mâncat în loc să-mi răspundă, iar încruntătura dintre sprâncene i s-a adâncit. Era oare...

— Te deranjează că nu te-am trezit sau că nu m-am culcat lângă tine?

M-a privit cu poftă şi a trebuit să mă muşc de buză ca să nu zâmbesc la bosumflarea lui încântătoare.

— Nu.

Am izbucnit în râs pentru că era pur şi simplu bestial. Era atât de dulce. Acum se uita urât la mine.

— Ce e?

Am clătinat din cap, încă hlizindu-mă.

— Eşti singurul tip pe care l-am cunoscut vreodată care s-a supărat pe mine pentru că n-am rămas să mă culcuşesc lângă el.

Am încercat să-mi reţin chicotelile, dar îmi era imposibil. Spre surprinderea mea, uitătura ursuză a lui Cole s-a transformat într-un surâs lent şi răutăcios.

— Dacă încerci cumva să mă faci să mă simt emasculat, îţi pierzi vremea.

— Poftim?

Şi-a pus farfuria pe măsuţa de cafea.

— Sunt complet sigur de masculinitatea mea.

Şi-a încolăcit mâna în jurul gleznei mele şi m-a tras înspre el.

— Eşti? am şoptit, iar el s-a apropiat uşor de mine, desfăcându-mi picioarele.

A dat din cap, cu o scânteie în ochii lui verzi.

— Şi o să-ţi arăt de ce.

— O demonstraţie, am gâfâit când mâinile lui mi s-au strecurat pe sub fustă. Ce grozav!

Zâmbetul i-a licărit în priviri, înainte de a-mi arăta ce mascul alfa zace în el.

După aceea, pe când stăteam în braţele lui, uitându-mă la televizor, mi-am amintit să-l întreb de ce am făcut sex seara trecută pe masa din bucătărie. Răspunsul lui:

— Poziţia misionarului era exclusă... Asta era cea mai bună variantă. Şi masa din bucătărie e rezistentă.

M-a sărutat.

— Am inaugurat-o.

— Masa era virgină? am zis, cu ochii plini de falsă groază.

— Da, dar sunt sigur că n-a simţit nicio durere.

— Totuşi, aş fi preferat să ştiu. Aş fi avut mai multă grijă de ea.

Cole a izbucnit în râs – un râs profund şi plin pe care nu i-l mai auzisem până atunci. Faptul că l-am făcut să râdă... ei bine... şi-a pus amprenta asupra mea. Mi-am petrecut restul serii încercând să ignor valul de căldură care-mi creştea în piept. N-am reuşit.

Mai târziu, când m-a luat în braţe în pat, mă gândeam la felurile în care m-aş putea proteja ca să nu devin dependentă de el. Cea mai bună opţiune, desigur, era să iau distanţă şi să termin povestea asta înainte să-nceapă cu adevărat, dar ştiam că nu pot s-o fac...

Mi-am blestemat voinţa sau, mai degrabă, lipsa ei.

— Eşti încordată, a zis el.

Aşa că am încercat să mă relaxez.

N-am reuşit.

Cole m-a strâns şi mai tare în braţe.

— Totul o să fie în ordine, Shannon.

Nu ştiu de ce, dar aceste cuvinte simple m-au sufocat. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi, oricât mă străduiam, nu mă puteam abţine şi lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji. Am încercat să înghit nodul care mi se pusese în gât, dar n-am reuşit decât să scot cel mai îngrozitor suspin.

A fost rândul lui Cole să se încordeze şi, dintr-odată, m-am trezit întinsă pe spate, cu el aplecat deasupra mea. Lumina de afara intra printre draperiile ferestrei sale şi îi scotea în evidenţă îngrijorarea din ochi.

— Prăjiturico, a şoptit el, trecându-şi mâinile peste obrajii mei plini de lacrimi.

— Nu ştiu de ce plâng, am şoptit şi eu, ştergându-mi faţa. Sunt atât de proastă!

— Nu eşti.

A scuturat din cap şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Nu eşti.

Şi-a lipit fruntea de a mea, suflându-mi aer cald peste gură, şi a oftat.

— Dacă aş fi altceva decât un egoist nenorocit, te-aş lăsa să pleci.

M-am întins spre el, prinzându-l cu degetele de mijloc. Nici măcar nu mi-am dat seama că am făcut asta până când nu s-a retras un pic, zâmbindu-mi uşor.

— Sunt totuşi un egoist nenorocit.

Trupul mi s-a relaxat sub trupul lui, iar zâmbetul i s-a lărgit. Spre bucuria mea veşnică, n-a comentat asupra faptului că trupul meu era categoric în război cu mintea mea.

— Te pot înveseli.

— Nu sunt tristă... Doar că...

Am scuturat din cap şi am ridicat din umeri pentru că, sincer, nu ştiam ce simt.

— Uite, pot să-ţi fac lacrimile să dispară... Joss te-a invitat la lansarea cărţii ei joi seară.

Am inspirat adânc, simţind un amestec de surpriză, recunoştinţă şi entuziasm.

— Pe bune?

Chipul lui Cole s-a luminat dintr-odată, plin de afecţiune.

— Ce zici de asta? Vrei să fii însoţitoarea mea la lansare?

— Mai întrebi?

A izbucnit în râs şi s-a întins pe spate, lipindu-mă de el.

— Se pare că nu e nevoie.

Acum zâmbeam şi l-am luat în braţe, mi-am băgat nasul în scobitura gâtului său şi am încercat să-mi imaginez o lansare de carte, reală şi senzaţională. Va fi pretenţioasă şi sofisticată? Vin şi cocktailuri şi discuţii literare spirituale?

Uuu, trebuia să mă îmbrac elegant la o astfel de ocazie.

Uuu, şi trebuia să-i duc cărţile lui Joss, ca să-mi dea autografe pe ele.

Fericită, am lăsat gândurile pozitive să mă însoţească într-un somn adânc şi mulţumitor.

Capitolul 15

Atmosfera de la librăria de pe strada George era primitoare şi relaxată. Deşi erau pahare cu vin şi şampanie, erau şi pahare cu suc de portocale şi apă. Trebuia să venim îmbrăcaţi neoficial, dar şic, ceea ce mi-a cam dat peste cap planurile de a-mi cumpăra ceva mai elegant, dar nu mi-a stricat entuziasmul de a fi invitată la lansarea unei cărţi scrise de autoarea mea preferată.

Toată lumea era acolo, în afara copiilor. Nate, Mick, soţia lui şi fratele lui Hannah, Declan. Printre chipurile cunoscute erau şi vreo douăzeci şi ceva de străini – toţi fani ai lui J.B. Carmichael. Cititorii lui Joss erau din ce în ce mai numeroşi de când ultima sa carte intrase în Top 100 e-book. Cole îmi spusese că la lansarea anterioară fuseseră doar o mână de oameni şi se citea pe faţa ei că era oarecum surprinsă de faptul că popularitatea ei crescuse de patru ori de la ultima carte.

Soţul ei îi stătea alături în vreme ce cititorii veneau să discute cu ea şi, de câte ori el încerca să se retragă, ea îl prindea de braţ şi-l trăgea înapoi lângă ea. Am pufnit în râs şi Cole mi-a urmărit privirea.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap că e genul timid.

— Nu e. Dar urăşte să se afle în centrul atenţiei, aşa că fazele astea sunt partea pe care o detestă cel mai tare din cariera ei de scriitoare.

M-am strâmbat.

— Trebuie să recunosc că şi eu m-aş simţi probabil la fel. Nu sunt o persoană timidă, dar *asta* m-ar intimida.

— Şi pe mine.

— Pe bune? am spus, privindu-l surprinsă. Tu? Timid?

Cole a rânjit.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Înainte să-l mai întreb ceva, agenta lui Joss şi-a dres vocea şi a prezentat-o pe aceasta. Braden a strâns-o de mână şi a împins-o uşor spre centrul încăperii, acolo unde toată lumea se adunase într-un semicerc în jurul ei.

— Salutare, oameni buni!

Le-a zâmbit tuturor, iar răceala din ochii ei alungiţi dispărea ori de câte ori se uita la cineva dintre prietenii sau rudele ei.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor că sunteţi aici, la lansarea

celei de-a cincea cărţi a mea.

Părea mai relaxată şi a continuat mai puţin oficial.

— Ştiţi voi, sunt extrem de bucuroasă că sunt înconjurată de familia şi prietenii mei care mă inspiră. Credeţi-mă când vă spun că nu există niciun moment de plictiseală în tribul Carmichael-Clark-Sutherland-MacCabe-Sawyer-Walker.

La auzul acestei replici, tot tribul a început să freamăte, confirmând adevărul din vorbele ei. Ştiam şi eu că e adevărat, pentru că-mi petrecusem săptămâna trecută întrebându-l pe Cole despre oamenii aceştia vii şi minunaţi pe care era norocos să-i aibă în viaţa lui. Fiecare dintre ei avea o poveste de spus şi, deşi nu-mi spusese decât puţine detalii despre ei, eu am citit printre rânduri şi am dedus că poveştile lor erau pline de dramă şi de o grămadă de dureri de cap.

— De aceea ideea cărţii mi-a venit cu uşurinţă, e inspirată de una dintre cele mai bune prietene ale mele. Ştie cine e şi voiam să-i mulţumesc pentru că e persoana care este. Eşti o adevărată eroină... şi povestea ta s-a transformat într-o carte minunată.

A zâmbit privind mulţimea, şi oamenii au râs. M-am uitat în jur la toate femeile din viaţa lui Joss, întrebându-mă despre cine vorbeşte.

— N-o să spun mai multe, pentru că soţul meu o să vă confirme că nu-mi plac discursurile, dar vreau să mulţumesc editorului meu, Audrey, care a venit tocmai de la Londra, publicistului meu, Bill, prietenilor mei şi, cel mai important, soţului meu, Braden, care după o zi lungă de muncă va găsi mereu o cale de a-i distra pe copii în vreme ce eu mă închid în turnul meu de fildeş şi scriu. Îmi place de tine.

I-a zâmbit.

— Foarte mult.

Braden a râs şi mi-am dat seama imediat ce a văzut Joss la el.

Mmmmm.

Joss s-a dus la el şi lumea s-a dispersat, iar Cole m-a strâns de mijloc. Mi-am ridicat privirea la el şi l-am surprins cu sprâncenele ridicate.

— Braden are 42 de ani, a şoptit el.

La naiba! M-a prins holbându-mă.

Am ridicat din umeri, încercând să par relaxată.

— Are 42 de ani şi e *atrăgător.*

A gemut de parcă l-ar fi durut ceva.

— E ca un frate mai mare, cum e şi Cam. Nu spune că sunt atrăgători.

— Nu spun, am zis, clătinând din cap. În plus, Cam e mai degrabă sexy decât atrăgător.

Cole a scos un sunet de parcă i-ar fi venit să vomite.

— Şi să nu uităm de Adam şi, Doamne!, nici de Nate şi Marco. Ăştia doi sunt de-a dreptul...

Mi-a acoperit gura cu mâna lui mare, iar eu l-am privit pe sub gene, puţin răutăcioasă.

— N-o spune.

I-am promis din ochi că n-o s-o spun. Cole şi-a luat cu grijă mâna de pe gura mea. Am rânjit.

— Nu văd care e problema că-mi dau seama că sunt atât de atrăgători. Şi tu ai fost îndrăgostit nebuneşte de Olivia.

— Bine că mi-ai adus aminte. Trebuie să vorbesc cu Rae.

— A fost foarte comunicativă.

— Stai aici pân-o găsesc şi o omor.

— E aici? am spus, uitându-mă după ea prin librărie.

— A venit când vorbea Joss.

A încremenit când a zărit-o pe Rae într-un colţ, râzând cu Ellie şi cu mama ei.

— Mă întorc imediat.

— Cole, am protestat, dar el deja plecase.

— Ah, cineva a dat de bucluc.

M-am răsucit când am auzit vocea ghiduşă a lui Hannah.

— Rae. Rae a dat de bucluc.

Hannah a surâs.

— De ce nu mă surprinde asta?

— Mi-a spus despre Cole, care era îndrăgostit de Olivia.

Încântată, Hannah a izbucnit în râs.

— Ah, frate, aproape că uitasem de asta.

În ochi i se citea veselia.

— A fost prima femeie de care s-a îndrăgostit. Era adorabil.

— Da, am zis, chicotind. De aceea Cole o s-o ucidă pe Rae.

— De ce râdeţi?

Liv a venit înspre noi, însoţită de Jo, plină de curiozitate şi zâmbindu-ne uluitor.

I-am privit frumuseţea voluptuoasă. Nu era frumoasă cum era Jo sau superbă cum era Joss sau fascinantă ca Hannah. Era şocantă şi sexy, cu ochii ei aurii şi cu rotunjimile ei criminale. Nu mă mir că lui Cole i se pusese pata pe ea. Era visul umed al oricărui adolescent.

— Rae i-a povestit lui Shannon despre vechile sentimente ale lui Cole faţă de tine. Acum s-a dus s-o omoare.

Ne-am zgâit toate către colţul camerei în care Cole şi Rae râdeau de se spărgeau.

— Adică... aşa a spus...

— Sper că nu te deranjează... a spus Liv şovăind. Era acum mulţi ani. Era doar un puşti.

— Sigur că nu.

Am făcut un semn care să-i alunge îngrijorarea.

— Mă bucur să văd că te-nţelegi bine cu Hannah.

Jo a luat o sorbitură din paharul cu şampanie, iar Hannah s-a încordat lângă mine. Am liniştit-o cu un zâmbet.

— Ah, asta pentru că toate fostele lui iubite erau nişte nebune?

Sora lui Cole a părut surprinsă.

— Cole ţi-a spus?

— Da. Nu-ţi face griji. Nu sunt oarbă.

Apoi m-am uitat la Hannah.

— Ştiu că voi sunteţi ca fratele cu sora.

Uşurarea i-a licărit în ochii ei căprui şi frumoşi şi mi-am dat seama că asta era ceva important, de vreme ce îşi făcea griji de fiecare dată când Cole începea să se vadă cu o fată nouă.

— Şi oricum, am continuat, între mine şi Cole nu e nimic serios.

Atunci atmosfera din cercul nostru s-a schimbat. Şi nu în sensul bun. Jo părea vizibil derutată şi supărată.

— Dar... Cole nu are relaţii *superficiale.*

Am deschis gura ca să explic, dar mi-am dat seama că habar nu am cum s-o fac.

— Probleme.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Joss stând în spatele nostru. Se pare că auzise totul. A făcut un gest spre mine, cu paharul de vin în mână.

— Detectez o persoană cu probleme de la o sută de kilometri distanţă.

— Probleme?

Jo şi Liv s-au apropiat, înghesuindu-mă. Începeam să mă simt un pic captivă.

— Ce probleme?

— Da, ce probleme? m-am răstit eu, uitând că femeia aceea era idolul meu.

Joss a ridicat din umeri.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că toată povestea cu „nu e o chestie serioasă” a fost ideea ta, şi a fost ideea ta din cauza unei despărţiri cu scandal.

Hannah, Jo şi Liv se uitau ba la Joss, ba la mine, cu aceeaşi expresie pe chip. Eram pusă la zid de aceeaşi întrebare tăcută, venită din trei direcţii diferite. *Deci, are dreptate?*

Da, cu siguranţă mă simţeam prizonieră.

— Doamne! Gagici.

Cole a apărut dintr-odată, împingându-le la o parte pe sora lui şi pe Hannah ca să ajungă la mine.

— Voi patru parcă sunteţi o haită de hiene în jurul micuţului Simba.

Mi-am încolăcit mâna în jurul taliei lui, bucuroasă că intervenise, în ciuda faptului că mă comparase cu un pui de leu. Oricât de mult mi-ar fi plăcut prietenii şi familia lui Cole, nu eram pregătită să-mi împărtăşesc trecutul cu ei.

— Ne pare rău.

Hannah părea să fie sinceră. Jo, în schimb, nu voia să cedeze atât de uşor...

— Cum adică nu aveţi o relaţie serioasă?

— Jo... a oftat Cole. Nu...

— De când ai tu relaţii la mişto?

Şi-a încrucişat braţele peste pieptul ei subţire, cu o expresie enervată. Ochii ei aveau exact aceeaşi formă şi nuanţă ca ai lui Cole. M-am relaxat lipită de fratele ei, amintindu-mi că Rae îmi povestise că Jo îl crescuse. Era doar protectoare.

— Jo...

— Nu cred că...

— Jo, bagă înapoi ghearele de ursoaică!

A spus-o pe un ton atât de autoritar încât nu m-a surprins că ea a tăcut brusc. Degetele lui Cole mi s-au înfipt în talie.

— Shannon e treaba mea, nu a ta.

— Şi tu eşti treaba mea, a parat ea, uitându-se urât la mine.

— *Ce ciudat.*

Toată lumea s-a oprit din vorbit şi m-a privit. M-am albit la faţă.

— Am spus asta cu voce tare?

Cole a dat din cap, chicotind amuzat. Joss, Hannah şi Liv au izbucnit în râs şi chiar şi Jo a renunţat la mutra încruntată, surâzând. Eram stânjenită, dar puteam suporta dacă asta însemna că Jo n-o să se mai bage în relaţia mea cu Cole.

Spre uşurarea mea, în următoarele câteva săptămâni, Cole

n-a mai adus niciodată vorba despre „situaţia noastră”. Refuzam s-o numesc relaţie, deşi m-am lăsat prinsă foarte repede într-o lume grozavă alături de el. Atenţia lui, grija lui, aroganţa şi dulceaţa lui... păreau să nu se oprească. Părea că aşa e el, pur şi simplu, şi trebuie să recunosc că era plăcut.

Bine, era mai mult decât plăcut.

Cole nu-şi ascundea afecţiunea pentru mine, deşi reuşea să păstreze un profesionalism distant în faţa clienţilor, şi nu ascundea nici faptul că ne îndreptăm spre ceva serios şi că, în cele din urmă, o să am încredere în el. Optimismul lui era oarecum fermecător.

La fel erau şi umorul, şi răbdarea lui... *şi, şi, şi*!

Chiar mi-aş fi dorit să aibă vreun defect. Dar pe măsură ce ne petreceam timpul la întâlniri la film, la cină, la băut cu prietenii, pe acasă pe la el şi făcând cel mai tare sex din viaţa mea, nu găseam nimic enervant la el, în afara faptului că schimba constant canalul la televizor. Şi, desigur, asta *era* o chestie foarte enervantă, dar era una singură.

Un lucru pe care-l puteam suporta, pentru că...

Eram fericită.

Şi odată cu fericirea venea şi vinovăţia.

Logan era în închisoare în vreme ce eu mi-o trăgeam cu un superb artist de tatuaje.

Nu mă mir că familia mea încă nu se deranjase să intre în legătură cu mine. Eu îmi trăiam viaţa fericită, în vreme ce fratele meu suferea pentru că-ncercase să mă protejeze. Sora mea nu-mi mai scrisese de câteva săptămâni, când mă rugase să-i confirm că sunt încă în viaţă.

Şi uite-aşa, în ultimele câteva zile, grija faţă de familia mea îmi spulberase fericirea. Nu conta că Cole nu era deloc băiat rău. Părea a fi, iar asta era tot ce-ar fi contat pentru familia mea.

Ştiam că va sesiza că mă simt aiurea, dar din fericire, a pus-o pe seama faptului că stătea în apartamentul meu pentru prima oară. Nu-l invitasem să stea cu mine, pentru că în taină îmi plăcea ideea să pot pleca de la el de acasă când vreau. Nu că aş fi plecat vreodată, dar îmi plăcea să ştiu asta. Dacă ar fi stat la mine... În fine, mi-ar fi fost mult mai greu să dau pe cineva afară decât s-o şterg. Dar acum câteva zile, Cole insistase să rămână la mine. Ne certaserăm. El câştigase. Acum credea că sunt ofticată când, de fapt, eu mă luptam cu vinovăţia.

În vreme ce eu eram în bucătărie, pregătind cina, Cole stătea în salon, uitându-se la un serial de comedie. Era în largul lui aici, iar mie mi se părea că e prima noastră noapte împreună care se repetă la nesfârşit.

— Prăjiturico, mi-ai văzut telefonul? a strigat el.

— Vezi în dormitor.

Câteva minute mai târziu l-am zărit cu coada ochiului. Am privit peste umăr şi l-am văzut stând în pragul bucătăriei, ţinând în mână o pânză, cu ochii la mine. Părea derutat.

Privirea mi-a căzut pe pânză.

Arta... mea.

Am simţit cum pulsul îmi zvâcneşte în venele de la gât.

— Ce faci cu alea? am spus.

Cole a ridicat peisajul oraşului Edinburgh.

— E a ta? Tu ai făcut asta?

Mi s-a făcut rău. Neliniştea m-a copleşit, iar Cole a venit spre mine.

— Shannon?

Am dat din cap, cu ochii lipiţi de pictură.

— Shannon, e uluitoare! a zis el cu o voce moale, joasă, surprinsă. De ce nu mi-ai spus?

Uluitoare? I-am privit chipul.

— Îţi place?

Cole a râs scurt.

— Îţi baţi joc de mine? E genială!

Îi plăcea? Îi plăcea pictura mea.

— Eşti sigur? am chiţăit eu.

— Da, a insistat el. La fel ca şi celelalte trei pe care le-ai ascuns sub pat.

A pus-o cu atenţie pe masa din bucătărie şi apoi şi-a încolăcit braţele în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă el.

— De ce nu mi-ai spus că pictezi? De ce e secret?

Eram încă şocată că-i plăcea opera mea.

— Shannon?

Tremurând, m-am desprins din strânsoarea lui şi m-am întors la sosul meu.

— Este...

Nici măcar nu ştiam cum să-ncep să-i explic. Cole şi-a lipit pieptul de spatele meu şi s-a aplecat să închidă ochiul aragazului.

— Cina poate s-aştepte.

M-a luat uşor de mână şi m-a dus în dormitor. Eu am rămas

în prag, iar el a îngenuncheat şi a scos lucrările mele ascunse. A pus teancul de schiţe pe pat.

— Pot să mă uit?

Am dat din cap că da, cu inima bătându-mi în galop. Cole a-nceput să se uite prin desenele mele. După câteva minute, s-a aşezat pe pat şi m-a privit fix. Nu ştiam ce-nseamnă mutra lui.

— Simt că nu te cunosc, a spus el moale, atingând portretul fratelui meu, Logan. E clar că asta e o mare parte din tine...

De-abia atunci mi-am dat seama cât de încordată eram, cu muşchii tensionaţi până la durere. Mi-am descleştat pumnii şi m-am dus şovăitor către pat. Mi-am trecut degetele peste portretul lui Logan.

— El era singurul care-mi încuraja lucrările artistice. După ce bunicul a murit, apoi buni... nu-l aveam decât pe Logan.

— Ăsta e fratele tău?

Am dat din cap.

— Îmi plăcea la nebunie să schiţez portretele oamenilor. Acum îmi plac mai mult peisajele semiabstracte.

M-am uitat la picturile în acril pe care Cole le sprijinise de perete.

— N-am pictat până când nu m-am mutat aici.

M-am înroşit de plăcere când i-am citit surprinderea de pe chip.

— N-aveai de unde să ştii.

— Chiar crezi că sunt bună?

— Bună? a spus Cole, clătinând uluit din cap. Shannon, eşti o artistă superbă. De ce... de ce nu ai continuat cu asta?

Cu laudele lui răsunându-mi în urechi, a trebuit să-mi aplec capul ca să-i evit privirea. Nu voiam să ştie cât de mult însemna asta pentru mine sau cât de mult îmi doream să mă arunc asupra lui şi să-l acopăr cu sărutări.

— După liceu, am decis să nu mă duc la facultate, ca toţi prietenii mei. Voiam să capăt ceva experienţă de viaţă, să muncesc puţin. Plănuiam să mai amân vreo doi ani şi apoi să mă înscriu la şcoala de arte.

Am oftat, şi un milion de regrete mi-au năpădit pieptul.

— Cumva am lăsat visul ăsta să mi se scurgă printre degete. Era mai simplu să am o slujbă şi nişte bani şi o relaţie decât să mă gândesc la studii şi la datorii. Dar apoi am îmbătrânit puţin şi mi-am dat seama că nu sunt fericită. Creativitatea mă făcea însă fericită şi voiam să fie o parte importantă din viaţa mea.

M-am uitat la Cole, iar el a tresărit când mi-a văzut furia din

priviri. Cuvintele mele mi se păreau şi mie dureroase.

— Când m-am hotărât să mă-nscriu la şcoala de arte, eram cu Ollie. Mi-a găsit schiţele pe-acolo şi a făcut mişto de ele, umilindu-mă. Mi-a spus la nesfârşit că nu mă pricep, că nu sunt talentată... iar eu l-am crezut pe nenorocitul ăla.

— Sper să nu-l găsesc niciodată, Shannon.

Vocea lui Cole era aspră, plină de furie.

— Pentru c-o să termin ce a început Logan.

— Nu spune asta.

I-am luat mâna şi mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Nu merită.

— Nici asta nu merită! a izbucnit Cole. Să-ţi ascunzi talentul sub pat ca şi cum e ceva de care trebuie să-ţi fie ruşine.

M-a privit în ochi, mânios.

— Ştia că eşti prea bună pentru el şi că într-o zi te vei trezi şi o să-ţi dai şi tu seama de asta. Aşa că a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să te simţi mică şi neînsemnată – să te simţi norocoasă că eşti cu el, când adevărul stătea exact invers.

— Cole...

— Chestia asta.

A luat un bloc de desen.

— Trebuie să fie pe faţă de-acum încolo şi dacă vrei să te duci la şcoala de artă o să găsim o cale să faci asta. Încă mai păstrez legătura cu câţiva dintre profesorii mei de la Edinburgh, ţin ateliere în fiecare an despre arta tatuajelor. O să găsim o cale, a promis el. Dacă asta îţi doreşti.

Atâtea sentimente mi-au inundat pieptul, încât am rămas fără suflare. L-am privit uluită pe Cole.

— Eşti real, Cole Walker?

Mi-a zâmbit scurt.

— E ciudat. În fiecare zi mă uit la tine şi mă întreb *acelaşi* lucru.

— Nu face asta.

L-am strâns de mână.

— O să mă faci să plâng.

— Vreau să ştiu totul.

— Totul?

Dinţii i s-au încleştat.

— Despre ceilalţi. Despre foştii tăi iubiţi.

Alarmată, m-am desprins din strânsoarea sa.

— De ce?

Hotărârea din ochii lui a devenit şi mai intensă când eu m-

am retras.

— Pentru că trebuie să ştiu cu ce am de-a face. Trebuie să aflu ce ţi-au făcut.

— Nu.

Am scuturat din cap, gata să mă retrag.

— *Vrei* să afli, iar eu nu sunt sigură că sunt pregătită pentru această discuţie.

Cole a luat blocurile de desen, le-a pus uşor pe podea – de parcă ar fi fost nişte opere preţioase de artă–, apoi a venit pe pat, mai aproape de mine. Şi-a înlănţuit degetele în jurul încheieturii mele şi m-a tras către el până când şoldurile noastre s-au atins.

— *Trebuie* să aflu.

Şi-a trecut nodurile degetelor peste pomeţii mei şi s-a uitat adânc în ochii mei.

— Trebuie să ştiu, ca să încerc să repar răul pe care l-au făcut ei.

Ochii şi nasul mă înţepau, pentru că vorbele lui loviseră prea adânc în emoţiile mele dezlănţuite.

— Dacă ai şti...

Am clătinat din cap, încercând să mă retrag, dar el nu mi-a dat voie.

— Cole.

Am încercat să vorbesc mai hotărâtă, dar el n-a renunţat.

— Dacă ai afla totul, ai şti ce idioată am fost. O să mă priveşti altcumva.

— Ba nu!

— Ba da!

— Shannon!

Mi-a prins bărbia şi ştiam că-şi pierde răbdarea pentru faptul că mă desconsider, că-l desconsider pe el însuşi.

— Ba nu!

M-am desprins din strânsoarea lui şi m-am uitat în altă parte, dar nu m-am retras. Am cedat. La un moment dat oricum ar fi aflat. Nu era decât o chestiune de timp.

— Primul meu iubit a fost Ewan. Tipul care m-a luat cu maşina în ziua aceea, pe strada Scoţia. Cu el a fost despărţire obişnuită şi nu a lăsat cine ştie ce urmă. Dar următorul a fost Nick, şi el m-a rănit, cu siguranţă.

Am inspirat adânc.

— El a fost primul cu care am făcut sex. Credeam că-l iubesc.

Mi-am dat ochii peste cap din cauza propriei naivităţi.

— Era într-o trupă rock. Arăta bine şi era prea fermecător pentru binele meu. Mi-a spus că mă iubeşte cu o seară înainte să-l prind trăgându-i-o unei blonde într-o debara, la unul dintre concertele sale.

Am simţit cum Cole îşi înfige degetele în mijlocul meu şi, când m-am uitat la el, i-am văzut neliniştea din priviri.

Suferea pentru mine.

Ceva... ceva *important* a-nceput să-mi zvâcnească pe dinăuntru.

Voiam să-l iau în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată şi, în acelaşi timp, voiam s-o iau la goană în direcţia opusă bărbatului ăsta, care părea prea bun ca să fie adevărat.

— Nu mi-am învăţat lecţia, am continuat, cu glas răguşit, afectată de evenimentele din trecut şi din prezent. Cam după un an, am început să ies cu Bruce. Era un motociclist şi toată lumea îi spunea Bear, pentru că era uriaş. Chiar era îndrăgostit de mine. La început.

Am zâmbit amar.

— Statura mea îl facea protector şi puternic în acelaşi timp. Îmi spunea mereu cât sunt de drăguţă şi de sexy, cât de amuzantă, cât de isteaţă, cât de adorabilă. Era un izvor de complimente. Aşa că pentru mine nu conta că era un motociclist mort după distracţie, cu zece ani mai în vârstă ca mine. M-am îndrăgostit de el. Mi-a făcut rost de o slujbă la un studio de tatuaje al celui mai bun prieten al său. Am fost împreună un an şi jumătate. În ultimele patru luni şi-a tras-o în secret cu o gagică superbă din gaşca de motociclişti. Apoi a decis că ea e mai potrivită pentru el, aşa că m-a părăsit şi l-a convins şi pe prietenul lui să mă dea afară.

Cole părea gata să omoare pe cineva.

— Eşti sigur că vrei să continui?

A dat din cap, mohorându-se.

Cât despre mine... mă rog, am crezut c-o să-mi fie mai greu să-i dezvălui toate acestea lui Cole. Depăşisem durerile suferite până la Ollie şi în aceste ultime câteva luni amintirile despre ceea ce permisesem să mi se întâmple mă ardeau pe interior ca acidul. Totuşi, stând acolo cu Cole, mi-am dat seama că, într-un fel, de-a lungul ultimelor săptămâni, amărăciunea începea să se evapore.

M-am încordat când mi-am dat seama de asta. Îmi permiteam să uit, din cauza lui Cole.

Nu fi proastă din nou – trebuie să-ţi aduci aminte, trebuie să ţii garda sus. Atunci când te simţi în siguranţă, ei te vor răni. De. Fiecare. Dată.

Instinctiv, am încercat să mă îndepărtez de Cole, dar mă ţinea strâns de mijloc. Am expirat, atât de confuză, atât de derutată de toate emoţiile care se roteau pe dinăuntrul meu. Ar fi trebuit să-mi fie teamă de Cole, totuşi...

— Bine, am continuat. Apoi a fost Rory. Nu eram împreună decât de câteva luni înainte să observ că-mi tot lipseau bani din geantă. În cele din urmă am descoperit că Rory fura de la mine şi chiar avea o mică afacere ca dealer de droguri. Apoi am aflat că fusese la puşcărie. Am plecat de-acolo ca din puşcă şi am ajuns în braţele dragului de Ollie. Şi despre el ştii totul.

După câteva secunde de tăcere tensionată, Cole a spus:

— E doar o serie de ghinioane, Shannon.

De data asta m-am dezlipit de el, sărind de pe pat şi mormăind exasperată.

— Ghinoane? Nu, Cole, asta înseamnă să ai un gust îndoielnic la bărbaţi.

— Persoanele de faţă se exclud, a mârâit el, ridicându-se din pat.

— N-o face! m-am răstit, răsucindu-mă şi ducându-mă la bucătărie să termin cina.

— Ce să nu fac?

A venit după mine.

— Nu fi copilăros şi fermecător.

— Asta e greu. Chiar *sunt* copilăros şi fermecător.

Am pufnit şi eram gata să aprind din nou aragazul, când braţele lui puternice m-au înlănţuit şi m-au ridicat în aer. M-am sprijinit de umărul lui Cole cu un geamăt.

— Ce faci?

— Te duc în pat. Cina poate aştepta.

M-a bătut uşor la fund şi a luat-o către dormitor.

— Lasă-mă jos, am mormăit.

— Nu. Mai întâi: faptul că ţi-am admirat opera artistică mi-a provocat o supererecţie. Îmi plac femeile talentate.

M-a mângâiat pe fese înainte de a-mi da drumul în pat. M-am uitat prelung la el, întrebându-mă cum am trecut atât de repede de la confesiuni pornite din inimă, derută şi furie la asta. Privirea mi s-a oprit la mâinile lui, care începuseră să-şi desfacă jeanşii.

— În al doilea rând, o să te fut până o să plece şi ultima

amintire nasoală pe care o ai, chiar dacă o să fac asta toată viaţa. începând din seara asta.

Am încremenit la auzul comentariului despre toată viaţa.

— Cole...

— Taci, prăjiturico, a murmurat el, urcându-se în pat şi încălecându-mă. Tot ce spui mă va îndârji şi mai tare.

M-am trezit brusc, cu inima bătându-mi atât de tare încât o puteam auzi. Transpiraţia îmi acoperea pielea şi am gâfâit, căutând să respir.

Când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am descoperit că eram la mine în dormitor. Cole dormea lângă mine. Era epuizat după ce-şi petrecuse toată seara trăgându-mi-o. Şi eu eram epuizată. De aceea adormisem imediat ce pusesem capul pe pernă. Dar coşmarul revenise.

Nu-l mai avusesem de săptămâni întregi. De când începusem să mă văd cu Cole.

Am înghiţit în sec, trecându-mi mâna tremurătoare prin părul umed. Cred că toată discuţia despre foştii mei iubiţi îi provocaseră revenirea.

Habar n-aveam ce să fac.

Lucrurile păreau că merg bine cu Cole, dar nu aşa fusese cu toţi înainte să meargă rău? Ar trebui să-l părăsesc. Ar trebui.,.

Mi-am luat un răgaz, inspirând şi expirând, şi mi-am simţit inima liniştindu-se. Apoi am auzit un mormăit cunoscut, urmat de un şuierat cuminte. Uşor-uşor, mormăitul a devenit din ce în ce mai zgomotos şi şuieratul a devenit din ce în ce mai piţigăiat, până când s-a transformat mai degrabă într-un chiţăit.

Cole s-a foit lângă mine şi a gemut. A deschis ochii reticent şi i-a mijit către mine.

— Ce naiba e asta? a zis el, cu vocea răguşită din cauza somnului.

Am pufnit în râs şi m-am întins la loc.

— Ăştia sunt Rae şi Mike.

Mutra lui îngrozită şi somnoroasă era atât de comică, încât am izbucnit în râs. Gemetele şi chiţăiturile s-au oprit imediat. S-a auzit o bătaie în peretele dintre camera mea şi a lui Rae.

— Tăceţi dracului! a răsunat glasul ei înăbuşit.

Asta ne-a terminat pe amândoi. M-am lipit de Cole, îngropându-mi râsetele în gâtul lui, în vreme ce şi el se îneca cu propriile hohote.

Şi uite-aşa, coşmarul şi neliniştile mele au trecut pentru

moment în uitare.

Capitolul 16

Când Cole m-a atins uşor pe şale, i-am inspirat aroma coloniei.

— Credeam că vii la mine diseară, după ce termin cu antrenamentul de judo, mi-a murmurat în ureche.

M-am îndepărtat de el, aplecându-mi capul asupra dosarului la care lucram. Aproape terminasem să trec pe calculator tot sistemul de îndosariere al lui Stu. Dacă n-aş fi fost distrasă atât de des, l-aş fi terminat într-o săptămână, probabil. Cole n-a înţeles că eram ocupată şi nu aveam chef să mă atingă. În studio era linişte şi nu mai era nimeni care să-l vadă cum mă înghesuie în biroul de la recepţie.

— Shannon! a spus el, prinzându-mă de şolduri.

Am ignorat excitarea pe care mi-a provocat-o atingerea sa. De fapt, încercam să ignor totul la el zilele astea.

Cole s-a ţinut de cuvânt şi a vorbit cu o profesoară de la Colegiul de Arte, întrebând-o ce şanse aveam să fiu acceptată la un curs de pictură. Aceasta a fost foarte amabilă şi mi-a trimis informaţiile despre portofoliul de care aveam nevoie ca să mă înscriu în program, dar şi informaţiile despre sistemul de creditare pentru studenţi. Pentru anul acesta nu mai aveam timp, dar după ce am discutat cu Cole şi m-am molipsit de entuziasmul lui, m-am hotărât să lucrez la portofoliu în următoarele nouă luni şi să-l folosesc, împreună cu diploma de liceu, ca să mă înscriu la admitere pentru programul de anul viitor.

Cole m-a dat de gol la Rae şi Simon, iar Rae a insistat să folosesc salonul ca să lucrez acolo, pentru că era mai mult spaţiu şi avea şi balcon. Eram uluită de tot sprijinul lor, dar mai ales de Cole, care părea foarte hotărât să-mi alunge tot pesimismul pe care mi-l lăsase moştenire Ollie.

Faptul că încerca să mă facă fericită mă speria de moarte. Din cauza asta eu mă îndepărtam de el, atunci când cele mai multe iubite – *nu* că eu aş fi fost iubita lui – i-ar fi fost recunoscătoare şi l-ar fi apreciat şi mai mult. N-o făceam intenţionat. Nevoia de a mă proteja era instinctivă. La început, nu mi-am dat seama că asta fac.

A început cu lucruri mici... nu mă mai uitam în ochii lui când vorbeam la serviciu şi găseam pretexte ca să-mi smulg mâna din mâna lui. Apoi am început să-mi găsesc motive ca să nu mă

duc acasă cu el sau el să nu vină acasă cu mine. Se ducea la judo două seri pe săptămână şi în alte două mergea la kickboxing. Până acum, ne vedeam acasă la el după ce termina, dar acum foloseam antrenamentele sale ca scuze ca să petrecem noaptea separat.

Cole fusese răbdător.

Dar nu ştiam cât va mai dura asta. Exista o posibilitate ca răbdarea lui să ajungă la capăt.

— Lucrez la desenul cu Royal Mile, m-am grăbit să mă scuz în seara aceea, ca să scap de el. Altă dată.

— Rae spune că ai terminat.

La naiba, Rae!

— În fine... sunt obosită din cauza lui. Cred că prefer să stau liniştită în seara asta.

M-am încordat, aşteptându-i reacţia. El m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Bine. Dar ia-ţi liber duminică. Simon îmi ţine locul ca să te pot duce la prânz la Elodie şi Clark.

A simţit că vreau să-l refuz şi a continuat.

— I-am spus deja lui Elodie că vii şi tu, aşa că ea face planuri în funcţie de asta. A spus tuturor că vii. Hannah de-abia aşteaptă să te vadă, iar Joss spera să-ţi dea să citeşti câteva capitole din noua ei carte, dacă tot eşti acolo.

M-am răsucit în braţele lui şi l-am prins ascunzându-şi un zâmbet. Mă jucase pe degete, şi ştia asta. Cole a surâs când a văzut că mă încrunt şi s-a apropiat şi mai mult de mine. Am început să gâfâi când mâna lui mi-a atins coapsa. Şi-a strecurat-o pe sub fusta mea, mângâ-indu-mi încet pielea delicată de pe interiorul coapselor şi mutând-o din ce în ce mai sus.

— Cole!... am gemut eu, l-am prins de mână şi l-am împins cu palma în piept.

Şi-a înclinat capul, apropiindu-se şi mai mult de mine şi urcându-şi mâna şi mai mult pe sub fusta mea. M-a sărutat pe gât. M-am înfiorat, iar el m-a sărutat în sus, prinzându-mi apoi lobul urechii între dinţi.

— Diseară..., a şoptit el, înfigându-şi degetele pe sub lenjeria mea intimă. Eşti sigură că eşti obosită?

Şoldurile mi-au zvâcnit când mi-a atins clitorisul cu degetul mare. Excitarea şi şocul mă ţineau lipită de el, în timp ce se juca la lumina zilei cu mine, în studio.

— Cole!... am gemut eu, încolăcindu-mi degetele în tricoul

lui.

Mă simţeam copleşită, iar coapsele-mi tremurau, dar m-am lipit şi mai strâns cu şoldurile de mâna sa. Buzele lui mă atingeau uşor, tachinându-mă.

— Am înţeles mesajul, deci nu, nu eşti prea obosită.

Eram copleşită de dorinţă şi mi-am încolăcit mâinile în jurul capului său, trăgându-l spre mine pentru un sărut real. Simţeam cum orgasmul se apropie. Mi-am dat drumul cu un geamăt lângă buzele lui, cu tot trupul cutremurându-mi-se lipit de trupul lui.Cole a gemut, scoţându-şi mâna de sub fusta mea şi netezindu-mi-o la loc. M-a sărutat din nou, iar mâinile lui liniştitoare m-au mângâiat pe talie şi pe spate. Mi-am revenit, într-un final. Am încremenit. Tocmai îl lăsasem să-mi provoace un orgasm într-un loc public şi nu făcusem nimic ca să-l opresc. Sincer, eram disperată după el.

S-a zis cu distanţa pe care voiam s-o pun între noi. Habar nu aveam ce voiam.

Eram un dezastru desăvârşit.

Am pus ultima pagină pe micul teanc de hârtii şi am ridicat privirea către Joss, care stătea la o masă de toaletă, în colţul încăperii. Eram în camera copiilor din casa lui Elodie şi Clark Nichols, iar Joss aşteptase emoţionată ca eu să citesc primele trei capitole ale celui mai recent manuscris al său.

— Ştiu că e diferit de orice am scris până acum.

— Da.

Am dat din cap cu gravitate. Apoi am zâmbit.

— Dar îmi place la nebunie.

Joss s-a ridicat, iar ochii ei cenuşii erau greu de citit.

— Pe bune?

— Categoric.

I-am dat capitolele înapoi.

— E tot în stilul tău consacrat: umorul negru, realismul, senzaţia de lipsă a sentimentelor. Dar ai adăugat acţiune şi mister şi îndrăzneală şi intrigă. Îmi place la nebunie. De-abia aştept să citesc şi restul.

Un surâs lent şi mulţumit i-a luminat chipul.

— Mă rog, trebuie să-l scriu mai întâi. Voiam doar opinia unui cititor înainte de a merge mai departe. A cuiva în care să am încredere. Cole a spus că pot avea încredere deplină în tine.

M-am înroşit în sinea mea datorită laudei lui Cole. Uneori, mă făcea să mă simt vinovată ca naiba că eu nu aveam

încredere în el. *Ha, uneori? Mai degrabă tot timpul.*

— Mulţumesc că ai încredere în mine.

Joss a zâmbit, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Poate că ar fi bine să-ncerci să ai încredere în Cole.

— Ţi-a spus el ceva?

Am simţit cum mă crispez pe dinăuntru. Treaba mea era treaba mea. Cole nu trebuia să povestească tuturor.

— Nu multe. Dar e înconjurat de o grămadă de femei care-l adoră de când era puşti, aşa că tindem să devenim un pic curioase şi să ne băgăm nasul în treburile lui.

A rânjit, de parcă era ceva amuzant. Nu eram de acord cu ea.

— Am reuşit să aflăm ce bănuiam de fapt de la început: n-ai încredere în el din cauza unei despărţiri urâte.

Tensiunea mi s-a risipit.

— Dar asta e tot ce a spus?

— Da, niciun alt detaliu de la Cole. Nu ţi-ar face aşa ceva. Totuşi, eu nu sunt proastă, Shannon. Ştiu că în cazul tău despărţire urâtă înseamnă ceva *nasol de tot.*

M-a strâns uşor de umăr, în semn de încurajare.

— Dar în Cole poţi avea încredere. Ţine la tine.

Nu am răspuns, pentru că nu ştiam ce să spun. Am simţit o durere în piept când am coborât la parter, iar râsetele şi discuţiile celor de acolo ne-au ajuns la urechi. Cole merita să fie cu cineva care să aibă încredere în el şi să-i ofere ce oferea el.

O, Doamne!

Venise deja clipa? Trebuia să plec?

Mi s-a făcut rău la acest gând, dar am găsit puterea să-i zâmbesc lui Cole când Joss m-a condus în sufragerie. Locul era ocupat de o masă mare şi de una mai mică, în celălalt capăt al încăperii, unde stăteau copiii. Se pare că venisem în vizită într-una dintre puţinele zile când toată lumea era liberă pentru prânzul de duminică.

Cole m-a primit lângă el. În partea cealaltă le aveam pe Hannah şi Sophia. Cumva, Elodie reuşise în mod miraculos să aşeze mâncare în faţa tuturor.

— Nate, spune-le povestea cu „ce-ar fi dacă”.

Liv a chicotit înspre soţul ei. Nate a zâmbit şi i-am urmărit privirea de-a lungul camerei. Lily, fiica lui şi a lui Liv, o frumuseţe brunetă în vârstă de vreo şapte ani, se hlizea cu sora ei, January, şi cu Beth, fiica lui Joss şi a lui Braden.

Văzând-o ocupată, Nate a dat din cap. Liv s-a uitat la mine.

— Tocmai ne-am întors dintr-un weekend petrecut la Argyll.

— Deci eram la Dunoon, a explicat Nate. Liv e pe ponton cu January pentru că lui Jan îi e puţin teamă de apă. Aşa că o scot pe Lily cu o barcă cu vâsle pe lac ca s-o învăţ să pescuiască. Iar Lily trece prin faza „ce-ar fi dacă”.

— Ce e faza „ce-ar fi dacă” ? am întrebat eu.

— Faza „ce-ar fi dacă”, a zis Braden, este o fază prin care trec majoritatea copiilor. Luni întregi la rând, zi de zi, pun întrebări cu „ce-ar fi dacă”.

Am izbucnit în râs şi am dat din cap, iar Nate a continuat.

— Aşa că Lily şi cu mine suntem în barcă şi ea îmi pune o tonă de întrebări, iar eu încerc să-i răspund cât mai răbdător cu putinţă. „Tată”, spune ea, „ce-ar fi dacă nu prindem niciun peşte?” „Atunci în lac va fi un peşte în plus”. „Tată, ce-ar fi dacă am pierde o vâslă?” „Atunci o s-o folosesc pe cea care ne rămâne ca să ajungem înapoi la ponton”. „Tată, ce-ar fi dacă le-am pierde pe-amândouă?” „Atunci ar trebui să vâslim cu mâinile goale”. „Tată, ce-ar fi dacă ar veni o barcă?” „Atunci ar trebui să ne dăm la o parte din calea ei”. „Şi ce-ar fi dacă ar fi foarte, foarte aproape?” „Ar trebui să dispărem din calea ei foarte, foarte repede”. „Tată, ce-ar fi dacă n-ai vedea barca?” Exact atunci îmi pierd răbdarea. „Lily”, am spus, „credeam că vrei să-nveţi să pescuieşti. De ce pui toate întrebările astea?” „Pentru că, tată, e o barcă mare în spatele tău”. Mă uit peste umăr şi descopăr că feribotul de la Dunoon e fix acolo!

Toţi am izbucnit în râs, iar Nate începe să gesticuleze.

— Încep să vâslesc disperat ca să ies din calea lui, iar Lily stă acolo calmă, ca şi cum nu se-ntâmpla nimic.

M-am cutremurat de râs alături de Cole şi mi-am dat seama că părinţii de la masă au înţeles pe de-a-ntregul conversaţia. Nu cred că eu am trecut printr-o asemenea fază când eram copil. Părinţii mei nu stăteau la taclale cu mine, deci probabil că nu mă mai oboseam să întreb nimic.

Olivia îşi ştergea lacrimile de râs de la ochi. Probabil auzise povestea de zeci de ori şi tot i se părea amuzantă.

— Păi, de vreme ce stai azi aici cu noi, putem presupune că tu şi Lily aţi scăpat cu bine, a spus Joss sec.

— Corect. Am scăpat la limită, pentru că fiica mea face pe şmechera, exact ca maică-sa.

Liv a ridicat din umeri.

— Ce să fac dacă mi-a moştenit senzaţionalul simţ al

umorului?

Râsetele noastre au fost întrerupte de un zăngănit puternic care s-a auzit la celălalt capăt al mesei. Elodie îşi prinsese braţul şi părea să aibă o durere foarte mare, avea ochii căscaţi de şoc, faţa pământie şi lucea de transpiraţie.

— Elodie!

Braden, care era cel mai aproape de ea, a sărit de pe scaun în acelaşi timp cu Clark, care a dat buzna către ea din celălalt capăt al camerei. M-a cuprins o senzaţie profundă de nelinişte când i-am văzut pe Braden şi pe Clark punându-i întrebări. Ea s-a sprijinit pe ei, incapabilă să vorbească din cauza durerii.

— Chemaţi ambulanţa! a strigat Braden, dar Marco sunase deja. M-am uitat uluită la Cole. Se holba la Elodie cu panică în priviri, cu chipul palid. Jo a venit brusc lângă el, prinzându-l strâns de mână.

În apartamentul lui Cole, atmosfera era sumbră. Stătea întins pe pat, uitându-se în tavan, iar eu zăceam lângă el, neavând habar ce să spun.

Paramedicii o duseseră pe Elodie la spital; soţul ei, Hannah, Declan, Ellie, Braden şi perechile lor, cu copii cu tot, se duseseră şi ei. Copiii plângeau pentru că ştiau că se întâmplase ceva rău, iar părinţii lor încercau să se ţină tari de dragul lor.

Restul am rămas în urma lor.

Cole amuţise.

Nu spusese nimic când Jo sugerase să mergem acasă, iar ea urma să ne sune dacă are vreo veste. Nu spusese nimic în taxi, pe drum înspre casă. În ultimele cincisprezece minute nu spusese nimic.

Ştiam că e apropiat de familia Nichols; doar că nu-mi dădusem seama de profunzimea acestei legături până acum. Îi era teamă pentru Elodie şi ştiam că nu-i pot alunga această frică nici în ruputul capului.

— Pot să-ţi aduc ceva?

A scuturat din cap.

— O să fie în regulă, am şoptit, sperând să am dreptate.

— N-ai de unde să ştii asta, a replicat el. Şi mama a făcut atac de cord. N-a mai scăpat.

— Elodie nu e mama ta.

— Da, a pufnit el cu amărăciune. Ştiu asta. De-aia e mult mai nasol.

N-am înţeles ce voia să spună şi i-am şoptit numele, ca pe o

întrebare. M-a privit fix cu ochii lui verzi şi am tresărit când am văzut câtă durere e în ei. I-am prins mâna.

— Elodie Nichols e tot ce mama mea n-a fost niciodată. O mamă adevărată. O mamă minunată. Bună şi înţelegătoare. Loială. Primeşte oameni în familia ei ca şi cum ar fi ceva firesc, ca şi cum nu e mare scofală să-ţi deschizi căminul pentru un străin.

I-am văzut lacrimile din ochi şi am simţit un nod în gât. Am început şi eu să plâng.

— Mama ta cum era?

Nu eram convinsă că vreau să aflu, dar *trebuia* să ştiu. A expirat cu greutate şi şi-a îndreptat din nou privirea spre tavan.

— Egoistă. Amară. O beţivă.

L-am strâns de mână, iar el şi-a înfipt degetele în pielea mea, ca răspuns.

— Când eram copil, nu m-a sprijinit niciodată. Jo avea întotdeauna grijă de mine, asigurându-se că sunt spălat, îmbrăcat şi hrănit. Se asigura că am tot ce-mi trebuie pentru şcoală. Mama a-nceput să bea din ce în ce mai rău, mai ales când ne-am mutat de la Glasgow la Edinburgh.

— Eşti din Glasgow? am zis, surprinsă.

A dat din cap.

— Pe tata nu mi-l amintesc. A fost închis pentru jaf armat când aveam vreo doi ani. Ştiam că nu fusese un tip de treabă, pentru că, atunci când am mai crescut, am primit, în sfârşit, atenţie din partea mamei. Dar nu în sensul bun al cuvântului.

Mi s-a făcut rău dintr-odată.

— Aveam vreo 13 ani, aproape 14, dar păream mult mai mare. Eram cât Jo de înalt până la 14 ani.

Mi-a zâmbit trist.

— Eram un tocilar desăvârşit. Nu mă duceam nicăieri, doar acasă la prietenul meu, ca să joc jocuri video sau să lucrăm la benzile desenate pe care le cream.

Am surâs.

— Pare ceva adorabil.

— Eram foarte timid.

Zâmbetul i s-a evaporat.

— Eram tot timpul îngrijorat. Jo muncea de-i săreau capacele, pentru că mama, în acel moment, era o beţivă care nu se mai dădea jos din pat. O culegeam tot timpul de pe jos din bucătărie, îi curăţăm voma... În fine, Jo încerca să mă

protejeze, dar chestia asta mă îngrijora şi mai tare, din cauza presiunii la care se supunea. Şi ieşea mereu cu tipii ăştia care aveau bani, iar eu ştiam de ce. Mă simţeam ca naiba... Îmi doream să fiu mai mare ca s-o ajut şi eu, înţelegi?

M-am întins şi l-am mângâiat pe obraz, încercând să nu plâng de mila lui.

— Noi trăiam în situaţia asta şi alţi copii de vârsta mea erau atât de imaturi. M-am izolat până când am devenit aproape asocial.

— Nici măcar nu-mi pot imagina aşa ceva.

Jur că mi s-a strâns inima în piept de dragul lui.

— Faptul că mama a devenit abuzivă a complicat lucrurile. Am încercat să mă ascund de Jo, pentru că nu voiam să-şi bată capul cu asta... şi pentru că mi-era ruşine.Nu mi-am mai putut reţine lacrimile.

— Cole?

M-a privit cu tristeţe.

— Spunea că semăn cu el. Cu tata. Că nu sunt bun de nimic, că sunt un nimic. Şi mă lovea. Eu n-am lovit-o totuşi niciodată. Eu nu eram ca el. N-o să fiu niciodată ca el.

Mi-am înghiţit un suspin de compasiune şi vinovăţie.

— Iar eu am spus... am spus că...

— Șșș.

Cole s-a încruntat şi şi-a pus braţele în jurul meu. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului său şi am început să plâng pentru toate câte i se întâmplaseră şi pentru lucrurile pe care i le spusesem.

— Iubita mea, şşş, mă omori cu zile.

— Îmi pare rău, am sughiţat eu, încercând cu disperare să mă stăpânesc.

M-a mângâiat pe spate.

— Uită lucrurile astea. Pentru totdeauna.

— Nu voiam să mă port aşa.

— Ştiu.

Mi-a dat drumul ca să-i citesc adevărul din priviri.

— Shannon, *ştiu.* Nu e la fel, dar ştiu cum e să ai pe cineva care ar trebui să te iubească, în schimb te face să te simţi mic şi neînsemnat. Să te rănească cu violenţă şi nepăsare. *Ştiu.* Şi asta înseamnă că ştiu exact de ce te aperi atât de mult.

Mi-a şters lacrimile cu degetul lui cel mare.

— Eşti un om bun. Nu semeni deloc cu ea. Mi-a fost foarte greu s-o iubesc şi a plecat lăsându-mă să mă simt foarte

vinovat pentru asta.

Mi-am tras nasul.

— Jo a aflat? Că te lovea.

— Cam a aflat, de fapt. Era vecinul nostru. A aflat şi i-a spus lui Jo. Mă rog, el credea că Jo ştia, aşa că m-am luat de el, lucru care a devastat-o. Apoi *el* a făcut tot posibilul să se revanşeze faţă de ea. A schimbat totul pentru noi. Îi datorăm foarte multe.

— Şi tatăl tău?

Cole s-a întunecat la faţă.

— El o bătea pe Jo când era mică. Mick a aflat şi l-a bătut măr, apoi a plecat. După scurt timp, a ajuns la puşcărie.

Mâna i s-a încordat pe talia mea.

— S-a întors când aveam 14 ani. Încerca s-o şantajeze pe Jo. Spunea că, dacă nu-i dă bani, o să vină şi-o să mă ia cu el.

— O, Dumnezeule!

— Jo a-ncercat să-l ţină departe de mine, dar el a prins-o singură şi a atacat-o, ca avertisment că timpul trece şi el nu mai are răbdare.

Nu aveam cuvinte să exprim cât de şocată eram de aceste dezvăluiri. N-aş fi spus niciodată că era atâta nefericire în trecutul lui Cole.

— Chiar te iubeşte, am şoptit, plângând din nou, de data asta de recunoştinţă şi respect pentru sora lui Cole.

— O, da!

A zâmbit, dar eu îi citeam emoţiile copleşitoare din priviri.

— E o războinică atunci când vine vorba de mine. Aşa a fost întotdeauna. Belle e cea mai norocoasă fetiţă din lume.

Am zâmbit aprobându-l, apoi am întrebat:

— Ce s-a întîmplat cu tatăl tău?

— Jo s-a dus la Joss şi la Braden. Braden i-a strâns pe Cam şi pe Mick şi toţi trei s-au ocupat de problemă. N-am întrebat şi nici nu am dorit să aflu cum. Ştiu doar că ne-au protejat şi n-am mai auzit niciodată de el.

S-a răsucit brusc, aplecându-se peste mine, cu ochii arzând de pasiune. M-a ţintuit sub el. Mi-a dat părul la o parte de pe faţă cu mâinile tremurânde.

— De aceea trebuie să ştii că eu nu-ţi voi face niciodată rău în felul acesta. Niciodată! Trebuie să mă crezi, Shannon.

S-a înclinat, cu buzele deasupra buzelor mele şi a şoptit ca o implorare:

— Te rog să mă crezi!

M-am uitat la chipul lui minunat şi la ochii lui plini de bunătate şi am simţit cum amintirile ultimelor săptămâni mă asaltează. Răbdarea, bunătatea, compasiunea, statornicia lui... toate astea însemnau mult mai multe decât artistul de tatuaje sexy, arogant şi încrezător pe care-l vedea restul lumii.

Şi, cu forţa unei lovituri primite în piept, mi-am dat seama că-l credeam.

Îl credeam.

Eram speriată, dar trebuia să-l calmez pe el înainte de a mă linişti eu. Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului său şi l-am sărutat lent şi dulce. Când m-am desprins de el, l-am privit fix în ochi şi am spus cu o îndrăzneală care m-a surprins chiar şi pe mine:

— Nu eşti un nimic. Eşti un om minunat. Cine te cunoaşte nu poate să nu te adore...

— Shannon...

— Inspiri loialitate, Cole, şi mama ta e cea care a avut de pierdut. A ratat un puşti tare, tare mişto.

Am zâmbit printre lacrimi.

— Şi un bărbat inteligent şi bun. Nu te simţi vinovat pentru că o iubeşti pe Elodie Nichols mai mult decât pe mama ta. Elodie merită iubirea ta. Aşa cum mama ta n-a meritat-o niciodată.

A tremurat lipit de trupul meu, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului meu şi luându-mă strâns în braţe. L-am luat şi eu în braţe, arătându-i dragostea mea, în ciuda temerilor mele care mă îndemnau să nu fac asta.

— Te cred, Cole, am şoptit. Te cred.

Ca răspuns, s-a lipit şi mai tare de mine.

Capitolul 17

M-am trezit şi l-am văzut pe Cole ca prin ceaţă, stând în fund pe pat.

— Vreo veste?

Neliniştea din vocea lui m-a trezit de tot la realitate, iar drama de cu o zi înainte m-a lovit în piept. Soneria telefonului lui Cole ne trezise pe amândoi. M-am ridicat repede, uitându-mă la ceasul de pe noptieră. Era unsprezece seara. După ce îmi povestise toată istoria familiei lui, îl convinsesem să mănânce ceva. Apoi ne-am băgat din nou în pat şi am adormit.

— Dar se simte bine? a şoptit el în telefon.

L-am înconjurat cu un braţ. Cole şi-a petrecut mâna liberă peste umerii mei şi m-a strâns tare în braţe. I-am simţit muşchii încordându-se. N-a mai zis nimic, în vreme ce persoana de la celălalt capăt al liniei răspundea.

— Bine... mda. Mulţumesc, Jo. Vorbim... Da, şi eu pe tine.

A închis telefonul şi şi-a lăsat privirea în jos la mine.

— Erau veşti bune?

A expirat.

— Elodie a avut un atac de cord.

— O, Dumnezeule!

L-am prins şi mai strâns de mână.

— E în regulă.

M-a strâns de mână.

— I-au făcut ceva... angioplastie? I-au îndepărtat blocajul. Inima nu i-a fost foarte afectată, aşa că medicii cred că va fi bine.

M-am bucurat pentru Elodie şi pentru Cole şi pentru restul familiei. Nu stătusem prea mult timp în preajma lor, dar nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că Elodie era şefa lor de trib.

— Sunt veşti bune.

El a dat din cap, dar melancolia care i se întipărise în ochi mai devreme a rămas acolo. M-am uitat în ochii lui superbi şi vii şi m-am lăsat copleşită de dorinţa de a-l face fericit. L-am încălecat, i-am cuprins faţa în mâinile mele şi l-am sărutat încet pe gură.

— Momente ca acesta ne amintesc cât de trecător e totul.

Mi-am lăsat mâna pe braţul lui drept şi i-am mângâiat vulturul şi ceasul de buzunar cu vârful degetelor.

— Am crescut ascultând muzică, citind cărţi şi uitându-mă la filme care-mi spuneau toate că luăm în glumă trecerea timpului. Avertismentul a început să-şi piardă înţelesul. Şi, din păcate, numai atunci când suntem puşi faţă în faţă cu propria moarte ne aducem aminte că întregul univers ne spune că viaţa e scurtă pentru că e adevărat.

L-am privit adânc în ochi şi am simţit legătura aceea dintre noi. Am simţit că nu mai respir, m-am simţit ameţită. Înfricoşată.

— Nu pot să-ţi fac nicio promisiune, Cole. Deocamdată nu pot. Mi-aş dori să pot. Dar încerc să ajung acolo. Vreau să fac relaţia asta să meargă.

Am zâmbit, timidă şi copleşită.

— Vreau să avem o relaţie.

Ceva s-a luminat în privirea lui Cole, alungând melancolia. Şi-a pus mâinile pe spinarea mea, trăgându-mă mai aproape.

— Spui că vrei să fii iubita mea?

Avea vocea răguşită, aţâţată. M-am înclinat spre el şi am şoptit, aproape de buzele lui:

— Spui că tu vrei să fiu iubita ta?

— La naiba, da! a şoptit el şi şi-a lipit buzele de gura mea.

Deşi Cole a spus că voia să vin cu el în vizită la spital la Elodie, l-am convins de contrariu. Şi nu pentru că nu voiam să vin cu el să-l susţin sau să-i arăt lui Elodie că mă gândeam la ea. Ci pentru că nu simţeam că era locul meu, deocamdată. De-abia o cunoşteam pe Elodie, iar atacul ei de cord îl afectase mult pe Cole. Credeam că i-ar prinde bine să petreacă puţin timp între patru ochi.

S-a dus la spital în seara următoare, cu un buchet de flori ales de mine. Faptul că a văzut-o pe Elodie cu ochii lui, că a înţeles că ea se simte bine a alungat toată tristeţea care se ghemuise în sufletul lui Cole. Când s-a întors de la spital la el acasă, unde-l aşteptam, am simţit imediat schimbarea din el. Cole era din nou ca înainte, ba chiar *mai mult* decât atât. Era chiar mai vesel şi mă bucuram, dar eram şi speriată, pentru că-i promisesem c-o să încerc să am o relaţie serioasă cu el.

Nu voiam să las teama să pună stăpânire pe mine, aşa că m-am aruncat cu un soi de tremur ciudat în noua etapă a relaţiei noastre. Era în firea mea să fiu afectuoasă la modul deschis cu un partener şi, cu un strop de dificultate, mi-am eliberat această parte din mine.

Îmi plăceau îmbrăţişările şi sărutările şi ţinutul de mână.

Din fericire, şi lui Cole păreau să-i placă aceste lucruri şi mi-a acceptat schimbarea de comportament, fără să spună un cuvânt.

Miercuri, în pauza de prânz, ne-am încuiat în atelierul lui şi ne-am pus pe giugiulit în scaunul lui de tatuat. Eram toată excitată câteva ore mai târziu, când el a ieşit din camera lui cu un client şi s-a apropiat de recepţie, ca să plătească.

— Şaizeci de lire, vă rog, am zis eu tipului înalt şi deşirat care avea atât de multe tatuaje încât eram surprinsă că a mai găsit loc pentru unul nou.

Tipul a rânjit către mine şi mi-a dat cardul lui. În timp ce se procesa tranzacţia, Cole a spus:

— I-am promis lui Hannah că am grijă de Sophia mâine, dar vreau să vii la mine la ora opt, la cină.

Am ridicat din sprânceană.

— Era o întrebare pe undeva pe-acolo?

S-a corectat.

— *Te rog,* vrei să vii la mine la cină, Shannon?

Ah, frate.

Am dat din cap că da.

— Frate, e gagica ta? l-a întrebat clientul pe Cole, care nu s-a deranjat să-i răspundă. Frate!

Individul l-a înghiontit pe Cole, într-un fel admirativ. Cole l-a privit inexpresiv. Clientul s-a potolit, iar tupeul i s-a evaporat.

— Ziceam şi eu, atâta tot.

S-a uitat la mine, apoi din nou la Cole.

— E sexy, a spus el în şoaptă.

Cole continua să-l privească inexpresiv.

— Bine... OK.

Tipul şi-a luat cardul şi chitanţa de la mine.

— Eu o să...

Mi-a făcut stânjenit cu mâna şi a ieşit din studio. M-am sprijinit pe tejghea într-un cot, cu bărbia în palmă.

— L-ai intimidat intenţionat.

Iubitul meu a ridicat leneş din umeri, apoi s-a aplecat să mă sărute.

— Nu eşti vreo piţipoancă pe care am agăţat-o în sediul unei frăţii studenţeşti, şi-a explicat el impoliteţea.

În mod clar, ieşeam cu un domn. Am zâmbit încântată.

— Mâine seară. La opt.

— Mâine, i-am promis.

Privind în urmă, mi-am dat seama că nevoia mea urgentă de

a recâştiga un strop din controlul pe care-l pierdusem în faţa lui Cole apăruse dintr-o neînţelegere.Fusesem la cumpărături ca să-mi iau ceva ce speram să-l facă pe Cole să-şi piardă capul şi să recapăt un pic din stăpânirea de sine pe care o pierdusem.

— Aveam planuri, a spus Cole, urmându-mă pe coridor până în camera lui. Dar dacă vrei să sărim direct la desert, eu mă mulţumesc şi aşa.

Era ora opt, iar eu voiam în mod clar să sar direct la desert. M-am răsucit cu faţa la el, sorbindu-l din priviri. Am tremurat aşteptând ce urma să vină. Cole purta un tricou negru şi jeanşi. Era desculţ. Sexy fără nici cel mai mic efort. Era sexy până în măduva oaselor.

Eu însă trebuia să mă strădui ceva mai mult. Zvâcnirea dintre picioare a apărut imediat după ce mi-am scos tricoul şi l-am aruncat în cealaltă parte a camerei. Cole a mijit ochii când a văzut sutienul de-un verde-smarald, de mătase şi dantelă, pe care-l cumpărasem pentru această ocazie. Am zâmbit cu subînţeles.

— Mai am ceva.

— Continuă, a zis el, cu glas răguşit.

Mi-am scos lent pantofii cu toc şi apoi mi-am desfăcut fermoarul fustei conice. Am ieşit din ea, dând la iveală chiloţii asortaţi şi decupaţi pe fese. Cireaşa de pe tort era ceva ce purtam foarte rar.

Jartiere şi ciorapi negri.

Cole a întredeschis buzele când mi-am scos fusta şi m-am întors uşor cu spatele. Părul aproape că-mi atingea dragonul negru tatuat pe spate. Mi-am arcuit spatele şi am scos fundul în afară, ca o invitaţie directă. Am privit peste umăr şi am observat că penisul îi împingea în fermoar. Am zâmbit.

— Îţi place?

Răsufla rapid.

— Dacă-mi place? a zis el tăios.

M-am răsucit din nou cu faţa la el şi mi-am mângâiat sânii.

— Le-am cumpărat special pentru tine.

Ca răspuns, Cole şi-a scos tricoul, iar muşchii îi zvâcneau sub tensiunea momentului. M-am felicitat în gând.

— Întoarce-te cu faţa la perete!

Vorbele lui dure şi autoritare m-au prins cu garda jos.

— Poftim? am şoptit, nesigură, dar în acelaşi timp excitată de cererea lui.

— Întoarce-te cu faţa la perete!

M-am întors.

— Pune mâinile pe perete şi arcuieşte-ţi spatele!

M-am aplecat şi am simţit cum mă ud de excitare între picioare.

— Cole?

L-am auzit apropiindu-se, apoi i-am simţit căldura trupului cu câteva clipe înainte să mă atingă. Mi-a mângâiat pielea lăsată la iveală de lenjerie, apoi şi-a strecurat degetele pe sub chiloţi. M-a pătruns cu degetele şi eu am gemut, savurând această invazie minunată.

— Eşti udă leoarcă, a spus el răguşit.

Am gemut şi mi-am lipit şi mai tare mâinile de perete, ca să simt şi mai apăsat mişcarea degetelor sale.

— Cole, te rog!

Şi-a scos degetele din mine şi m-a prins de şolduri. Erecţia lui aspră mi se freca de fund prin jeanşi.

— Asta îţi doreşti?

Şi uite aşa, stăpânirea mea de sine s-a evaporat. Dar nu-mi părea foarte rău, pentru că ştiam că şi Cole urma să şi-o piardă pe-a sa în curând.

— Da, am scâncit eu.

Singurele sunete din încăpere erau respiraţia grea şi zgomotul făcut de fermoarul jeanşilor. Apoi foşnetul pantalonilor săi care i-au căzut până la glezne, urmat de fâsâitul unui pachet de prezervative, îmi tremurau coapsele. Mâinle lui mari îmi mângâiau fundul, urcând apoi ca să mă prindă de şoldurile mele zvelte.

— Desfă-ţi picioarele!

Am simţit o altă zvâcnire în burtă şi am făcut cum mi-a spus.

— Ah, Doamne!

Mi-am lăsat capul pe spate, cu mâinile lipite de perete. Cole m-a pătruns. Şoldurile i-au încremenit, dar a intrat mai adânc şi s-a înclinat să-mi potrivească mâinile pe perete. Mi-am aplecat capul, cu părul căzându-mi peste faţă, şi am privit în podea, neştiind nimic altceva în afara lui Cole în mine, pulsând şi vibrând. Mâinile lui aspre îmi înconjuraseră braţele şi coastele, ridicându-mi uşor sutienul. Aerul rece mi-a întărit şi mai mult sfârcurile, iar sânii mi s-au umflat când mâinile lui Cole i-au cuprins.

M-a sărutat pe umăr, mângâindu-mi sfârcurile cu degetele mari. S-a tras înapoi şi a pătruns din nou în mine, răspândindu-

mi o senzaţie fierbinte în picioare. M-am cutremurat, iar el intra şi ieşea din mine din ce în ce mai repede. Tot abdomenul îmi era cuprins de excitare în vreme ce Cole se juca, ciupindu-mă de sfârcuri.

— Dă-ţi drumul, Shannon, a gemut el, împingându-şi şoldurile din ce în ce mai tare în mine.

M-am aşezat mai tare pe picioare şi mi-am sprijinit mâinile pe perete. Apoi i-am răspuns la mişcări.

— La naiba!

Şi-a mutat o mână pe şoldul meu, iar degetele i s-au înfipt în carnea mea, mărind ritmul mişcărilor sale. Se apropia. Am simţit tensiunea din mine acumulându-se şi am încremenit.

— Da, da, a gemut el, mângâindu-mă pe spinare. Dă-ţi drumul, Shannon, dă-ţi drumul!

Exact atunci tensiunea a explodat şi am ţipat dându-mi drumul, iar sexul meu s-a contractat în jurul penisului său.

— Ah, ah... ah... a făcut Cole încremenind. La naiba!

Şi-a dat drumul, tremurând lipit de mine. M-am scurs pe lângă perete, cu respiraţia întretăiată, iar Cole s-a apăsat în mine, cu mâinile acum pe zid, lângă corpul meu. Îi simţeam răsuflarea greoaie pe spinarea mea când şi-a sprijinit fruntea pe umăr.

— Cred că asta înseamnă că ţi-a plăcut lenjeria, am murmurat adormită.

Trupul i s-a zguduit de un hohot încet de râs.

— Ai ghicit corect.

Atunci mi-am dat seama că da, Cole avea mai multă încredere în noi ca pereche, în capacitatea noastră de a ne continua relaţia, dar asta nu însemna că îmi răpea autocontrolul. În cel mai rău caz, eram unul la dispoziţia celuilalt. Şi asta îmi convenea. Cred că puteam gestiona relaţia asta, atâta vreme cât ne aflam întotdeauna pe picior de egalitate.

Capitolul 18

— Ţi-a sosit următoarea programare.

Cole a ridicat privirea din planşele de pe biroul lui. A zâmbit când m-a văzut în prag.

— Nu fugi! a spus el, făcându-mi semn să intru.

— Ce e?

Am intrat în atelierul lui, cu privirea la desenele lui.

— Vreau să te rog ceva.

M-a speriat trăgându-mă în braţele lui. M-am prins de bicepşii săi şi am izbucnit în râs, surprinsă.

— Ce faci?

Ochii verzi ai lui Cole au scânteiat.

— Te sărut.

Şi apoi m-a sărutat. M-am retras, reticentă.

— Nu putem face asta aici, l-am dojenit eu. Ai un program foarte aglomerat, Cole Walker.

A răspuns mângâindu-mă cu nasul pe obraz şi strângându-mă de talie.

— Ştiu, a gemut el. Dar nu pot să scap de gustul tău de pe limbă. Mă înnebuneşte.

Am chicotit şi l-am îndepărtat.

— Atunci nu mă mai săruta.

Cu un rânjet nebunatic, Cole a scuturat din cap.

— Nici să nu te gândeşti.

Am surâs, încântată.

— Atunci dă dovadă de puţină voinţă. Haide, clienţii aşteaptă.

A trebuit să-mi înăbuş râsul, iar el m-a urmat cu un zâmbet comic şi ghiduş pe buze. L-am condus la recepţie, acolo unde-l aştepta o brunetă înaltă şi subţire, cu piercinguri în buză şi sprânceană. S-a luminat când l-a văzut pe Cole şi mi-am stăpânit enervarea când i-am zărit privirile pofticioase.

— Ea e Renee. Renee, el este Cole.

— Bună, Renee!

Cole i-a întins mâna cu sinceritate, iar tipa s-a ridicat şi i-a strâns-o.

— Hei, salutare! a flirtat ea.

M-am încordat. În acest moment, în mod obişnuit, m-aş fi întors la biroul meu şi l-aş fi lăsat pe Cole să continue, dar eram prea ocupată să fiu curioasă şi să-ncerc să-mi calmez

posesivitatea. Cole i-a ignorat flirtul, păstrându-şi o expresie neutră.

— Ai idee ce cauţi sau vrei să te uiţi prin portofoliul meu?

Renee a scos o bucată împăturită de hârtie şi i-a dat-o lui Cole.

Mi-am lungit gâtul ca s-o văd mai bine când Cole a desfăşurat-o. Un flamingo. Renee a ridicat din umeri când Cole a privit-o curios.

— Prietenul meu mi l-a desenat. Am o slăbiciune pentru *Alice în Ţara Minunilor* şi cred că e o chestie subtilă.

S-a apropiat de el şi şi-a trecut mâna provocator peste abdomen şi şolduri.

— Îl vreau pe şoldul drept. Uite aici.

Ah, minunat! Avea pantalonii daţi pe jumătate jos. Cole m-a privit cu coada ochiului şi cred că mi-a observat enervarea, pentru că a zâmbit, de parcă toată faza era amuzantă. M-am răsucit brusc şi mi-am făcut de lucru la biroul meu, ignorându-i când Cole a condus-o în atelierul lui. Mi-am dat ochii peste cap când am auzit-o exclamând:

— Ah, e cel mai mare pistol de tatuaje pe care l-am văzut vreodată!

Glumea cu tâmpeniile astea?

Înfuriată, de-abia mă mai puteam concentra la treaba mea. Era ceva cu care ştiam că trebuie să mă obişnuiesc. Cole era un bărbat arătos. Femeile o să se tot dea la el. Trebuia să învăţ să suport asta.

— Eşti sigură că te simţi bine? Pari un pic suferindă, l-am auzit pe Simon spunând când a intrat în studio.

Am ridicat privirea şi l-am văzut conducând o fată înspre mine. Fata, într-adevăr, era foarte palidă. Îşi făcuse un piercing în buric. Am intrat în debaraua din spatele meu, unde aveam o cafetieră şi un frigider, şi am scos o bucată de ciocolată din rezerva mea personală.

— Shannon, Jen e gata să plătească.

I-am zâmbit şi i-am întins ciocolata.

— S-ar putea să te ajute.

Mi-a luat-o din mână cu degete tremurânde.

— Mulţumesc.

După ce fata a plătit, Simon, ca un domn desăvârşit ce era, a condus-o până la uşă. I-a propus să stea pe canapeaua de la recepţie până când se va simţi mai bine, dar ea părea că de-abia aşteaptă să plece de-acolo. După ce a închis uşa în urma

ei, s-a întors spre mine oftând.

— Nu ştiu de unde a apărut reacţia asta. Are piercinguri în nas şi urechi şi n-a avut niciodată probleme.

— O să fie în regulă.

Simon s-a înclinat peste biroul meu.

— Am şi eu o şansă la o bucăţică din ciocolata ta?

Am zâmbit la privirea copilăroasă pe care mi-a aruncat-o şi am scos ciocolată pentru amândoi. Simon şi-a terminat porţia lui, uitându-se la mine cum încă mestecam.

În cele din urmă, a vorbit:

— Deci, există vreo şansă ca tu şi Cole să părăsiţi cuibuşorul de nebunii şi să ieşiţi în lume? Lui Tony îi e dor de voi.

Era adevărat că, în ultimele două săptămâni, Cole şi cu mine fuseserăm ocupaţi unul cu celălalt. Ajunseserăm într-un nou stadiu al relaţiei noastre şi acum eram amândoi un pic dependenţi unul de altul. Adică aşa presupuneam, cel puţin, că el era dependent de mine, pentru că eu aşa eram. M-am încruntat, gândindu-mă la bruneta arogantă şi insinuantă pe care tocmai o tatua.

— Bem ceva vinerea asta? Nu dacă e motiv de supărare, a adăugat Simon, făcând un gest spre faţa mea încruntată.

— A, nu, nu de asta.

Am oftat şi mi-am coborât vocea.

— Clienta lui Cole ar putea fi chiar acum întinsă în pielea goală pe canapea, oferindu-i-se. Îşi face un tatuaj pe şold.

Simon s-a strâmbat.

— I se mai întâmplă uneori.

— De ce femeile sunt atât de puţin subtile? Nici măcar nu se gândesc că ar putea avea iubită.

Acum prietenul meu rânjea.

— Şi are... adică eşti iubita lui oficială?

— Ştii ceva, pentru cineva atât de alfa eşti tare bârfitor.

— Nu ocoli întrebarea.

Încă nu recunoscusem faţă de altcineva în afara lui Cole că avem, de fapt, o relaţie. Faptul că o anunţam în faţa lumii o făcea să fie mai reală. Ar fi fost mult mai greu să gestionăm repercusiunile unei despărţiri ştiind că vor exista martori ai prostiei mele dacă îmi voi da seama vreodată că m-am înşelat în privinţa lui Cole.

Dar nu mă înşelam. Nu mă înşelam.

— Da, sunt iubita lui. Eşti mulţumit?

Simon a chicotit.

— Cole e, sunt convins.

Am amuţit amândoi preţ de un moment, iar Simon m-a cercetat din priviri în timp ce-mi muşcam buza, pierdută în gânduri.

— Simon?

— *Da?* a spus el.

— Tu eşti gay.

— Ai observat, nu-i aşa?

Am zâmbit la replica lui sarcastică.

— Ai spune că ai un spirit de observaţie ieşit din comun?

— Pentru că toţi homosexualii sunt clarvăzători sau cum? Surâdea, aşa că mi-am dat seama că nu s-a supărat.

— Nu... Doar că... Am crezut întotdeauna că femeile sunt mai intuitive decât bărbaţii şi mă-ntrebam dacă...

— Dacă sunt mai intuitiv pentru că sunt gay?

— Sună oribil când o spui aşa.

— Ce anume? Că bagi în aceeaşi oală un grup întreg de oameni din cauza orientării lor sexuale? m-a înţepat el.

M-am strâmbat.

— Las-o baltă.

Simon şi-a lovit uşor nasul cu degetul.

— Vorbeşte, zânuţo. Ce te frământă?

M-am uitat peste umăr la uşa din capătul culoarului. Am inspirat profund.

— Ce crezi că vede la mine?

Simon a părut surprins de întrebarea mea şi m-a privit întrebător în ochi.

— Pe bune?

Am ridicat din umeri.

— Ai zis-o şi tu... Cole e sexy. Supersexy. Şi e talentat şi charismatic. Putea să-şi aleagă pe oricine.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Desigur.

— Mă rog, Cole mi-a spus că voi doi v-aţi cunoscut când aveai 15 ani.

— Da?

— Îţi aminteşti întâlnirea?

Am zâmbit uşor.

— Sigur că da.

— Îţi aminteşti dacă te simţeai nesigură pe tine atunci, când stătea de vorbă cu tine? Te-ai întrebat vreodată de ce un puşti atât de arătos era interesat de tine?

Am ridicat din sprânceană. M-am apropiat de Simon, cu coatele pe tejghea şi cu bărbia în palmă.

— Nu, am spus încet. Am fost mereu conştientă de părul şi de statura mea, dar... nu. Eram mult mai sigură pe mine când eram mai mică.

— Şi acum de ce nu mai eşti aşa?

Din cauza lui Ollie. Am strâns pumnii.

— Nu am un motiv.

Simon mi-a acoperit o mână cu palma lui.

— Bun răspuns.

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut expresia blândă.

— Ştii cât valorezi, Shannon. La fel şi Cole. Crede-mă.

I-am zâmbit recunoscătoare.

— Eşti dat dracului, Simon!

A ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

— Tocmai ai înjurat?

Am râs când mi-am dat seama cât de fericit îl face o înjurătură.

— Suntem o adunătură foarte ciudată, nu-i aşa?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu mi-aş imagina lucrurile altcumva.

Mirosul clorului se simţea puternic când am intrat cu Cole în complexul sportiv şi un val de nostalgie m-a copleşit. Îmi plăcuse mult înotul în copilărie. În fiecare vară, în timpul vacanţelor, Logan ne ducea pe Amanda şi pe mine la piscina din cartier o dată pe săptămână. Câteodată reuşeam să-l fac să ne ducă de două ori pe săptămână. Fratele meu nu ne-a abandonat niciodată când apăreau prietenii lui, indiferent de cât râdeau de el că venise cu surorile lui mai mici. Avea mereu grijă de noi, ne distra.

— Te simţi bine?

Cole s-a uitat în urmă la mine în timp ce înaintam pe coridorul cu gresie crem.

— Da. Mă gândeam că, dacă n-aş fi fost curioasă să te văd în toată splendoarea ta, aş fi înotat şi eu. N-am mai întotat de-o veşnicie.

A zâmbit.

— Data viitoare.

Ne-am oprit în faţa uşilor duble gri, cu geamuri mari, în formă de semicerc. Prin ele se vedea o arenă de dimensiuni considerabile, care servea drept sală de antrenament pentru ora de judo a lui Cole. Câţiva oameni forfoteau înăuntru – nişte

tipi cam de vârsta lui Cole şi mai mari, câţiva puşti între 8 şi 15 ani şi două femei care părea puţin mai în vârstă decât mine. Cunoşteam numai două persoane: pe Cam şi pe Nate. După cum îmi povestise Cole, era ora lui Nate şi includea sportivi de toate vârstele şi nivelurile. Cealaltă oră de judo a lui Cole din timpul săptămânii era una la care se ducea cu Nate şi era ţinută de un sensei cu rang mai înalt decât al lor – era numai pentru cei cu centura neagră.

Cole se schimbase în echipament după serviciu. Era un costum albastru Adidas, cum purtau Nate, Cam şi colegul lor, iar centura lui Cole era tot neagră. Nu ştiam ce înseamnă fiecare dintre culorile centurilor din încăpere, dar ştiam că cele negre sunt mai importante decât celelalte. Cole îmi povestise rapid câte ceva în maşină. Deşi avusesem altele pe cap – gândul la Renee şi la femeile ca ea, faptul că ziua mea se apropia iute şi încă nu primisem nicio veste de la familia mea, faptul că îmi doream cu disperare să-l vizitez pe Logan, dar ştiam că nu vrea să mă vadă, şi faptul că mă simţeam vinovată deoarece Cole mă făcea fericită în timp ce fratele meu putrezea la puşcărie – ca să pot reţine ceva.

Mi-am dat seama că lui Logan i-ar plăcea de Cole. Ştiam asta fără nici cea mai mică îndoială.

Dar apoi l-am alungat pe Logan din gândurile mele, pentru că m-ar fi tras într-o depresie adâncă şi, în schimb, mi-am ridicat privirea la iubitul meu.

Deoarece artele marţiale însemnau atât de mult în viaţa lui Cole, devenisem un pic curioasă. Voiam să văd cu ce se mănâncă asta. Cole era încântat de curiozitatea mea, presupunând că interesul meu se datora dorinţei de a începe să iau ore de judo. Sugerase să asist la un antrenament, ca să văd dacă mi-ar plăcea să încerc. Eu mă bucuram că el îşi închipuia că eram curioasă în legătură cu artele marţiale şi nu-şi dădea seama că eram un pic obsedată de el în acest moment.

— Gata?

Am dat din cap şi el a deschis uşa, făcându-mi loc să intru în încăperea plină de necunoscuţi, care şi-au întors privirile curioase spre mine. Cole şi-a lăsat geanta de sală într-un colţ şi m-a luat de mână, ducându-mă la Nate şi la Cam. M-au salutat zâmbind şi m-am mai relaxat un pic.

— Deci ai venit să ne admiri, a surâs Nate, făcând gropiţe în obraji.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă.
— Nu e nicio problemă. Doar că sunt surprins că te lasă să stai aici ca să vezi cum îşi ia bătaie.
Cole a izbucnit în râs. Îmi plăcea la nebunie să-l privesc râzând, îmi plăcea la nebunie cum ochii îi sclipeau de bucurie, îmi plăceau ridurile din jurul acestora, îmi plăcea surâsul lui copilăresc.
— O să te fac să-ţi înghiţi cuvintele, bătrâne.
Nate l-a dezaprobat.
— Îţi arăt eu cine e bătrân. Treci la rând.

O oră şi jumătate mai târziu

— Te-a bătut măr.
Cole a ridicat din umeri, apropiindu-se de mine. Nate tocmai îşi terminase ora şi toată lumea se îndrepta spre vestiare.
— L-am lăsat. Mă simţeam milos.
— Milos, pe naiba, a spus Nate din spatele lui, luându-şi geanta de jos.
Cole a rânjit la el şi s-a întors spre mine. S-a aplecat, mirosind a transpiraţe proaspătă şi radiind căldură. Buzele mi-au tremurat uşor după ce el m-a sărutat cu blândeţe.
— O să mă duc la duş. Ne vedem la recepţie.
Am dat din cap şi l-am văzut îndepărtându-se cu Nate.
— Deci ştie?
Mi-am îndreptat privirea spre uşa pe care ieşiseră Cole şi restul colegilor săi, surprinsă să remarc cum Cameron rămăsese în urmă. Stătea în faţa mea în sala acum goală, cu geanta de sport aruncată peste umăr. După câte îmi povestise Cole despre trecutul lui, nu puteam să nu simt faţă de Cam recunoştinţă şi căldură, deşi nu-l cunoşteam foarte bine.
— Poftim?
— Ştie?
— Ce să ştie?
Cumnatul lui Cole a făcut câţiva paşi spre mine, fixându-mă cu ochii lui de un albastru-închis.
— Că eşti îndrăgostită de el.
Cred că mi s-a oprit inima la auzul acestor cuvinte. Cam mi-a aruncat un zâmbet liniştitor.
— Dacă tu nu i-ai spus, n-o s-o fac nici eu. Dar mie mi-e foarte clar.
Era? Bizar... mie nu mi-era clar deloc!
— Aăăă...

— După cum te uiţi la el.

— După cum mă uit la el?

Cam a chicotit când mi-a auzit tonul neliniştit şi a dat să treacă pe lângă mine. înainte de asta, a întins mâna şi m-a strâns uşor de umăr.

— Nu e sfârşitul lumii, Shannon. Ai încredere în mine.

Să am încredere în el?

Mi-ar plăcea foarte mult ca oamenii să nu-mi mai ceară să am încredere în ei.

Capitolul 19

Nimic nu se compara cu trezitul dimineaţa când cerul era senin şi afară era cald – atât de cald încât *puteai purta tricou şi pantaloni scurţi şi-ţi puteai cumpăra îngheţată.* Zilele astea erau o raritate chiar şi pe timp de vară şi-mi plăceau la nebunie, pentru că parcă eram în vacanţă pentru o scurtă vreme. Zilele răcoroase şi luminoase de primăvară erau şi ele frumoase, atunci când soarele răsărea, dar iarna încă se agăţa de aerul dimineţii. Zilele acelea mă umpleau mereu de energie.

Mutarea la Edinburgh fusese ca o zi de primăvară, răcoroasă şi însorită – iată-mă, trează pentru prima oară după secole întregi şi gata s-o iau de la capăt.

Iubirea pentru Cole era ca o zi fierbinte de vară – parcă eram în vacanţă şi speram ca ploaia să mă ocolească pentru totdeauna.

În urmă cu trei luni, scăpasem din Glasgow. În urmă cu aproape două luni, începusem să mă văd cu Cole. Şi era bine. Mai mult decât atât. Era o vară încinsă, încinsă de tot – cea mai fierbinte şi intensă pauză de la trecutul meu pe care mi-o puteam dori.

— Ai făcut o treabă excelentă, m-a lăudat Stu, lovindu-mă cu palma peste umăr atât de tare, că aproape am tresărit.

Îi ţinea locul lui Cole, care-şi luase o zi liberă pentru că avea bilete, împreună cu Nate şi Cam, la un turneu important de judo la Berlin. Pentru prima oară în câteva săptămâni, urma să-mi petrec noaptea de una singură.

Stu tocmai terminase de studiat noul meu sistem de îndosariere computerizată.

— Mulţumesc.

I-am zâmbit.

— Sunt surprins că ai terminat atât de repede. Cole nu te poate distrage foarte mult de la muncă, m-a necăjit el.

Acum două luni, m-aş fi întrebat ce crede oare Stu despre faptul că ies cu managerul lui, dar Cole îi explicase totul lui Stu, iar eu nu eram deloc surprinsă să constat că şeful nostru se bucura pentru noi.

— Mi-am dat seama de asta de cum ai intrat pe uşă, a spus Stu cu îngâmfare. Mi-am spus: „Lui Cole o să-i placă de zânuţa asta, nici nu încape îndoiala”.

Am pufnit.

— De unde ai ştiut aşa ceva?

— Instinctul. Nu m-a înşelat niciodată. Când v-am văzut împreună atunci când am venit cu Steely, mi-am dat seama că am avut dreptate. Nu poţi mima chimia asta. Mă pricep. Soţia mea, Rocky, şi cu mine suntem împreună de peste treizeci de ani. În clipa în care am cunoscut-o, pur şi simplu am ştiut.

Am zâmbit.

— Ăsta da instinct.

Stu mi-a făcut cu ochiul înainte de a dispărea pe holul din spate.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în biroul meu.

— Ai programare într-o oră, i-am reamintit.

Mi-a făcut semn că a înţeles şi a dispărut.

Pentru următoarele câteva minute, am stat la recepţie, recitind una dintre cărţile mele paranormale preferate. Am fost întreruptă o singurădată, de unul dintre clienţii lui Simon. Am mâncat din ciocolata pe care o ţinea în frigider, am băut cafea şi am citit din carte. Mă simţeam destul de mulţumită. Câţi oameni mai aveau o slujbă atât de confortabilă?

Dar ceva trebuia să-mi strice ziua.

Acel ceva a aterizat în studio, sub forma unei brunete înalte şi atrăgătoare.

M-am îndreptat brusc pe scaun în vreme ce Tamara se îndrepta spre mine, cu un surâs enervant pe buzele ei frumuşele.

— Tot aici eşti, a spus ea cu un ton condescendent.

— Tot.

Am lăsat cartea jos, iritată de apariţia ei care m-a indispus total.

— Cum te pot ajuta?

— Mă poţi ajuta chemându-l pe Cole.

M-am simţit cuprinsă de posesivitate şi am stat câteva clipe ca să-mi revin.

— Nu e aici azi.

Dezamăgirea i-a întunecat ochii mari şi căprui.

— Ah. Se-ntoarce mâine?

— Mâine e ziua lui liberă.

A zâmbit.

— Minunat. Atunci o să trec pe la el pe-acasă.

— E plecat din ţară, m-am grăbit să spun.

Gândul că s-ar putea duce la el acasă îmi dădea palpitaţii.

— Nu se-ntoarce până vineri.

— Atunci ce bine că sunt aici până sâmbătă.

Nevoia de a-mi marca teritoriul era prea mare ca s-o mai pot ignora.

— Cole şi cu mine suntem împreună, am răbufnit.

Tamara m-a privit dispreţuitor, apoi a mormăit:

— Asta da surpriză.

Mi-a aruncat o uitătură plină de milă.

— Nu-ţi face visuri, păpuşică. Îl cunosc pe Cole de când avea 18 ani şi e un fel de monogam în serie. O să se plictisească de tine în curând.

M-a cuprins neliniştea şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Am alungat nesiguranţa şi am afişat o încredere supraomenească.

— Înseamnă că nu-l cunoşti foarte bine.

Şi-a strâmbat buzele, enervată.

— Îl cunosc de mai mult timp decât tine. Ştiu că, atunci când va termina de savurat toate felurile de femei, va fi cu mine pentru totdeauna.

Mi-am ascuns mâinile tremurânde sub tejghea.

— Credeam că voi doi sunteţi doar prieteni.

— Păstrează ce-i mai bun la sfârşit.

A pufnit.

— Chiar crezi că va rămâne cu o roşcată pitică, slăbănoagă şi lipsită de talent, a cărei unică ambiţie în viaţă e să devină o recepţioneră nemaipomenită? Nu, draga mea. Eşti un nimic. O să te fută până când o să se sature şi apoi o să te părăsească.

Eşti un nimic.

Uite-aşa, nesiguranţa mea s-a evaporat. Am izbucnit în râs. Femeia asta bătea câmpii. Era clar că nu-l cunoştea deloc pe Cole.

Eşti un nimic.

Îmi răsuna în cap, dar nu mai durea. Acum o vedeam cu claritate. Eu aveam ce-şi dorea Tamara şi ştiam că nu va avea niciodată, mai ales după ce-şi vărsase veninul.

— Am zis ceva amuzant?

— Da.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Cole nu păstrează ce e mai bun la final, Tamara. Nu te vrea, pentru că recunoaşte cine are clasă şi cine nu, iar la tine e evident că aşa ceva nu există.

Furia i-a sclipit în priviri şi a deschis gura ca să-mi dea replica, dar exact atunci s-au auzit nişte aplauze zgomotoase

din spatele studioului. Stu stătea sprijinit de cadrul uşii, privindu-ne. S-a oprit din aplaudat şi s-apropiat încet de noi, cu ochii lui albaştri aţintiţi asupra Tamarei.

Nu-l văzusem niciodată pe Stu cu o expresie atât de neprietenoasă pe faţă. Era extrem de intimidant.

— N-am avut niciodată răbdare cu târfele. Ieşi afară din salonul meu!

Tamara s-a înroşit.

— Stu...

— Acum, Tamara!

Tamara a ieşit atât de iute, încât s-a făcut curent. M-am uitat la Stu cu ochii căscaţi.

— Ce-a fost asta? Parcă m-am trezit într-o poveste urâtă.

A chicotit şi s-a sprijinit relaxat de tejghea.

— Tamara îl adulmecă pe Cole de ani întregi. El i-a spus de zeci de ori că nu va fi nimic între ei şi cred că şi-a imaginat că a înţeles mesajul.

S-a uitat la uşa pe unde ieşise Tamara.

— Aveai dreptate, draga mea. Cole recunoaşte o femeie cu clasă, a spus el zâmbind. Tu eşti aceea. Ea nu e.

I-am surâs recunoscătoare.

— După ce tocmai am văzut-o ieşind de-aici valvârtej cu picioarele alea lungi ale ei, aveam nevoie să aud asta. Mulţumesc.

Stu a izbucnit în râs dându-şi capul pe spate, iar hohotele sale au speriat-o pe clienta următoare, care de-abia intrase pe uşă.

Stăteam pe balconul apartamentului meu, cu picioarele pe un taburet, cu blocul de desen pe genunchi, şi desenam în cărbune strada din faţa mea. Foloseam culorile în stilul meu caracteristic, reflectând felul în care vedeam eu strada, cu energia ei, şi nu neapărat culorile vizibile ochilor mei.

Pe la opt mi-am dat seama că lumina va dispărea peste vreo oră. Trebuia să termin desenul în seara asta, pentru că mâine voiam să stau cu Cole, după ce se va fi întors din Germania.

Zgomotul uşii de la intrare trântite m-a făcut să mă încrunt. Rae îmi spusese că iese cu Simon şi Tony în seara asta.

— Ai uitat ceva? am strigat, uitându-mă în sufragerie şi aşteptând să apară.

Aproape că am căzut de pe scaun când l-am văzut intrând pe Cole. încântată, am uitat de schiţa mea. Am aşezat-o pe taburet şi m-am dus valvârtej înăuntru ca să-l întâmpin.

— Ai venit mai devreme.

Am zâmbit şi m-am aruncat în braţele lui. Cole şi-a pus braţele în jurul meu şi i-am inspirat parfumul, bucuroasă din cale-afară să-l văd, deşi fusese plecat doar două nopţi. Am rămas surprinsă când s-a desprins brusc din îmbrăţişare, m-a prins de cot şi m-a împins înapoi. Stomacul mi s-a strâns când i-am văzut mutra încruntată.

— Voiai să-mi spui ceva anume la telefon aseară?

Am scuturat din cap, derutată. Asta l-a enervat şi mai tare.

— Gândeşte-te! s-a răstit el.

— Mă gândesc! m-am răstit şi eu, trăgându-mi mâinile din strânsoarea lui. Salutare şi ţie!

— Încetează! m-a avertizat el. A trebuit să aflu de la Stu că aşa-zisa mea amică mi-a agresat iubita, nu să aud tâmpenia asta de la persoana care ar fi trebuit să-mi spună... adică de la iubita mea.

— La naiba! am pufnit, blestemându-l pe Stu că-i spusese lui Cole despre Tamara.

Nu voisem să fac din ţânţar armăsar, pentru că, la urma urmelor, nu era mare scofală.

— Cole, nu s-a întâmplat nimic.

Cole şi-a încrucişat braţele la piept, iar eu i-am privit bicepşii încordându-se. Stomacul mi s-a strâns din nou – de data asta într-un mod mult mai plăcut.

— Te-a agresat verbal şi şi-a bătut joc de relaţia noastră. Ceva ce o priveşte direct şi personal. Acum ştie foarte bine despre ce e vorba, pentru că am sunat-o cu jumătate de oră în urmă şi i-am spus să stea departe de mine pentru totdeauna. Nimeni n-are dreptul să-ţi facă aşa ceva, mai ales când nu sunt acolo ca să te apăr!

— Foarte bine.

Eram uşurată. Mai mult decât atât: eram fericită că el lua relaţia noastră atât de în serios.

— Mulţumesc.

— Nu pricepi.

De ce era în continuare supărat pe mine?

— Evident, nu.

Dintr-odată, m-a tras lângă el, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei mele şi ţinându-mă strâns. M-a privit intens.

— N-a fost uşor să te aduc în punctul ăsta, Shannon. N-am nevoie de nimeni care să vină şi să se joace cu mintea ta, umplând-o de prostii despre mine la nesfârşit. Iar faptul că mi-

ai ascuns asta... Ei bine, asta-mi spune c-o laşi să te afecteze. O laşi să se joace cu mintea ta. Mă respingi din nou.

Am zâmbit şi apoi am izbucnit în râs când am citit în privirea expresivă a lui Cole enervarea şi confuzia. Şi-a slăbit strânsoarea, iar eu mi-am băgat pumnii în tricoul lui ca să-l fac să nu se-ndepărteze de mine.

— Te înşeli. Nu ţi-am spus, pentru că nu era deloc mare scofală. Nu mă-nţelege greşit. La început, cum e ea sexy şi cu picioarele alea lungi, mă-ngrijorasem puţin că poate are dreptate. Dar a fost un gând trecător. Ea nu ne ştie pe niciunul dintre noi atât de bine încât să-şi facă o părere. încep să-mi dau seama din nou cât valorez, Cole. Iar tu eşti un bărbat sincer. Dacă ai vrea să fii cu Tamara, ai fi cu ea şi gata.

Mi-am muşcat buza, surâzând sugestiv şi lipindu-mi şoldurile de trupul lui.

— Din fericire, tu ai o slăbiciune pentru o roşcată scundă cu personalitate şi cu un libidou insaţiabil.

Cole a zâmbit.

— Libidou insaţiabil?

— Nici n-ai idee.

Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui tare, simţind o furnicătură între picioare.

— Şi tot din fericire, eu am o slăbiciune pentru un artist de tatuaje, înalt şi sexy, căruia-i place să tragă concluzii.

Am chiţăit de încântare când Cole m-a ridicat. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei sale şi mâinile în jurul gâtului său, iar el m-a sărutat. Un sărut prelung, lent, dulce, sexy.

M-am topit în acel sărut.

— E, uite-aşa se spune salutare, am murmurat eu.

Ochii lui pe jumătate închişi aveau ceva... ceva ce nu puteam defini, dar care mă lăsa fără suflare. Am încremenit în braţele lui.

— Nu încetezi să mă surprinzi, Shannon MacLeod.

— Ăsta e un lucru bun, nu-i aşa?

Mi-am lipit nasul de-al lui şi el a dat din cap, sărutându-mă din nou cu nesaţ. Când ne-am oprit ca să respirăm, Cole a spus:

— Şi eu am o surpriză pentru tine.

M-a cuprins nerăbdarea.

— Îţi simt surpriza.

S-a zguduit de râs.

— Nu despre aia vorbeam.

— Uuu, cadou? am zis, iar el a râs şi mai tare de entuziasmul meu copilăresc.

S-a lăsat pe canapea, m-a aranjat comod la el în poală – mă rog, cât de poate de comod cu erecţia lui care mă împungea. M-am aşezat răbdătoare, iar el m-a mângâiat pe păr.

— Ora de portret n-a fost printre preferatele mele, dar nu-mi pot scoate din cap ideea de a te desena goală.

Nu ştiu de ce, dar ideea de a poza pentru Cole mi se părea în acelaşi timp excitantă şi stânjenitoare.

— Poţi să mă desenezi, dacă vrei.

A dat din cap, cu privirea aprinsă.

— Vreau. Mă-ntreb cât o să dureze până când o să cedez tentaţiei. M-am foit, înfierbântată la gândul că l-aş putea tachina pe Cole

În timp ce-i serveam drept model.

— O să pozez cu siguranţă pentru tine, am murmurat, răguşită. I-am simţit din nou erecţia între coapsele mele. Hmm, chiar îi plăcea ideea.

A gemut şi m-a sărutat scurt.

— Înainte să fac dragoste cu tine, vreau să-ţi spun ce surpriză ţi-am pregătit.

— Bine.

— Ştiu că mâine e ziua ta.

M-am smucit, luată totalmente pe nepregătite.

— De unde ştii? N-am spus nimănui.

— Ştiu.

S-a încruntat.

— Şi asta mă enervează la culme, prăjiturico. Din fericire eşti subalterna mea, deci am găsit data ta de naştere în acte.

— Nu voiam să fac tam-tam.

Am ridicat din umeri, simţind o durere neplăcută în piept, care-mi strica absolut cheful de sex. Cole a oftat.

— Pentru că familia ta n-a luat legătura cu tine?

Mi-am lăsat privirea în pământ şi am dat din cap.

— Este prima mea zi de naştere fără Logan. Fără niciunul dintre ei. Era singura zi din an în care părinţii mei se prefăceau că le pasă.

Mi-a ridicat bărbia, obligându-mă să-l privesc în ochi. S-a uitat la mine cu pasiune şi cu tandreţe.

— N-o să-ţi răpească ziua de naştere. Dacă ei nu-şi doresc o bucăţică din tine, o iau eu. Bucuros.

— Cole..., am şoptit, lipindu-mă de el.

Amărăciunea din piept a-nceput să se risipească. M-a strâns în braţe.

— Ştiu că încerci să strângi cât mai multe desene diferite pentru portofoliul tău, aşa că te duc undeva unde să poţi lucra la arta ta.

M-am retras. Pulsul mi-a luat-o razna.

— Unde?

— Joss şi Braden au o vilă lângă lacul Como. Ne lasă să stăm acolo şapte nopţi, peste două săptămâni. Deja am aranjat cu Stu să ne luăm liber.

Şocată, l-am privit cu gura căscată preţ de câteva clipe, înainte să îngaim:

— Mă duci în Italia de ziua mea?

— Cole mi-a zâmbit copilăreşte şi cu aroganţă.Da.

— Nu poţi face asta.

A ridicat din sprânceană.

— Ba cred că pot.

— Ba nu!

Am clătinat din cap cu fermitate.

— Nimeni nu m-a dus niciodată nicăieri. Cu atât mai puţin un bărbat cu care ies de două luni.

— Ei bine, iată că se-ntâmplă.

A izbucnit în râs.

— Ba nu!

— Ba da!

— Nu pot să te las să mă duci în Italia, Cole, am spus.

Ochii i-au sclipit de nerăbdare.

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că...

M-am aşezat în poala lui.

— Ştiu că am spus că acum sunt conştientă cât valorez, dar a fost oarecum doar o bravadă, bine? Să nu mă-nţelegi greşit, încerc să ajung acolo... dar a trecut ceva timp de când cineva s-a purtat atât de frumos cu mine şi eu...

Am inspirat profund, luată complet prin surprindere şi copleşită de cadoul lui.

— Nu ştiu dacă pot face faţă.

Determinarea i s-a citit lui Cole în priviri. S-a săltat în picioare, ridicându-mă odată cu el.

— Poţi face faţă. Pentru binele tău, a spus el, ducându-mă în dormitor. Pentru că n-am de gând să mă opresc curând.

— Ştiu ce-o să ajute, am şoptit răvăşită.

— Ce anume?
— Sexul. Sexul o să mă calmeze, cu siguranţă.
Cole a zâmbit cu subînţeles şi m-a aruncat pe pat.
— Nu cred, după cum am eu de gând să fac lucrurile.

Capitolul 20

Era ireal.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi fi înconjurată de atâta frumuseţe.

Dar era peste tot în jurul meu.

Lacul sclipea sub soarele neobosit şi găseam umbră doar lângă munţii din apropiere. Vilele şi hotelurile punctau malurile apei şi versanţii montani, cu ţâşniri de alb, galben, cărămiziu şi roşu de la ţiglele acoperişurilor. Chiparoşii încadrau uluitoare case luxoase pe malul lacului, iar grădinile bogate şi arhitectura italiană romantică formau un adevărat rai de pace şi linişte. Feriboturile traversau lacul, la fel şi bărcile cu motor şi jet-ski-urile, sub arşiţa leneşă a soarelui.

Transpiraţia şi loţiunea de soare îmi sclipeau pe piele şi am simţit o briză uşoară dinspre lac care m-a răcorit, în mijlocul acelei zile fierbinţi de la sfârşitul lunii iulie.

Vila pe care Joss şi Braden o aveau la Como se afla pe marginea apei, la Menaggio. Era o vilă cu patru dormitoare şi cu propria piscină.

Numai când am ajuns acolo am priceput cât de bogată era familia Carmichael. Şi cât de simplu îşi duceau viaţa în rest...

Am zâmbit spre apă.

Pentru o vreme, toate astea erau ale mele.

Apa a pleoscăit şi, când m-am uitat în stânga, l-am văzut pe Cole ieşind din piscină. Am savurat la maximum picăturile de apă care i se prelingeau pe muşchii tari ai abdomenului. Eram aici de numai două zile şi deja pielea lui Cole devenea arămie. Mi-a zâmbit în timp ce se ştergea cu un prosop.

— Dacă te poţi despărţi de pictura aceea, ne suim pe un feribot. Să vedem şi restul lacului.

Mi-am muşcat buza, pentru că-mi doream şi eu asta, dar voiam să-mi termin treaba.

— Am numai cîteva zile la dispoziţie ca să încropesc câteva lucrări.

— De ce nu schiţezi doar bazele şi când ne-ntoarcem acasă să le completezi din superba ta imaginaţie?

S-a oprit lângă şevaletul şi taburetul meu.

— Arată minunat!

— Mulţumesc.

Mi-am aruncat privirea peste abdomenul lui, apoi mi-am

ridicat-o la chipul lui. Avea pe buze un zâmbet subtil şi îngâmfat.

— Taci.

A izbucnit în râs.

— N-am zis nimic.

— Ştii că arăţi bine şi te foloseşti de asta ca să mă distragi.

Cole şi-a scărpinat sprânceana, părând că se căzneşte să nu râdă

din nou.

— Te-am întrebat doar dacă vrei să iei o pauză.

— Şi apoi ţi-ai plimbat muşchii prin faţa ochilor mei.

Am arătat cu capătul pensulei către abdomenul său.

— Bine-ai venit în lumea mea! a spus el, cu glas brusc răguşit. Bikinii ăia...

Am privit în jos către costumul alb de baie pe care-l purtam. Era un costum sexy. Îmi petrecusem ultimele două săptămâni cumpărând haine pentru vacanţa asta, inclusiv câteva costume minuscule de baie. Ştiam că el va arăta perfect în costumul lui de baie mulat, aşa că eram hotărâtă să mă simt la fel de sexy lângă el.

Şi în bikinii ăştia mă simţeam sexy.

A fost rândul meu să zâmbesc cu aroganţă.

Cole a chicotit şi şi-a strecurat mâna pe ceafa mea, strângând uşor. Aveam părul adunat haotic în creştetul capului. Era lung şi des şi asta mă enerva puţin când era cald.

— Vii să explorăm împreună? a spus el, sărutându-mă dulce pe gură. Nu aveam cum să-l refuz.

— OK, facem asta în fiecare zi, am zis, închizând ochii sub ochelarii de soare, simţind briza care sufla peste noi.

Feribotul înainta încet de-a curmezişul lacului. Atingerea vântului alunga căldura şi era nespus de plăcută.

— Şi tu voiai să rămâi la vilă şi să pictezi, m-a tachinat Cole.

Am deschis ochii şi i-am văzut chipul frumos şi zâmbitor. Mi-am imaginat că şi ochii lui verzi râdeau sub ochelarii Ray-Ban.

— Încă nu-mi vine să cred că m-ai adus în Italia de ziua mea. Am făcut un gest către apă.

— Se văd Alpii.

— Şi?

Am ridicat din umeri, privind în zare, prefăcându-mă că mă uit cu atenţie la vila masivă de lângă orăşelul Bellagio, destinaţia noastră.

— Nimic... doar că... E mare lucru pentru doi oameni care

sunt împreună de numai câteva luni şi totuşi...

Am ridicat din nou din umeri, neterminându-mi fraza.

— Şi totuşi? a insistat Cole.

M-am uitat din nou la el, iar ritmul inimii mi s-a accelerat.

— Mi se pare că trăiesc un fel de vis şi, în acelaşi timp...

— M-am înroşit în obraji în ciuda brizei răcoroase.Nu-mi amintesc să fi simţit niciodată ceva mai real.

Cole n-a spus nimic, lucru care mi-a făcut inima să bată şi mai tare.

— Doamne, Shannon, a spus el într-un final, cu voce răguşită, mi-ar fi plăcut să-mi zici lucrurile astea în intimitate.

Rănită şi derutată, mi-am lăsat privirea în apă.

— În intimitate.

M-a prins de mână şi mi-a tras trupul către el, aplecându-se să-mi şoptească în ureche:

— Ca să-ţi arăt aprecierea mea aşa cum îmi doresc cu adevărat.

Liniştită, m-am sprijinit de el.

— Îmi poţi arăta mereu un strop din aprecierea aceea. Mă-ndoiesc că italienii vor fi şocaţi dacă-ţi arăţi afecţiunea în public.

Cole a acceptat invitaţia... pentru tot restul zilei. În timp ce mergeam pe străduţele înguste şi pe scările pietruite din Bellagio, în timp ce ne plimbam de-a lungul lacului, în grădinile vilei Melzi şi chiar când am pierdut timpul uitându-mă la magazinele cu haine şi poşete de designer, Cole mi-a arătat preţuirea lui. M-a ţinut de mână, m-a sărutat, m-a alintat – m-a pipăit cât a putut. Iar pe mine nu m-a deranjat deloc.

— Trebuia să-ţi fi cumpărat rochia aia dacă ţi-a plăcut, a spus Cole, legănându-mi mâna în joacă atunci când traversam strada către pontonul feribotului.

Era aproape seară şi eram osteniţi după vizita la Bellagio.

— Costă jumătate din salariul meu, am spus, clătinând din cap. Ar trebui să fiu îndrăgostită până peste urechi de o rochie ca să sparg atâţia bani pe ea. Şi chiar şi-atunci...

— Oricum, n-ai nevoie de ea, m-a asigurat el, cercetându-mă din priviri din cap până-n picioare. Ţi se potriveşte de minune ce porţi acum.

Aveam o rochie albă de bumbac peste costumul de baie. Mi-a dat drumul la mână şi şi-a trecut degetele peste umărul meu.

— Te-ai cam înroşit azi. Să-ţi dai cu loţiunea după plajă când

ne-ntoarcem.

Mereu avea grijă de mine. I-am zâmbit, iar el a clipit surprins.

— Ce-i? Ce-am făcut?

Am clătinat din cap, surâzând enigmatic. Cole a clătinat şi el din cap, amuzat de timiditatea mea.

— Cred că feribotul vine peste cinci minute sau cam aşa ceva, a zis el, oprindu-se la coada lungă de oameni care aşteptau la ponton.

S-a uitat peste umăr şi a zâmbit ca un băieţel năzdrăvan.

— Uite o gelaterie.

— Atunci hai să ne luăm îngheţată.

M-a prins de mână şi am traversat repede strada, înainte ca doi tipi să ne calce cu scuterul. În gelateria binecuvântată cu aer condiţionat, l-am studiat încântată pe Cole, care-şi muşca degetul cel mare şi se holba la diversele soiuri de îngheţată, cu sprâncenele ridicate. Am încercat să nu râd de cât era de adorabil.

— Nu ştii ce să alegi?

Cu o mutră în continuare serioasă, a dat din cap, neluându-şi ochii nicio clipă de la îngheţată.

— Ştii ce vrei?

Pe tine, pe tine, pe tine!

Mi-am înăbuşit dorinţa de a urla asta în gura mare şi de a-l lua în braţe.

— Mă gândesc la ciocolată şi caramel.

— Hmm... de ce nu ne luăm un con cu trei feluri de îngheţată?

Am zâmbit.

— Bine. Tu ce vrei?

Am ridicat privirea la bătrânica din spatele tejghelei, care-i zâmbea lui Cole de parcă-l găsea la fel de fermecător ca mine. Tipul încântător şi entuziasmat că mănâncă îngheţată într-o zi toridă, atitudine atât de contrastantă cu înfăţişarea sa. Purta un tricou alb, care-i scotea în evidenţă braţele şi gâtul, musculoase şi tatuate, o pereche de ber-mude şi papuci de plajă. Era proaspăt bărbierit, dar părul îi era răvăşit ca-ntotdeauna. Arăta a băiat rău mai puţin ca de obicei, totuşi...

— Mă gândeam la lămâie şi lime, pepene roşu şi căpşune.

— Păstrează-ţi fructele pentru tine.

L-am înghiontit cu şoldul.

— O să iau ciocolată şi caramel, fulgi de ciocolată cu mentă

şi cu fulgi de ciocolată dublă.

După ce ne-am luat conurile, le-am înfulecat imediat, savurând aromele cremoase care ne-au răcorit pentru moment.

— Uite.

Cole mi-a întins conul lui.

— Încearcă şi căpşuna.

Am luat o gură şi mi-am dorit instantaneu să-mi fi ales căpşuna.

— Superb!

I-am întins conul meu, iar el s-a aplecat să guste şi şi-a pus ciocolată pe tot nasul. Am chicotit şi i-am făcut semn să se apropie. I-am lins nasul, râzând, în timp ce el încerca să mai ia o înghiţitură din îngheţata mea şi mânjindu-se din plin pe buze.

Am stat pe trotuar, râzând şi sărutându-ne ca să ştergem îngheţata unul de pe celălalt, nepăsându-ne că ne purtăm în public ca nişte adolescenţi. Ne-am distrat atât de bine cu conurile de îngheţată, încât aproape că am pierdut feribotul.

Am alergat printr-un gang, ajungând lângă restul turiştilor şi locuitorilor care se înghesuiau pe pontonul de fier ca să urce pe feribot.

— Mi-aş dori să stăm aici pentru totdeauna, am spus cu nesaţ.

Ca răspuns, Cole m-a strâns de mână şi mi-am dat seama, când m-am uitat la el, că n-am fost atât de fericită în toată viaţa mea. Cumva mi-am stăpânit un geamăt subtil când m-a copleşit această revelaţie alarmantă. Uluită, i-am arătat absentă biletul meu tipului de pe feribot, îmbrăcat într-o uniformă albă şi apretată.

— *Inglese,* da? a spus el dintr-odată.

Am clipit, observând că e un brunet arătos.

— Scoţiancă.

— *Scozzese.*

A zâmbit, cu ochii sclipindu-i admirativ.

— Numai femei frumoase, nu-i aşa?

Cole m-a strâns mai tare de mână şi m-a tras nu prea blând aproape de el. Lucrătorul de pe feribot i-a zâmbit persiflant lui Cole şi ne-a făcut semn să ne îmbarcăm. Am simţit ochii italianului în urma mea, în vreme ce Cole mă strângea atât de tare încât aproape îmi amorţise mâna.

— Slăbeşte-mă puţin, am zis când ne-am ocupat locurile,

undeva în spate.

Din păcate, toate locurile de afară erau ocupate, aşa că eram captivi înăuntru. Era ca într-un cuptor.

— Italieni nenorociţi! a mormăit Cole în barbă.

— Tony e italian, i-am reamintit. Se dă mereu la mine.

A zâmbit subtil.

— Da, fără nici cea mai mică intenţie de a te fute vreodată. Nemernicul ăsta te-ar fi futut din priviri dacă ar fi putut.

— Nu e mare scofală.

M-am încruntat, surprinsă de enervarea lui. La auzul tonul meu împăciuitor, Cole şi-a pus ochelarii în vârful capului şi s-a uitat urât la mine.

— Ba întotdeauna e mare scofală când un bărbat se dă la o femeie în faţa iubitului acesteia. E ca şi cum şi-ar cere direct un pumn în faţă.

— Şi ştim cu toţii că i-l poţi trage cu uşurinţă.

Mi-am trecut degetele peste pumnul pe care-l strânsese inconştient.

— Dar n-ar avea niciun rost, pentru că, dacă un milion de bărbaţi mi-ar face avansuri, tu ai fi singurul pe care l-aş dori.

I-am mângâiat mâna ca să-l liniştesc.

— Nu-ţi stă în fire să pui la inimă astfel de lucruri.

A venit rândul lui Cole să se încrunte când şi-a dat seama că aveam dreptate. Nu-i stătea în fire să-şi facă griji pentru ceva atât de neimportant, la sfârşit de zi. Şi-a luat privirea de la mine, dar am observat cum îşi încleştează fălcile.

Feribotul tocmai plecase de lângă chei când Cole a spus atât de încet încât de-abia l-am auzit:

— E din cauza ta.

M-a privit intens în ochi.

— Ce-mi faci tu mie, Shannon?

Am rămas fără suflare. În cele din urmă, am şoptit:

— Exact ce-mi faci şi tu mie.

În seara aceea, ne-am întors la vilă, am făcut duş şi ne-am schimbat. Joss şi Braden ne recomandaseră un restaurant sus pe dealurile din orăşelul învecinat, Tremezzo. Îi cunoşteau pe patroni şi ne rezervaseră o masă cu ceva timp înainte. Ne lăsaseră şi numărul unui şofer de taxi, pentru că erau puţini şi mai depărtaţi în zonă.

Îmbrăcată cu o rochie lungă şi vaporoasă, de un turcoaz care contrasta drăguţ cu părul meu, m-am simţit copleşită de o satisfacţie incredibilă când Cole m-a luat de mână. L-am lăsat

să mă conducă pe scările de piatră care duceau spre restaurant. Purta o cămaşă albă elegantă şi pantaloni negri de costum – desăvârşit fără mare efort. Mirosea senzaţional. Restaurantul era superb, construit în stilul unei cabane elveţiene. Patronul ne-a întâmpinat prietenos şi ne-a condus în grădină, către o masă de la care aveam o privelişte senzaţională către lac. Aproape că-mi venea să plâng.

Locul acesta, cu bărbatul ăsta lângă mine, toate erau prea bune ca să fie adevărate.

Peisajul era romantic şi priveam cum soarele asfinţea în spatele munţilor. Pielea mi s-a înfiorat – şi nu din cauza răcorii serii. Atmosfera dintre mine şi Cole era încărcată de electricitate şi am ştiut că şi el simţea tot ce simţisem eu toată ziua. Deşi eram ameţiţi, am reuşit să susţinem o conversaţie amuzantă şi plină de apropouri în timp ce am savurat cea mai bună mâncare pe care o încercasem vreodată. Totul avea un gust pur şi simplu mai bun decât acasă. Legumele, fructele... toate erau pline de savoare.

Am lăsat mâncarea să se aşeze şi ne-am băut vinul, privind lacul.

— Mulţumesc că m-ai adus aici. E dincolo de orice am trăit până acum.

Cole m-a prins de mână.

— Mulţumesc că ai venit cu mine.

Privirile ni s-au întâlnit şi electricitatea care a scăpărat între noi toată seara a reapărut.

— Hai să ne-ntoarcem la vilă, am spus, cu un glas răguşit.

Pe drumul de întoarcere, m-am străduit să-mi găsesc echilibrul. Stăteam să explodez parcă într-un milion de bucăţele diferite dacă nu-ncercam să controlez ceea ce simţeam pentru Cole.

Când am intrat în vilă, privirea mi s-a oprit asupra piscinei care sclipea în lumina lunii, dincolo de ferestrele salonului.

— Hai să facem o baie, am propus eu, gândindu-mă că aşa mă voi răcori.

Bănuiam într-un fel că eram atât de ameţită din cauza căldurii.

— O baie?

Cole părea derutat, dar eu deja intrasem în dormitor, ca să-mi pun costumul de baie. Cât m-am schimbat, Cole dispăruse şi eram deja în piscină când a apărut în şortul de înot, cu două beri reci în mână. I-am zâmbit când a intrat în piscină.

— Bine gândit, i-am zis, luând berea.

Am tăcut o vreme, savurând berile şi holbându-ne la cerul înstelat.

— De ce suntem în piscină? a întrebat Cole, cu o voce amuzată.

Am înghiţit în sec, incapabil să mă uit la el.

— Pentru că trebuia să mă răcoresc înainte de a te trânti la pământ şi de a ne răni, pe mine ori pe tine.

— Ha. O baie relaxantă în piscină sau o tăvăleală de la o roşcată superbă.

Mi-a aruncat o privire fals confuză.

— Eşti sigură că înţelegi bărbaţii?

Am izbucnit în râs şi l-am înghiontit cu cotul. Ca răspuns, Cole mi-a luat berea din mână şi a pus-o pe marginea de gresie a piscinei.

— Ce faci? l-am întrebat.

Mi-a răspuns răsucindu-se spre mine cu o privire hotărâtă pe care i-o cunoşteam bine. Pulsul mi s-a accelerat şi...

Cole m-a împins cu spatele în marginea piscinei, iar gura lui a început s-o devoreze pe-a mea. Mi-a ridicat picioarele în jurul mijlocului său şi şi-a lipit şoldurile de mine. M-am prins de gâtul lui, lipindu-mă de el şi sărutându-l la fel de disperat. Limbile noastre s-au lins şi s-au întrepătruns şi s-au gustat în vreme ce apa de obicei liniştită făcea valuri pe marginile piscinei.

O briză rece mi-a atins sânii când Cole mi-a desfăcut îndemânatic şnurul din spatele gâtului. I-am simţit penisul sculându-i-se în vreme ce mie mi se întăreau sfârcurile. A gemut răguşit înainte de a se apleca şi de a-mi suge sfârcul stâng cu buzele lui fierbinţi, mângâindu-l pe cel drept cu degetul mare. Am început să simt o căldură între picioare, în vreme ce el mă chinuia cu limba şi degetele lui, iar eu mă strânsesem toată lipită de el.

Întreaga zi ne condusese aici şi orice urmă de autocontrol sau răbdare pe care o mai aveam dispăruse. L-am mângâiat cu mâinile pe spate până când am ajuns la elasticul şortului şi am tras de el.

Gâfâind, Cole şi-a ridicat capul de la pieptul meu şi m-a privit în ochi. Avea glasul răguşit.

— Nu am prezervativ.

Am zâmbit, cu ochii strălucind de emoţie.

— Nu ne trebuie.

Cole a încremenit lipit de mine, încercând să-mi priceapă cuvintele, expresia şi tot ce însemna asta.

Aveam încredere în el.

A expirat aerul pe care-l ţinea în plămâni şi s-a cufundat în mine, lipindu-şi gura violent de buzele mele. Şi sărutul dinainte fusese dezlănţuit, dar nici nu se compara cu acesta. Sărutându-l cu răsuflarea întretăiată, l-am strâns pe Cole cu picioarele în vreme ce el şi-a scos şortul. Mi-am slăbit strânsoarea ca să-mi poată scoate slipul, care plutea pe apă. Apoi Cole m-a mângâiat pe coapse, pe şolduri, pe fund. M-a ridicat în apă cu uşurinţă, împingându-şi penisul înspre intrarea în mine.

Coapsele îmi tremurau şi îmi înfipsesem degetele în bicepşii lui, de nerăbdare. Strigătul de extaz de pe buzele amândurora a zburat către cerul nopţii când Cole m-a pătruns. Aceste strigăte, ca nişte păsări, au fost urmate de altele, mai uşoare, mai moi, la fiecare mişcare minunată pe care o făcea înăuntrul meu. Mă mângâia şi mă tortura în acelaşi timp.

— Cole, l-am implorat, cu buzele lipite de-ale lui. Te rog!

— Ce-ţi doreşti? a gemut el. Spune-mi ce-ţi doreşti.

L-am sărutat.

— Mai tare, am şoptit, dăruindu-i totul.

Braţele lui mi-au strâns şi mai tare mijlocul şi m-a pătruns cu şi mai multă forţă decât mai devreme.

— O, Doamne!

Mi-am lăsat capul pe spate în vreme ce el intra şi ieşea din ce în ce mai repede din mine. Am simţit cum căldura dinăuntru se transformă într-o vâlvătaie.

— Sunt aproape.

De-abia simţeam marginea dură a piscinei atunci când Cole şi-a pierdut ultima urmă de control şi m-a împins în spate ca să mi-o tragă din ce în ce mai apăsat.

— Cole! am strigat, explodând de plăcere în jurul penisului său.

El a gemut când muşchii de pe dinăuntrul meu s-au încleştat şi descleştat apoi cu putere în jurul său, atunci când orgasmul mi-a străbătut întregul trup.

— Shannon!

Mi-a rostit numele şi s-a încordat. După o clipă, a mârâit printre dinţii strânşi şi şi-a împins şoldurile în mine.

Puţin mai târziu, când ne-am revenit în fire, Cole m-a sărutat tandru pe buze.

— Mulţumesc, a murmurat.

Nu trebuia să-l întreb pentru ce-mi mulţumea. În schimb, am glumit:

— Trebuie să curăţăm piscina asta înainte să plecăm.

Lipit de mine, trupul i s-a zguduit de râs în cel mai minunat fel cu putinţă şi aerul s-a umplut de bună dispoziţie.

Capitolul 21

— Unde crezi că pleci?

Ollie se holba la valizele mele rânjind. În ciuda fricii care-mi străbătea trupul, mi-am ridicat bărbia sfidător.

— Plec. Am terminat-o cu tine. Dă-te din calea mea!

Am auzit un urlet inuman, înainte de a fi orbită de nişte culori amestecate şi ameţită de o durere bruscă resimţită în cap.

Agonia mi-a sfâşiat umărul drept. Eram confuză şi nu vedeam bine, dar simţeam în continuare durerea ascuţită în braţe şi respiraţia lui fierbinte peste faţă.

Cumva, am ajuns pe podea. Ollie mă trântise acolo, iar mâinile lui mă strângeau atât de tare, încât îmi învineţiseră pielea.

Am ţipat scandalizată, ignorând durerea copleşitoare din partea stângă a capului. Am încercat să mă-ndepărtez de el, lovindu-l cu picioarele, dar strădaniile mele au fost întrerupte de o lovitură în burtă.

Am rămas fără aer şi n-am mai putut face nimic altceva decât să-ncerc să-mi recapăt răsuflarea.

O fierbinţeală mi s-a răspândit în obraji din cauza pumnului pe care mi l-a tras cu toată puterea în nas.

Mi-a lipit partea dreaptă a feţei de covor – şi am simţit o altă arsură brăzdându-mi obrazul. Apoi s-a ridicat de pe mine, dar nu mi-am dat seama la timp şi, când mi-am răsucit capul ca să mă uit la el, m-a lovit cu piciorul în stomac.

Am gemut, ghemuindu-mă, scrâşnind din dinţi din cauza arsurii din umăr şi a durerii care-mi exploda în coaste de fiecare dată când mă lovea cu bocancul.

— Eşti a mea, Shannon! răgea el. A mea, futu-i!

Am simţit trosnitura şi durerea care i-a urmat, iar urletul a ţâşnit din mine înainte să-l pot împiedica. Nu mai era nimic în afara durerii. De-abia înţelegeam lucrurile nebuneşti pe care le scotea pe gură, despre cum trebuia să rămânem împreună pentru totdeauna.

Numai atunci când am simţit un aer rece peste piept şi mâna lui între picioare, instinctul de supravieţuire mi s-a trezit. Panica şi teroarea m-au cuprins, iar adrenalina m-a copleşit, amorţind durerea.

M-am luptat. M-am agăţat cu ghearele. L-am zgâriat puţin...

dar nu-l puteam da la o parte de pe mine.

L-am simţit împingându-se în mine. Gata să-mi răpească tot ce aveam.

— Nu! am suspinat.

Nu aşa se termina totul în realitate. Reuşisem să scap.

— N-o să scapi niciodată, mi-a gâfâit el în faţă, iar ochii i s-au colorat în negru, ca ai unui demon. Aici e locul tău. Nimeni nu te vrea în afară de mine, Shannon. Nu e nimeni aici în afară de mine. Nici familia ta, nici fratele tău. Toţi te urăsc. N-or să te ierte niciodată.

M-a sărutat tandru pe buze.

— Dar pe mine mă vei avea întotdeauna.

M-a prins şi mai strâns de încheieturi şi s-a năpustit...

— Nu! am ţipat, deschizând brusc ochii în întuneric.

Am respirat întretăiat până ce ochii mi s-au obişnuit cu bezna şi m-am uitat în jur. Eram în apartamentul lui Cole, în patul lui.

— Prăjiturico? s-a auzit vocea lui răguşită de somn de lângă mine.

Coşmarul fusese atât de real.

Atât de real.

Am oftat uşurată, cuprinzându-mi genunchii cu braţele.

— Ce mama dracului? a mormăit Cole şi patul s-a mişcat când el s-a ridicat în fund.

A aprins lumina şi a mai înjurat o dată, apoi m-a luat în braţe. I-am căzut la piept, incapabilă să-mi stăpânesc suspinele care păreau că mă sfâşie.

— Şşş, m-a alinat el, mângâindu-mă pe spate ca să mă liniştească. A fost doar un vis. Eşti în regulă. Eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă, Shannon.

Încă mă simţeam un pic zdruncinată când Cole s-a întors în dormitor cu două căni cu ceai. Părul îi stătea răvăşit în toate direcţiile, avea pleoapele somnoroase şi era pe jumătate gol. Toate astea pentru că era doar patru dimineaţa.

Dar lui nu părea să-i pese.

Mi-a întins una dintre căni şi s-a urcat din nou în pat. M-a luat cu mâna liberă pe după umeri ca să mă tragă lângă el în vreme ce ne-am băut ceaiul de muşeţel pe care i-l adusesem în bucătărie, alături de multe alte lucruri, acum câteva săptămâni, când mă invitase să mă simt ca acasă.

— Un coşmar? a spus el, cu vocea încă răguşită din cauza oboselii. Ai des aşa ceva?

— Uneori, am recunoscut eu. Dar n-am mai avut de mult timp.

Mă enerva faptul că începuseră din nou. Mai ales după excursia noastră la lacul Como. Cole şi cu mine atinseserăm noi niveluri de intimitate în Italia – acum mă simţeam şi mai sigură decât înainte de a pleca în călătorie. Dar ne întorseserăm de două zile şi eu îmi petrecusem acest timp încercând să mă obişnuiesc cu gândul că nu primisem niciun semn de viaţă de la familia mea, în ciuda faptului că ziua mea trecuse de trei săptămâni. Şi motivul pentru care nu mi-i puteam scoate din minte era propria mea vinovăţie. Eram atât de fericită alături de Cole, încât remuşcările mele erau cu atât mai persistente. Mă bântuiau. Familia mea mă bântuia.

— Despre ce anume sunt visele?

Am inspirat şovăitor.

— Despre atacul lui Ollie. Doar că în vis nu reuşesc să scap.

Atmosfera era încărcată electric de furia lui Cole.

— Sunt bine, l-am asigurat.

— Nu eşti bine deloc.

Şi-a pus cana pe dulăpiorul de la capul patului şi s-a întors cu faţa la mine. Ochii lui verzi erau mai alerţi şi roşii de mânie.

— Eşti la mine în pat şi ai coşmaruri.

I-am zâmbit slab.

— Nu e din cauză că noi n-am fi bine. Ştiu că suntem. De fapt, relaţia noastră merge atât de bine, încât mă simt tot timpul vinovată.

Atunci a avut o revelaţie.

— Din cauza lui Logan.

Am dat din cap.

— Ştiu că mi-au spus să stau departe de el, de ei toţi... dar credeam că... Ei sunt familia mea. Credeam că măcar mă vor suna.

— N-o să te mint, prăjiturico. Chiar sper să nu te sune. În afară de Logan, a spus, scuturând din cap. De ce au mai făcut oare copii?

Am râs amar.

— Parcă eşti Logan. El spunea asta tot timpul.

M-am afundat în îmbrăţişarea lui Cole şi am sorbit din ceai.

— Părinţii mei sunt pur şi simplu incapabili să iubească. Nu pot şi gata. S-au iubit foarte mult unul pe altul şi noi primim resturile când au ei chef. Logan era singurul dintre noi care se bucura de interesul lor autentic. Amanda şi cu mine eram în

planul al doilea.

M-am uitat la el, întristată de diferenţele din familia mea.

— Amanda m-a urât întotdeauna. Eram apropiată de Logan pentru că semănăm mai mult. De asemenea, eu semăn cu mama, iar Amanda nu, ceea ce înseamnă că mama mea cea narcisistă şi-a petrecut cu mine mai mult timp când eram mică, încercând să mă transforme în copia ei miniaturală. Asta s-a schimbat la adolescenţă, când am început să am propriile opinii şi interese. Totuşi, Amanda nu m-a iertat niciodată pentru acele momente mamă-fiică pe care eu le-am primit, şi ea nu. Când am intrat în tiparul haotic de a mă combina cu toţi rataţii, Amandei i-a plăcut la nebunie. Era un lucru în privinţa căruia putea face front comun cu părinţii mei.

— Îmi pare rău că aşa a stat situaţia la tine, a spus el blând, cu sinceritate.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, Cole. I-am avut pe bunicii mei.

Am zâmbit când mi-am reamintit de ei.

— Erau tot ce-ar fi trebuit să fie părinţii mei, aşa că nu mi s-a părut niciodată că am pierdut multe lucruri. Dar ei au murit.

Buzele mi-au tremurat şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Logan e la închisoare. Şi măcar o dată... mi-aş dori ca familiei mele să-i pese de mine.

— Înţeleg, a murmurat el, sărutându-mă pe cap. Înţeleg. Şi ştiu că nu-i acelaşi lucru, dar acum mă ai pe mine. Eu nu plec nicăieri.

Mi-am tras nasul şi m-am întors ca să-l sărut pe piept.

— Ştiu.

Am tăcut amândoi preţ de-o clipă şi am sorbit din ceai, încercând să mă calmez.

— Am găsit ceva care să te înveselească.

M-am tras în spate.

— Ah.

— Stai o clipă.

S-a desprins uşor de mine şi s-a dat jos din pat, ieşind apoi din cameră. A revenit un minut mai târziu, ţinând în mână o bucată împăturită de hârtie. S-a urcat înapoi în pat, zâmbindu-mi în stilul lui copilăros, şi mi-a întins hârtia.

Era o bucată de carton. Pe ea erau desenaţi o supereroină din benzile desenate şi un zombi. Ea îşi ţinea mâinile peste şoldurile voluptuoase şi purta un costum sexy, negru cu albastru. Avea un păr bogat şi roşu care îi zbura înspre spate

în vreme ce-l înfrunta pe zombi. Avea şi o bulă deasupra ei, în care scria: *Te voi distruge cu dezinteresul meu amarnic şi cu lipsa mea de frică, zombi lent şi prost ce eşti.*

Am izbucnit în râs, acoperindu-mi gura, surprinsă. Cole mi-a luat desenul din mână.

— Am desenat asta după ce ne-am întâlnit, atunci când eram puştani. Eram foarte prins de benzile desenate.

L-am privit curioasă.

— M-ai desenat ca pe o supereroină.

A agitat bucata de hârtie.

— Ba nu. Ca pe o supereroină sexy.

— Cole... încă mai ai desenul?

— Da. Şi uite şi faza tare.

S-a aşezat pe o parte, privindu-mă cu atâta tandreţe încât îmi venea să explodez de fericire.

— Jo şi cu mine locuiam în apartamentul lui Cam în acea perioadă din viaţa mea, dar mama încă stătea în apartamentul de deasupra noastră. Foloseam camerele în plus din fosta noastră casă pentru depozitare. În vechiul meu dormitor aveam o grămadă de lucrări de-ale mele. Mama nu mă slăbea nicio clipă, nici măcar după ce ne-am mutat. De fapt, mă învinovăţea... Spunea că eu o întorsesem pe Jo împotriva ei.

L-am privit şi am simţit că sângele începe să-mi fiarbă de furie.

— Jo ştie asta?

— Neah. N-avea niciun rost să-i spun. Jo era fericită şi merita să fie. Mă descurcam cu mama.

— Deci se purta în continuare urât cu tine?

— Mda. Şi într-o zi m-am dus în apartament să-mi iau ceva de-acolo, un hanorac sau o jachetă... şi am intrat în fostul meu dormitor, care era un dezastru. Mama a venit după mine, m-a privit în ochi, fără nicio expresie, şi a spus: „N-o să fim niciodată chit”. M-a lăsat acolo să caut prin haosul pe care-l făcuse. Nu s-a legat de haine şi de alte chestii de genul ăsta – a spus el strâmbându-şi buzele scârbit –, ci a distrus ceea ce conta cu adevărat pentru mine. Fotografiile şi toate desenele mele.

— Pe toate? am gemut eu.

— Pe toate... În afară de...

A ridicat desenul şi mi-a zâmbit slab.

— L-am găsit mototolit în spatele caloriferului. Cred că a zburat în aer în timpul circului făcut de ea şi a căzut acolo.

A ridicat din umeri, trecându-şi vârful degetelor peste hârtie.

— Mi s-a părut important că ăsta a fost singurul lucru care a scăpat de furia ei. Aşa că l-am păstrat.

Nu-mi puteam stăpâni lacrimile care-mi curgeau pe obraji. În sufletul meu se întâmplau atât de multe lucruri. Sufeream pentru el şi pentru ce-i făcuse maică-sa. Mă durea inima aşa cum nu credeam că mă poate durea pentru altcineva. Gândul că cineva fusese atât de crud cu el mă sfâşia pe dinăuntru. În acelaşi timp, eram copleşită de desen şi de povestea din spatele lui. Mă simţeam incredibil de liniştită la gândul că ceva mai puternic decât noi toţi plănuise dintotdeauna să-mi dea o viaţă frumoasă, aşa ca aceasta pe care o găsisem alături de Cole Walker.

Cole s-a ridicat să-mi şteargă lacrimile de pe obraji şi şi-a întins capul spre mine. Cu buzele aproape lipite de ale mele a mărturisit:

— Te iubesc, Shannon. Vreau să te protejez şi să te apăr. Vreau să fiu familia ta şi să-ţi ofer familia mea, ca să nu te mai simţi niciodată tristă, şi ca toţi cei care te-au alungat din viaţa lor să-şi dea seama că eşti o persoană specială, şi că existenţa lor va fi mai întunecată din cauza asta.

Mi-am înăbuşit lacrimile, copleşită de sentimente – făcută praf– şi toate senzaţiile mi s-au adunat în capul pieptului. Mi-am lipit buzele de gura lui şi m-am prins de el, încărcându-mă din el cu calmul de care aveam nevoie. În cele din urmă, când am putut vorbi, m-am desprins din sărut şi i-am cuprins faţa cu mâinile. L-am privit fix în ochi şi m-am luptat cu toate temerile dinlăuntrul meu.

— Şi eu te iubesc.

Capitolul 22

Rae rânjea la Cole şi la mine în vreme ce ne apropiam de masă, ţinându-ne de mână. Tony şi Simon aveau nişte mutre asemănătoare.

— Aţi reuşit să vă extrageţi din cuibuşorul de nebunii, nu-i aşa?

Rae urlase practic şi simţeam deja privirile curioase şi amuzate ale celorlalţi clienţi ai restaurantului aţintite asupra mea.

— Adu-mi aminte că o iubesc într-un fel, am zis, scrâşnind din dinţi.

Cole a mârâit.

— Destul de greu când sunt atât de ocupat să-mi amintesc asta mie însumi.

— Nu!

Rae continua să vorbească tare, iar Cole a tras scaunul de lângă ea.

— Fă schimb cu Simon şi Tony. Dacă stau lângă voi doi, o să arăt de parcă m-ar fi tăvălit cineva prin făină.

Am presupus că se referea la bronzul pe care-l căpătaserăm în Italia şi m-am aşezat pe scaunul oferit de Cole.

— Obişnuieşte-te cu gândul.

Ea şi-a ţuguiat buzele, ofticată. În cele din urmă, când Cole s-a aşezat lângă mine, Rae a spus:

— E ceva diferit la tine. Şi nu vorbesc despre gura ta mai obraznică decât de obicei.

Am ridicat din umeri.

— Se numeşte fericire.

Rae s-a uitat ba la mine, ba la Cole. Ne-a zâmbit larg, din tot sufletul, apoi a zis:

— Nemernici siropoşi.

— Aşa, deci, chiar vreau să aflu ce părere aveţi despre ţara mea de baştină.

Tony a zâmbit leneş, dar am zărit în ochii lui o sclipire de emoţie.

— Dar mai întâi vreau să vă spun ceva.

— Tony, a mârâit Simon.

— Nu, nu.

Partenerul lui a mijit ochii.

— Vreau să aflu părerea lor.

— Despre ce anume? a spus Cole.

— Vreau să adopt un copil, a anunţat Tony, fără aerul lui obişnuit de indiferenţă. Simon nu vrea, pentru că-şi imaginează că sunt nebun. Convingeţi-l de contrariu.

Cole s-a rezemat relaxat de spătarul scaunului, părând netulburat de veştile care mie mi se păreau extrem de importante.

— Păi, eu o s-o fac, dar depinde.

— De ce anume?

— Dacă eşti nebun sau nu, a pufnit Simon.

Tony nu părea deloc amuzat.

— Eu sunt gata să devin tată. Cred că Sy şi cu mine am fi nişte părinţi minunaţi.

— Şi eu cred la fel, m-am trezit spunând înainte de a mă putea stăpâni.

Din momentul în care ne anunţase vestea, părând la fel de nonşalant de parcă ne-ar fi spus că s-a hotărât să-şi cumpere o maşinănouă, simţisem cum iritarea îmi face sângele să fiarbă. Am încercat să mă potolesc, ştiind că Tony are suflet bun. Mi-a zâmbit, dar eu i-am tăiat-o.

— Dar numai dacă vă doriţi asta amândoi şi dacă v-aţi gândit bine la asta. Un copil nu e un accesoriu, ceva pe care să-l ai pentru că aşa ai chef şi pentru că aşa se aşteaptă oamenii să faci. Nici nu-l poţi da înapoi, Tony, şi nici nu-l poţi ignora, dacă acel copil nu se dovedeşte a fi ceea ce-ţi doreşti tu. Şi cu siguranţă nu poţi creşte un copil într-o casă în care unul dintre părinţi nu vrea asta.

Toată lumea a amuţit, uluită de izbucnirea mea. Cole mi-a luat mâna pe sub masă şi m-a strâns exact atunci când Simon şi-a ridicat paharul cu apă, închinând în cinstea mea.

— Mulţumesc. Vocea raţiunii în mijlocul nebuniei.

Tony i-a aruncat o privire rănită.

— Nu cred că e un accesoriu. Îmi doresc un copil.

— Iar eu nu sunt pregătit. Şi nici nu vreau să discut tâmpeniile astea în faţa prietenilor noştri.

M-am foit stânjenită şi l-am strâns mai tare de mână pe Cole, pentru că tensiunea crescuse la masa noastră.

— E toată lumea gata să comande?

Un chelner apăruse brusc lângă noi. Rae şi-a deschis meniul cu un gest brusc.

— Din păcate, am fost prea prea ocupaţi cu o discuţie incredibil de nepotrivită la masă, aşa că nu prea suntem gata.

Mai lasă-ne câteva minute.

Chelnerul a dispărut cât a putut de repede. L-am privit pe Cole cu îngrijorare.

— Nu cred că se mai întoarce.

Cole a mustăcit.

— Tu te-ai mai întoarce?

M-am uitat în meniu, evitând contactul vizual cu cuplul belicos de vizavi de noi.

— Cu siguranţă nu.

Tony a oftat din toţi rărunchii.

— Îmi pare rău, OK? Nu voiam să fac pe nimeni să se simtă prost. Eram entuziasmat de idee.

S-a aplecat, încercând să zâmbească pentru a alunga expresia îngrijorată din priviri.

— Deci, spuneţi-mi, cum vi s-a părut Lago di Como?

Înainte să apuc să-i răspund, lui Cole i-a sunat telefonul din buzunar. L-a scos şi s-a uitat cine sună. S-a încruntat îngrijorat.

— Scuze. Trebuie să răspund.

A apăsat pe ecran şi şi-a dus telefonul la ureche.

— Marco?

Cole era încordat. La fel şi eu.

— Shannon şi cu mine ajungem imediat.

Serios? Unde?

Cole şi-a vârât telefonul la loc în buzunar şi s-a ridicat de la masă.

— Ca să fie lucrurile şi mai ciudate, Shannon şi cu mine trebuie să plecăm.

A tresărit.

— Hannah tocmai a intrat în travaliu.

— N-aş fi crezut niciodată aşa ceva. Hannah părea atât de sigură pe ea şi relaxată în privinţa sarcinii.

Eram lipită de Cole în sala de aşteptare a spitalului şi el tocmai terminase să-mi istorisească un pic din povestea lui Hannah. Toată lumea venise la spital când intrase în travaliu, dar cinci ore mai târziu, cele mai multe rude fuseseră nevoite să-şi ducă odraslele somnoroase acasă, să se culce. Marco era cu Hannah, care în sfârşit se dilatase suficient ca să fie trimisă în sala de naşteri. Ceasul de pe perete îmi spunea că stăteam acolo de peste zece ore. În acest timp, Clark şi Elodie, care se simţea mult mai bine, aveau grijă de Sophia, iar Dylan era cu mama lui.

Aşa că rămăseserăm Cole, care era epuizat, şi cu mine. Ca să rezistăm, băuserăm cafea şi pălăvrăgiserăm până la răguşeală. Am aflat de ce Cole voise să rămână după ce mi-a spus povestea celei mai bune prietene de-ale sale.

Pe când avea 17 ani, Hannah ieşise în oraş cu Cole şi Jo şi dintr-odată se prăbuşise.

— A fost îngrozitor, a spus el, cu privirea mohorâtă din cauza amintirilor. Era atâta sânge şi nu ştiam ce-nseamnă asta. Bănuiam eu ceva, ce altceva putea fi? Dar era vorba de Hannah... În fine, era inconştientă, palidă ca o moartă şi nemişcată, iar Jo şi cu mine aşteptam să vină ambulanţa. Când au urcat-o în maşină, mi-am dat seama...

Ochii i s-au luminat dintr-odată.

— Murea. Am simţit asta în sufletul meu.

— O, Doamne, Cole!

L-am prins de mână, şocată.

— Au băgat-o direct în operaţie. Inima i s-a oprit pe masă, dar au resuscitat-o. În acel moment, toată familia ei era la spital şi toţi ne puneau întrebări. Eu eram paralizat de şoc. Hannah şi cu mine nu eram apropiaţi, dar mi se părea o tipă de treabă, liniştită, care n-avea cum să dea de bucluc. Mă tot gândeam că, dacă avea să scape, o să-i fiu un prieten mai bun. Un prieten care ar şti din capul locului ce i se-ntâmplă. Din fericire, şi-a revenit. Fusese însărcinată şi nu ştia. Intervenise o complicaţie şi una dintre trompe i se rupsese, aşa că făcuse hemoragie internă. Au operat-o, ea a rezistat şi apoi medicii i-au spus că încă mai poate avea copii. Dar acel moment a marcat-o.

Expresia i s-a înăsprit puţin.

— Copilul era al lui Marco. N-am aflat amănuntul ăsta decât după ce el şi Hannah s-au reapropiat. N-a spus nimănui, ca să-l protejeze. După întâmplarea asta, lucrurile au început să meargă rău la şcoală, s-a deprimat... iar eu mi-am dorit să aibă pe cineva. Aşa că ne-am apropiat. I-am devenit cel mai bun prieten. Ea tot nu mi-a spus adevărul. Am pus lucrurile cap la cap mult mai târziu.

— Marco ştia?

Cole a scuturat din cap.

— Neah. I-am cerut socoteală, la modul violent, a recunoscut el cu regret. Până când a ajuns Hannah să ne despartă şi mi-a explicat că Marco nu ştiuse nimic. De-asta mai trăieşte încă Marco.

M-am lipit şi mai tare de ultraprotectivul meu iubit.

— Deci Hannah are probleme în privinţa sarcinilor?

— Mda. Era îngrozită de ideea de a avea copii. Chiar s-a gândit să se despartă de Marco, pentru că era convinsă că nu va putea trece peste asta.

A oftat, jucându-se cu marginea tricoului meu.

— Sophia a fost un accident. Hannah a fost îngrozită, dar s-a ţinut tare. De data asta a fost OK, dar a avut şi momente proaste. Şi pentru că mă sperie să o ştiu speriată, prefer să fiu aici când se naşte copilul.

L-am sărutat, trecându-mi buzele uşor peste ale lui.

— Eşti un prieten atât de bun.

Şi-a strecurat mâna pe sub tricoul meu, trecându-şi degetele peste abdomenul meu plat.

— Chiar nu te deranjează, nu-i aşa? Prietenia mea cu Hannah.

— Nu.

Am înclinat capul, încercând să mă gândesc cum să-i explic asta ca să mă creadă. Şi apoi mi-am dat seama. Mi-am coborât privirea din tavanul alb în ochii lui.

— Sunt unele momente în care vorbiţi sau râdeţi împreună şi văd expresia de pe feţele voastre... şi asta mi se pare ceva foarte familiar.

Glasul mi-a răguşit de emoţie.

— Mi se pare familiar pentru că e aceeaşi privire pe care mi-o arunca întotdeauna Logan.

Expresia lui Cole s-a îmblânzit.

— Prăjiturico, trebuie să te duci la el.

Uşa sălii de aşteptare s-a deschis brusc şi Marco a intrat, epuizat, dar nespus de fericit.

— E băiat!

A zâmbit larg. Râzând, Cole s-a ridicat de pe scaunul tare şi incomod şi s-a dus să-i strângă mâna lui Marco.

— Felicitări, frate! Mama şi bebeluşul se simt bine?

A dat din cap, trecându-şi o mână peste capul aproape ras.

— Sunt perfecţi, Cole. Adică nevastă-mea tocmai mi-a spus că n-o să mai facem sex niciodată, dar în rest totul e perfect.

N-a trecut mult până ce întregul trib a venit la spital, dimineaţa devreme, ca să-l salute pe cel mai nou membru al său. Nu cunoscusem niciodată un grup de oameni atât de uniţi şi, cum stăteam la marginea vieţii lor, privind cum îl iau pe

rând în braţe pe bebeluşul Jarrod D'Alessandro şi o sărută pe mama lui pe obraz, am simţit o durere în inimă, atât de ascuţită că nu puteam respira.

Şi n-am mai suportat să privesc scena.

Am ieşit din cameră şi am luat-o la goană pe coridor, strângându-mă în braţe, disperată să găsesc un loc cu un strop de linişte pe care o căutam din plin zilele acestea. N-am ajuns nici la jumătatea coridorului când m-am trezită oprită şi răsucită în loc de Cole, care era foarte îngrijorat. Mi-a aruncat o privire şi nici n-a trebuit să mai întrebe ce am păţit. M-a strâns la piept.

— Vorbesc serios, Shannon. Trebuie să vorbeşti cu fratele tău. E o parte importantă din viaţa ta. Trebuie să asculţi ce are să-ţi spună, indiferent ce-ar fi.

Mi-am încolăcit braţele în jurul lui, strângându-l cu putere. Ştiam că are dreptate.

— Ăsta e al treilea meu lucru favorit la tine.

I-am auzit amuzamentul în glas.

— Şi care-i ăsta?

— Îmbrăţişezi cel mai bine din toată lumea.

M-a strâns şi mai tare, chicotind.

— Care sunt primele două?

— Pe locul doi e capacitatea ta de a-mi oferi un orgasm de fiecare dată când ne-o tragem.

Cole a izbucnit în râs şi i-am auzit în voce satisfacţia de mascul.

— Şi pe locul unu?

Am scuturat din cap.

— Primul loc e prea siropos. Trebuie doar să ştii că e ceva bun.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui şi a oftat.

— O să-l vizitez pe fratele meu joia asta.

Mi-am apăsat abdomenul cu mâna şi am dat afară aerul, tremurând, printre buze.

— La naiba, simt că borăsc numai când mă gândesc la asta.

Cole mi-a prins mâna şi a început să mă ducă înspre rezerva lui Hannah.

— Vomită dacă vrei. Dar avertizează-mă înainte.

Eram gata să intrăm în cameră, dar Cole m-a ţintuit pe loc cu o privire. Am ridicat mâna ca să-l opresc să spună ce voia să spună.

— O să-ţi zic numărul unu când mă-mbăt. Sunt sentimentală

când sunt beată.
El a zâmbit şi m-a împins uşor înăuntru.
— E bine de ştiut.

Cole şi cu mine stăteam în pat. Tocmai făcuse dragoste cu mine în felul acela lent şi tandru care mă topea pe interior. După aceea se culcuşise lângă mine, cu capul meu pe piept, cu picioarele încolăcite laolaltă. Lui Cole nu-i plăcea să doarmă fără ca eu să-l ating.
Ştiam că e aproape să aţipească, pentru că ritmul respiraţiei i se schimbase, dar nu credeam că mai pot ţine secretul până dimineaţă. Fluturii mi se zbăteau în stomac.
— L-am contactat pe fratele meu.
Dintr-odată, Cole s-a trezit, iar trupul i s-a încordat lipit de mine.
— Şi?
— Are voie să primească numai patru vizite pe lună. Trebuia să-l viziteze un prieten de-al lui, dar a spus că pot veni în locul lui.
— Ai vorbit cu el?
— Nu cu el direct. Totul e aranjat. Mă duc să-l vizitez joi, la trei fără un sfert.
Mi-a mângâiat uşor braţul, desenându-mi cercuri cu vârful degetelor pe piele ca să mă alinte.
— Cum te simţi?
— Îmi vine să plâng din cinci în cinci secunde.
— Atunci plângi, prăjiturico.
În loc să izbucnesc în lacrimi, am şoptit:
— M-am hotărât că nu trebuie să fiu beată ca să-ţi spun care e numărul unu.
A aşteptat în tăcere.
— E talentul tău de a face din mine un om mai bun. Vreau să fiu persoana pe care o vezi în mine.
— Prăjiturico… a gâfâit el, trăgându-mă mai aproape.
— Ar trebui să mai ştii şi faptul că nu voi mai fi în stare să mă uit la prăjiturele aşa cum o făceam până acum.
I-am simţit trupul zguduindu-se de râs – şi pentru o clipă emoţiile legate de fratele meu s-au diminuat.

Mă holbam la centrul pentru vizitatori, o clădire de cărămidă roşie.
Eram pe punctul de a vomita tot ce mâncasem la micul dejun.

Cole mă obligase să înghit nişte ouă cu pâine prăjită în dimineaţa asta, dar am refuzat. O idee bună, astfel cu siguranţă aş fi vomitat lângă închisoare.

Iubitul meu cel săritor şi anxios chiar intenţionase să vină cu mine la Glasgow. Voia să mă aştepte afară, în parcare, în timp ce-l vizitam pe Logan, dar i-am refuzat oferta. Nu că n-aş fi dorit să fie acolo, dar trebuia să fac asta de una singură.

Exista posibilitatea să intru în sala pentru vizite şi acolo să fie cealaltă persoană de pe planetă pe care o adoram, care să-mi spună că mă urăşte şi că nu mă va ierta niciodată. Fugisem de această temere, de aceste consecinţe, de când judecătorul dăduse sentinţa. Era momentul să fiu curajoasă şi să-mi înfrunt frica, chiar dacă asta însemna că-mi voi pierde fratele mai mare pentru totdeauna.

Totuşi, era mult mai greu decât îmi imaginasem.

Ştiam că la Edinburgh mă aştepta Cole şi, odată cu el, promisiunea acestei familii frumoase şi unite, aşa cum ar fi trebuit să fie toate familiile. Dar această promisiune, indiferent cât ar fi dorit să ţină loc de balsam în cazul în care l-aş fi pierdut pe Logan, nu putea face asta niciodată. Dacă-i câştigam pe ei, nu însemna că pierderea lui Logan nu mi-ar fi sfâşiat inima. Aveam atâtea răni în inima mea...

Nu eram sigură că mai pot suporta o altă rană fără să mă sparg într-un milion de bucăţele care nu mai pot fi lipite la loc.

Râsul unui copil m-a trezit din gândurile mele sentimentale şi am văzut o tânără mamă intrând cu puştiul vesel în clădire.

Era momentul să tac şi să îndur.

— Şi nu ai mai mult de zece lire la tine? m-a întrebat gardianul la controlul de securitate.

Mi-am scos portofelul, cu mâini tremurânde.

— Ăăă, ba da.

— Va trebui să-ţi iau portofelul şi telefonul.

Le-a luat şi mi-a dat un bilet ca să-mi pot recupera lucrurile la plecare.

Înainte de a intra în camera pentru vizitatori, m-am oprit. Zvâcnirile haotice din stomacul meu îmi stârniseră o senzaţie de panică în piept şi am simţit un val de ameţeală care m-a lăsat fără suflare. Mi-am cuprins genunchii cu mâinile şi mi-am lăsat capul în jos, inspirând pe nas şi expirând pe gură.

— Domnişoară, vă simţiţi bine?

M-am uitat printre şuviţele de păr la gardianul care stătea la intrarea în încăpere. M-am îndreptat şi mi-am trecut degetele

tremurânde peste buzele uscate. Am mai expirat o dată.

— Mda. O să fiu bine.

Privirea lui îngrijorată mi-a transmis că nu e deloc convins, aşa că mi-am tras umerii în spate cu mai multă fermitate şi încredere decât simţeam şi am intrat în sala imensă. Acolo erau vreo patruzeci de mese şi o mică zonă de joacă, lângă intrare, unde copiii erau supravegheaţi.Trei scaune erau aşezate în faţa fiecărei mese şi numai unul vizavi de ele, pentru prizonier.

Mi-am aruncat privirea în cameră şi inima mi s-a oprit în loc când am dat cu ochii de fratele meu. Se uita de-a lungul încăperii, cu o expresie aspră.

Nu ştiu cum picioarele mele înmuiate au luat-o spre el şi m-am strecurat pe scaunul din faţa lui, privindu-l fix, nemaisăturându-mă de el.

Părea schimbat.

Părul lui negru, care întotdeauna fusese ondulat ca al meu, era acum tuns foarte scurt, ceea ce-i accentua pomeţii ascuţiţi şi bărbia dură pe care o moştenise de la tata. Odinioară bărbierit mereu cu grijă, acum părea ostenit şi mai bătrân din cauza bărbii scurte pe care o lăsase să crească. Ochii de culoare violet, exact ca ai mei, m-au străpuns printre genele lui negre. Deşi fusese întotdeauna un tip atletic, am observat că pusese muşchi pe umeri şi pe piept de când intrase aici.

Părea obosit; părea mohorât.

Părea înăsprit.

Nici măcar nu-mi puteam imagina lucrurile pe care le văzuse aici şi oamenii lângă care era obligat să trăiască.

— Logan, am şoptit, ridicând nesigură din umeri. Nici măcar nu...

Şi-a îndreptat privirea asupra mea.

— Arăţi bine.

M-am aplecat mai aproape de el când i-am auzit glasul.

— Eu...

— Unde mama dracului ai fost, Shannon? a şuierat el şi asprimea din privirea lui s-a evaporat preţ de o clipă, făcând loc suferinţei.

M-am simţit de parcă mi-ar fi trântit cineva o cărămidă pe piept. Mi-am trecut o mână prin păr şi mişcarea asta i-a atras atenţia lui Logan, care a mijit ochii.

— Tremuri ca varga.

S-a lăsat pe spate, şocat şi rănit.

— Ţi-e teamă de mine?

— Sigur ca nu! m-am răstit, apoi mi-am coborât vocea când mi-am dat seama că lumea se uită la noi. Dar mi-e teamă de ce crezi despre mine. Nu credeam că mă vrei aici. Mama, tata şi Amanda au spus că nu vrei să vin. Mi-au spus să stau departe de tine.

— Ce tot spui acolo? Mie mi-au spus că ai plecat şi că n-ai mai vorbit cu ei.

Furia i-a aprins ochii ca nişte scântei movulii.

— Ai idee cât de uşurat m-am simţit când am primit veşti de la tine? Ne-ai îmbolnăvit de grijă, Shannon.

— Nu.

Am scuturat capul, cu inima bătându-mi foarte tare.

— Mama, tata şi Amanda... mi-au spus că e vina mea, că toţi credeţi că e vina mea. Mi-au zis că nu mă vor ierta niciodată. Am crezut că e mai bine... să plec. Pentru toată lumea.

— Ce ţi-au spus?

M-am încordat când i-am citit surprinderea de pe chip.

— Nu ai crezut niciodată asta?

— Nu, a scuipat el. Şi tu ar fi trebuit să ştii asta.

— Cum? Logan, te-am trimis la închisoare.

— Eu m-am trimis la închisoare.

S-a bătut cu pumnul în piept.

— Eu. Şi aş face-o din nou dacă asta ar însemna să-l bag în spital pe animalul ăla nenorocit!

Brusc, am fost invadată de amintirile acelei zile, din zilele şi săptămânile care au urmat... Am simţit o gheară în piept şi amintirile s-au transformat în noduri în gât. Deşi durerea şi umilinţa suferite în ziua aceea se diminuaseră de când începusem relaţia cu Cole, ele nu dispăruseră de tot. La fel simţeam şi în acest moment, când îl revedeam pe Logan pentru prima oară. Lacrimile mi-au umplut ochii.

— Dacă n-aş fi fost atât de idioată. Dacă n-aş fi fost cu el... dacă n-aş fi fugit la tine, tu...

— Nu face asta.

Logan m-a prins de mână.

— Dacă nu m-ai fi evitat după ce ai ieşit din spital când eram eliberat pe cauţiune, atunci ţi-aş fi spus ce-ţi spun acum: nimic din toate astea nu e vina ta. Nimic.

Am început să plâng, lăsându-mi capul în jos, ca să-mi ascund lacrimile de străinii din jur.

— Am fost o laşă. Trebuia să vin mai devreme. Trebuia să...

M-am uitat fix la el, strângându-i mâinile cu degetele mele şi implorându-l din priviri să mă creadă.

— Ştiu că familia noastră n-a fost niciodată unită, dar când mi-au întors spatele, chiar m-am simţit singură şi chiar nu puteam suporta să-mi spună adevărul, că singura persoană... că nu mai vrei să fiu sora ta.

— Eşti atât de idioată, a spus el uşor. Dar teama ne prosteşte.

A zâmbit şi asprimea i s-a întors în priviri.

— Crede-mă. Am văzut asta de multe ori aici.

— Logan, îmi pare atât de rău. Nu voiam să se-ntâmple nimic din toate astea.

A scuturat din cap aşa cum făcea mereu când era luat prin surprindere.

— Shannon MacLeod, eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti sânge din sângele meu. Şi cineva a crezut că-ţi poate face rău. Nu regret că nu i-am dat alte *sfaturi.*

— Nu a trecut nicio zi fără să mă gândesc la tine.

S-a uitat în altă parte şi i-am observat tristeţea din ochi. Logan semănase mereu un pic cu Cole – impulsiv, cu un temperament iute care se potolea la fel de repede cum apărea. Dar asta era toată „bezna” din el. Logan era senin. Era protector şi muncitor, dar ştia să se şi distreze. Era glumeţ şi veselia i se citea mereu în ochi.

Atunci mi-am dat seama că era ceva diferit la el. Scânteia aceea nebunatică, plină de umor... dispăruse. Vinovăţia m-a copleşit în ciuda strădaniilor mele de a absorbi cuvintele lui de consolare.

— Mama şi tata te vizitează des?

Logan s-a întors spre mine şi a dat din cap.

— Mă vizitează de două ori pe lună. Amanda la fel. Celelalte două vizite le păstrez pentru prieteni.

— Au rămas toţi lângă tine, să-nţeleg?

Era un lucru pentru care-mi făcusem griji şi eu.

— Da. Înţeleg de ce-am făcut ce-am făcut. Am prieteni buni, Shannon. Şi, mă crezi sau ba, mama şi tata m-au sprijinit cu adevărat.

Eram derutată şi furioasă şi totuşi recunoscătoare în acelaşi timp pentru asta.

— Mă bucur.

— O să vorbesc totuşi cu ei despre felul în care se poartă cu

tine.

— Nu face asta.

Ochii i s-au aprins.

— Erai la spital pentru că fuseseşi bătută şi aproape violată şi, în loc să-ţi fie alături, te-au alungat. Vreau să zic, ce mama dracului ai făcut în ultimele luni? Unde-ai fost?

— La Edinburgh.

A înţeles şi privirea i s-a luminat.

— Ai fugit la buni, ca întotdeauna.

— Doar că...

Buzele îmi tremurau.

— Ea nu era acolo.

M-a strâns din nou de mână.

— Ai fost singură în tot acest timp?

— Nu.

Am inspirat adânc şi i-am povestit fratelui meu totul. Cum eram fără adăpost şi şomeră şi cum destinul a făcut o scamatorie şi mi-a oferit o slujbă la INKarnate, cum am întâlnit-o pe Rae şi cum m-a luat sub aripa ei ciudată, dar minunată, cum l-am cunoscut pe Cole. I-am povestit despre tensiunile dintre noi şi despre motivele acestora, despre ce-am aflat referitor la familia lui, despre relaţia noastră care s-a schimbat, despre cât de mult mă ajutase, despre cum mă-ndrăgostisem de el şi despre cum mă convinsese să-l vizitez pe Logan.

Când am terminat, Logan s-a lăsat pe spate în scaun, cu sprânceana ridicată.

— Spune ceva, l-am implorat încet. Trebuie să crezi că nu fac o altă greşeală. Trebuie să ştii după toate astea că *nu* voi repeta greşeala aceea.

Logan a dat din cap.

— Pare un tip de treabă şi mă bucur că ai avut oameni în jur.

S-a uitat la mine cu o privire de frate mai mare şi am simţit o căldură în piept când am văzut gestul ăsta familiar.

— Dar va trebui să-l cunosc.

— Desigur, l-am aprobat eu.

A pufnit în râs.

— Ţi-ai făcut vreun tatuaj?

— Da.

— Crezi c-o să capăt şi eu un tatuaj gratuit când ies de-aici? De la legendarul Stu Motherwell în persoană?

Am zâmbit larg.

— Cu siguranţă.

— Mă bucur, pentru c-o să am multe idei până când ies de-aici.

Stomacul mi s-a strâns când mi-am amintit unde ne aflăm.

— Tu ce-ai mai făcut? Eşti... bine... nu-i aşa?

— Nu curge numai lapte şi miere pe-aici, dar mă descurc. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Dar cum a fost...

— Nu-ţi povestesc rahatul ăsta, ca să poţi uita.

Am căscat ochii când s-a răstit la mine şi am ridicat mâinile în semn de renunţare.

— Bine, bine.

A zâmbit.

— Mi-a fost dor de tine, Shay.

Aproape c-am izbucnit în plâns când mi-a rostit porecla cu care nu mă mai alintase de când eram copii. M-am înecat.

— Ah, nu-ncepe iar să dai apă la şoareci. Avem lucruri de lămurit.

S-a înclinat înspre mine, privindu-mă fix.

— Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să asculte balivernele mamei, tatei şi Amandei, dar am făcut-o. Asta s-a terminat acum. Dar familia asta nu s-a terminat. Ştiu că nu suntem perfecţi, Shannon. Dar ei sunt familia noastră şi m-au sprijinit. Vreau să te-mpaci cu ei ca să-ncercăm să fim o familie adevărată. Promite-mi!

Panica mi-a inundat pieptul. După toate cele petrecute, indiferent cât ar fi negat el, îi eram datoare lui Logan. Dacă voia asta de la mine, trebuia să găsesc o cale să-i ofer acest lucru. Dar era greu să-mi conving familia să mă ierte.

Mai mult decât atât, trebuia să-i iert şi eu, la rândul meu.

Am ignorat nesiguranţa înrădăcinată în mine şi i-am zâmbit încurajator fratelui meu.

— O să-ncerc.

Capitolul 23

La vederea casei copilăriei tale n-ar trebui să simţi gust de cenuşă în gură şi nici stomacul n-ar trebui să ţi se-ntoarcă pe dos de groază. Totuşi, uitându-mă la bungaloul antebelic în care crescusem, pe o străduţă liniştită dintr-un orăşel de lângă Glasgow, exact asta am simţit.

Ceea ce-mi doream cu adevărat era să sar la loc în autobuzul care ducea la Edinburgh, dar îi făcusem o promisiune fratelui meu. Speram doar ca Amanda să locuiască în continuare cu părinţii noştri, ca să împuşc trei iepuri dintr-o lovitură.

Parcă auzindu-mi gândurile, uşa casei s-a deschis şi sora mea cea drăguţă a ieşit în papuci, îmbrăcată cu nişte jeanşi uzaţi şi cu un tricou care-i era mare. Avea părul negru strâns în creştet şi mă privea cu ochii ei căprui-închis pe care-i moştenise de la tata. Spre surprinderea mea, am zărit o scânteie de uşurare în privirea ei, când mi-a aruncat sec:

— Eşti vie, ia uite!

— Ai fi ştiut dacă m-ai fi sunat.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— E valabil şi pentru tine.

Cu asta s-a strecurat înăuntru, lăsându-mi uşa deschisă. Aroma familiară a tutunului tatei m-a izbit de-ndată ce am intrat. Buni ura că tata fumează, dar oricât l-a bătut la cap, tot nu l-a putut convinge să se lase. Mama nu l-a bătut la cap niciodată în privinţa asta. Ea spunea că tata făcea întotdeauna ce avea chef şi-l iubea atât de mult, încât îl lăsa în pace.

Credeam că e o scăpare, dar apoi mi-am dat seama că ea se purta mereu aşa când era vorba de tata. El câştiga fiecare ceartă pentru că ea voia să pară în faţa tatei soţia desăvârşită, care-i oferea tot ajutorul ei. Personal, aveam senzaţia că trăiau în blestemaţii de ani cincizeci. M-am cutremurat când mi-am adus aminte cât de asemănător m-am purtat cu Ollie până aproape de final. Desigur, Ollie era un bătăuş de femei, plin de violenţă. Tata era doar o pacoste enervantă.

Emoţionată, am urmat-o pe Amanda în salonul imens unde tata se uita la televizor, iar mama stătea la masă, scriind ceva la laptop. Amândoi şi-au ridicat privirea când am intrat şi tata a apăsat pe butonul care a redus televizorul la tăcere.

Ochii ni s-au întâlnit şi i-am văzut încăpăţânarea cunoscută în privirea întunecată, luptându-se cu o emoţie pe care n-o

puteam desluşi. S-a ridicat brusc, trecându-şi mâna peste gură şi expirând zgomotos.

— Mulţumesc, Doamne!

M-a tras lângă el dintr-odată, îmbrăţişându-mă strâns. Mi-a luat un minut să depăşesc şocul şi să-l îmbrăţişez şi eu.

— Trebuia să suni, în puii mei! a zis el, apoi m-a îndepărtat de el.

M-a prins de biceps atât de tare încât am tresărit.

— Tată, şi tu puteai să mă suni, am spus eu, încercând să nu par rănită şi enervată, dar în zadar. Tu eşti cel care mi-a zis că e numai vina mea şi c-ar fi mai bine să stau departe de Logan. Credeam c-o să te bucuri să nu mă mai vezi.

Mi-a dat drumul, scoţându-şi înainte bărbia lui încăpăţânată.

— N-am spus că e *numai* vina ta.

— Atunci de ce n-ai sunat?

— De ce n-ai sunat tu?

Am oftat. Tipic tata. Orgoliul nu i-ar fi permis niciodată să admită că a gestionat prost toată povestea. I-am aruncat o privire mamei, care venise în mijlocul încăperii, lângă Amanda. Aceasta era mai înaltă decât mama. Moştenisem de la mama statura mică, părul, ochii şi silueta. Părea tânără – atât de tânără, încât probabil am fi putut trece drept surori. Dar aici se încheiau asemănările dintre noi. Nu semănăm cu niciunul dintre părinţii mei.

Eram cap tăiat buni. Din fericire.

— S-au spus şi s-au făcut multe, a spus mama. Dar tu n-ai nicio scuză pentru situaţia prin care ne-ai făcut să trecem.

Mi-am încleştat pumnii pe lângă corp.

— Nici mie nu mi-a fost tocmai uşor.

Mama a oftat.

— Îmi imaginez că nu. Dar nu e mereu vorba despre tine, Shannon.

— N-am venit aici să mă cert, am replicat, scrâşnind din dinţi. Tocmai am fost să-l văd pe Logan. El m-a rugat să-ncerc să repar lucrurile cu voi şi i-am promis că aşa voi face.

— Bine, a spus Amanda, cu mâinile încrucişate la piept şi cu ochii îngustaţi. Poţi să-ncepi să ne spui unde ai umblat în ultimele patru luni şi de ce ai pe spate un tatuaj care nu era acolo înainte.

La naiba! Cred că mi s-a ridicat tricoul când l-am îmbrăţişat pe tata.

— Bine. Hai să ne aşezăm.

* * *

— Nu-mi vine să cred aşa ceva!

Amanda a ţâşnit în picioare când am terminat povestea vieţii mele de la Edinburgh.

— Asta chiar e culmea!

— Nu e deloc aşa, am spus, uitându-mă urât la ea. Doar nu crezi c-o să fiu din nou atât de proastă. Nu după tot ce mi s-a întâmplat.

— Ba da, ba da, cred!

— Amanda, a zis tata aspru. Calmează-te!

— Uite.

Ea şi-a întors privirea enervată de la tata către mine.

— V-am explicat despre mine şi Cole. Am fost la fel de suspicioasă şi rezervată în privinţa lui, ca oricine care-ar fi trecut prin ce-am trecut eu. Dar e un tip de treabă. El e cel care a crezut în mine. El m-a adus aici. El m-a făcut să iau leătura cu Logan.

Panica pe care o simţeam în capul pieptului era insuportabilă. Voiam să fug din casă – şi de senzaţia asta –, dar nu puteam, pentru că-i promisesem lui Logan, la naiba! Aşa că trebuia să înfrunt reacţia familiei mele şi să-i conving că nu făcusem o greşeală combi-nându-mă cu Cole.

— Vreau să-l cunosc, a zis Amanda uitându-se urât la mine. Pot veni la Edinburgh şi pot decide.

— Ce să decizi?

— Dacă e un tip ca lumea sau doar unul dintre rataţii tăi.

— Şi de unde naiba o să-ţi dai tu seama, Amanda, dacă e ca lumea sau nu? Ai 28 de ani şi n-ai avut niciodată o relaţie serioasă.

A inspirat furioasă, iar suferinţa i s-a citit în ochi.

— Shannon, m-a atenţionat mama. Dacă vrei s-o luăm de la început, trebuie să fim siguri că n-o să atragi din nou necazurile în viaţa ta şi, în consecinţă, şi-n vieţile noastre. Nu mai vrem să trecem din nou prin chestia asta. Fratele tău încă trage urmările ultimului tău dezastru sentimental.

— Nu e căderea voastră să-l judecaţi pe Cole! am continuat să mă cert, detestând ideea că ei credeau că trebuiau să-l testeze. Merită mai mult de-atât.

Amanda a mârâit.

— Nu te supăra, dar tu nu eşti chiar capabilă să deosebeşti un tip de treabă de un ratat. Vrei să ne împăcăm? Atunci ni-l vei prezenta.

Refacerea legăturii cu Logan dusese la mistuirea unui lucru din mine, ceva cu care mă obişnuisem în aşa măsură, încât nici nu-mi mai dădeam seama că n-ar trebui să fie acolo. Până când a dispărut.

Era deşertăciunea din interior. Un spaţiu oribil care nu putea fi umplut, oricât de fericită m-ar fi făcut Cole şi noua mea viaţă de la Edinburgh. Era un sentiment care crescuse şi devenise parte din mine atât de mult, încât mă resemnasem în faţa gândului că va rămâne acolo pentru totdeauna.

Dispăruse. Deşertăciunea dispăruse, cu o senzaţie de dulce uşurare.

Remuşcarea însă era o poveste diferită. Era posibil să nu-mi treacă niciodată şi, cu siguranţă, n-avea să-mi treacă prea repede. Nu cât timp fratele meu era la închisoare. Poate că, după ce ieşea de-acolo, mai aveam o şansă de a-mi învinge vinovăţia, dar deocamdată ea era o parte din mine. Şi da, nu aveam ce face în privinţa asta, în ciuda faptului că fratele meu sau altcineva ar fi încercat să mă liniştească.

După discuţii găunoase cu rudele mele, am plecat lăsându-le detaliile mele de contact şi le-am spus că putem vorbi după ce ne mai gândim cu toţii la asta. Apoi m-am dus direct la Cole şi i-am plâns în braţe până când am adormit.

A doua zi i-am povestit tot ce se petrecuse, iar el m-a ascultat fără să mă întrerupă. Dar simţeam cum se încordează. Era supărat foc pe familia mea.

— Nu trebuie să treci prin tot rahatul ăsta, spusese el. Mai ales după ce s-au purtat cu tine cum s-au purtat.

— Dar n-am încotro, insistasem eu. Trebuie să fac asta de dragul lui Logan.

Deocamdată nu ne puteam pune de acord. La fel cu Rae. Îi povestisem totul şi ea era de aceeaşi părere cu Cole. Şi, deşi Cole fusese de acord să-l cunoască pe Logan (aranjasem deja să mergem la el peste câteva săptămâni, în ziua noastră liberă), când am ajuns la muncă am descoperit că nu numai Cole era un pic distant, dar şi Rae.

— O să fie o zi amuzantă, am mormăit, după ce amândoi mi-au smuls cafeaua din mână fără măcar să-mi mulţumească.

Cole se închisese pentru că încerca să treacă peste povestea asta. Rae însă era de-a dreptul ofticată pe mine. Din fericire, ca întotdeauna,eram aglomeraţi sâmbăta şi mă puteam preface că tăcerea lui Cole se datora meseriei.

Dar mi-am dat seama, cu o groază viscerală, că toată

prefăcătoria asta se va duce naibii în clipa în care sora mea a deschis uşa studioului şi a păşit înăuntru.

Surprinsă şi încremenită, am privit-o cum se uită peste tot în salonul de tatuaje, cu buza de sus strâmbată în semn de dezgust. Amanda era total opusă mie. Ura tatuajele, piercingurile, vopseaua de păr şi tot ce-ţi putea modifica trupul de la starea lui naturală. Nu era deloc creativă şi nu simţea niciodată nevoia de a sublinia sau de a schimba ceva la ea sau de a-şi exprima personalitatea prin înfăţişare.

Pentru ea, a-ţi modifica trupul însemna o carenţă de caracter.

Amanda m-a văzut, în cele din urmă, la recepţie şi, ignorându-i pe oamenii din zona de aşteptare, s-a îndreptat spre mine cu sprânceana ridicată.

— Ăsta e faimosul INKarnate?

M-am simţit dintr-odată defensivă şi am încremenit.

— Da.

A dat ochii peste cap.

— Numai tu poţi să crezi că e o şmecherie să lucrezi într-un astfel de loc.

— Nu, de fapt, mii de oameni cred asta. E un loc respectat pentru arta de-aici şi am un salariu bun pentru că avem activitate din plin.

Ea m-a dezaprobat şi m-a concediat cu un gest.

— Uite, sunt aici pentru că am fost cu toţii de acord că te vrem înapoi în vieţile noastre. Poate tu, în tărtăcuţa ta, crezi că nu ne pasă, dar nu e adevărat, Shannon. Te iubim. Doar că... Ştim cum eşti tu. Nu ai discernământ. Am venit aici să te fac să vezi lucrurile logic.

Trecusem prin toate stările – de la uimire când îmi spusese că mă iubeşte la indignare în faţa condescendenţei sale.

— Ţi-am spus c-o să vorbim despre asta. Nu poţi veni pur şi simplu aici, aşteptându-te să-l judeci pe Cole. În primul rând, pentru că aşa ceva nu se face. În al doilea rând, munceşte. E sâmbătă. Suntem foarte ocupaţi.

— Vreau doar să-l cunosc. Nu plec nicăieri până nu-l cunosc, a zis ea, rânjind. Sau nu vrei să-ţi respecţi promisiunea făcută lui Logan?

Mi-am scrâşnit dinţii, enervată. Uneori soră-mea era răul întruchipat.

— Aşteaptă acolo.

M-am dus repede în spate, ciocănind la uşa lui Cole.

— Intră! a strigat el ca să acopere bâzâitul acului.

Am deschis uşa şi l-am găsit tatuând un Minotaur cu multe detalii pe braţul unei gagici care voia să pară motociclistă. O chema Vik şi era clienta noastră obişnuită. Venise să-şi facă un tatuaj când începusem să lucrez la studio şi îşi mai făcuse trei de atunci.

Cole a ridicat privirea la mine şi a încremenit când mi-a văzut mutra.

— Ce s-a întâmplat?

— Sora mea e aici.

M-am strâmbat.

— Îmi pare rău. Nu ştiam. Şi nu pleacă până când nu te cunoaşte.

Chipul lui Cole s-a înăsprit.

— O să vin când termin tatuajul ăsta. Să-şi parcheze fundul în zona de aşteptare.

Am dat din cap şi am vrut să plec, dar el m-a strigat pe nume.

— Da? am întrebat, peste umăr.

— Nu-i oferi cafea, apă, nimic. Nu e binevenită aici şi singurul motiv pentru care n-o dau afară sunteţi tu şi fratele tău.

M-a cuprins o senzaţie de anxietate, dar am dat din cap scurt şi am ieşit repede. Aveam sentimentul că întâlnirea n-o să meargă prea bine.

Amanda s-a strâmbat când i l-am prezentat pe Cole. O adusesem la el în atelier ca să avem puţină intimitate. Cole nu i-a întins mâna. Dăduse doar din cap în semn de salut şi mă trăsese, ocrotitor, lângă el. M-am încruntat.

— Amanda, voi doi n-aţi schimbat nici măcar un cuvânt deocamdată.

— Uită-te la el, a zis ea, făcând un gest spre mine. N-o să rămână *cu tine* prea mult timp.

— Ce mama dracului vrea să-nsemne asta? a izbucnit Cole.

Amanda a pufnit şi m-a ţintuit cu o privire aspră.

— Fermecător.

M-a cuprins indignarea. Am făcut un pas înainte.

— Amanda, las-o baltă. Trebuie să-i dai o şansă.

— Nu, nu trebuie. Uită-te la el. Cred că primul tău instinct în privinţa lui a fost corect, Shannon.

Atunci mi-am dat seama.

— Nu aveai de gând să-i acorzi vreo şansă. Îţi place chestia

asta. Îţi place să fiu oaia neagră.

Şi-a dat din nou ochii peste cap.

— Ţi-ai făcut asta cu mâna ta. Tu îi alegi pe rataţii ăştia. Pe toate nimicurile astea uriaşe...

M-am repezit spre ea, iar ea s-a dat în spate, înfricoşată.

— Să nu-i mai spui niciodată aşa! am şuierat, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

— Shannon, a murmurat Cole, dar eu i-am ignorat calmul din glas.

— Nu ştii nimic despre el sau despre mine. De ce? am întrebat-o. De ce eşti aşa? Încerc să repar lucrurile pentru că Logan îşi vrea familia înapoi, iar tu îţi faci jocurile tale meschine.

— Nu mă joc deloc. Chestia asta e serioasă. Şi mie nu mi se pare deloc că încerci.

Am scuturat din cap, simţind brusc o imensă tristeţe.

— Ai spus că mă iubeşti, dar nu sunt sigură că te cred. Tu şi cu mine... nu ne-am înţeles niciodată şi încă nu ştiu de ce m-ai urât întotdeauna...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ai fi fost la fel de paranoică şi în privinţa iubiţilor tăi, poate că Logan n-ar fi acum la puşcărie!

Am simţit căldura trupului lui Cole în spatele meu şi am întins o mână, ca să-l opresc din a spune sau a face ceva nasol.

— Cole nu are nimic de dovedit nici ţie, nici altcuiva. L-ai insultat suficient. Vreau să te cari!

Cu faţa roşie şi cu ochii plini deodată de o emoţie surprinzătoare, Amanda a şoptit:

— Nu ştiu ce crezi tu şi de ce, dar eu chiar ţin la tine. Doar că n-am încredere în tine şi încerc să te scutesc să faci o altă greşeală uriaşă. N-o să uit niciodată ce i-ai făcut lui Logan, dar îmi doresc să te pot ierta. Te rog, Shannon. Dacă mă laşi să ies pe uşa aia, atunci nu mai ai ce căuta în familia asta.

Eram aproape paralizată de vorbele ei şi am simţit numai atingerea mâinilor lui Cole pe şoldurile mele. Teama că-l voi dezamăgi din nou pe Logan mă făcuse să amuţesc.

Amanda a interpretat tăcerea mea ca pe o respingere şi, cu suferinţă în priviri şi cu o mutră dezaprobatoare, a ieşit valvârtej din studio înainte să-mi dau seama cum să rezolv lucrurile.

Capitolul 24

Mi s-a făcut rău.

Logan voia un singur lucru de la mine, *unul singur*, iar eu deja o dădusem în bară.

Mi-am petrecut următoarele câteva ore încercând să trec peste emoţii şi să gândesc raţional. Trebuia să găsesc o soluţie astfel ca situaţia să se rezolve pentru toată lumea.

Doar că nu ştiam cum.

— O să mai vorbeşti vreodată? a spus Cole.

Stătea vizavi de mine la masa din bucătărie a lui Rae. Ea era plecată. După ce auzise tot scandalul de la serviciu, îşi dăduse probabil seama că nu vom fi nişte tovarăşi prea grozavi în seara aceea. De ce n-a spus că ne lasă un pic în pace nu ştiu, dar aşa era Rae. Ai fi crezut că e ceva ruşinos să fii atent, după cum încerca Rae să-şi ascundă partea ei sensibilă.

— Îmi pare rău.

Am împins farfuria cu tăiţei de ou şi pui thailandez cu şofran cât colo.

— Mă tot gândesc la chestiile astea şi nu ştiu ce să fac.

Mi-am muşcat buza şi am spus încet:

— Poate că ar trebui să fac un pas în spate.

Cole a îngheţat preţ de o secundă înainte de a-şi trânti furculiţa în farfurie.

— Poftim?

Am continuat să gândesc cu voce tare.

— Doar până când refac distanţa dintre mine şi părinţii mei. Ştii, până când mă obişnuiesc cu situaţia, le arăt că mă străduiesc şi apoi, când se vor convinge, tu şi cu mine putem relua relaţia şi vor vedea cu ochii lor ce tip minunat eşti.

Temperatura din cameră a devenit arctică. Mi-am dat seama imediat că am făcut o eroare majoră de judecată gândind cu voce tare. Teama, lipsa de încredere... şi suferinţa i-au străfulgerat ochii lui Cole. S-a tras de la masă brusc, înălţându-se deasupra mea. Vocea îi era aproape şoptită, dar înecată de furie.

— După toate cele întâmplate, după felul în care s-au purtat cu tine, te-au neglijat, vrei să renunţi *la noi* ca să-i împaci *pe* ei?

Am alunecat în scaunul meu, încercând cu disperare să mă gândesc la o cale de a calma situaţia, de a pune problema

corect, pentru că era clar că o dădeam în bară.

— Nu! Doar temporar, voiam să zic.

Ce lucru greşit am spus! Am căscat ochii la Cole, care luase foc de mânie.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? a zis el.

— Cole, te rog! Încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea. Asta e familia mea. Şi da, nu e una formidabilă, dar e tot familia mea. Sunt răniţi şi speriaţi şi am fugit de ei prea mult timp. E momentul să repar lucrurile. Asta-şi doreşte Logan şi asta cred şi eu că-mi trebuie.

Am făcut un pas spre el, împăciuitoare. El s-a retras, tresărind. Explicaţia mea era din ce în ce mai dezastruoasă.

— Cole... dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi cel mai bine. Mama ta era o mamă de rahat, dar tu n-ai abandonat-o niciodată. Nu de tot.

Maxilarul i s-a încordat şi a dat din cap, cu dinţii încleştaţi. În cele din urmă, a spus dintr-o răsuflare, cu glas răguşit:

— Dar n-aş fi ales-o niciodată în locul tău.

— Eu nu aleg pe nimeni în locul...

— Nu pot să fac asta acum.

A ridicat o mână ca să mă întrerupă.

— Trebuie să ies de-aici înainte să spun lucruri pe care le voi regreta.

Întrebându-mă cum de discuţia luase o întorsătură atât de neplăcută, l-am implorat:

— Te rog, nu! Nu încerc să-ţi fac niciun rău. Mă gândesc doar să...

— Nu-ncerci să-mi faci niciun rău?

A împins scaunul pe care stătuse, lovindu-l puternic de masă. A fost rândul meu să tresar şi să mă retrag.

— Îmi cer să demonstrez că sunt bun de ceva. Ei trebuie să demonstreze asta, nu eu!

Am strâns din buze, dându-mi seama, cu o apăsare pe piept, că exact asta-i cerusem să facă. După ce spusesem familiei mele că nu i-aş face lui Cole niciodată aşa ceva, o făcusem fără să mă gândesc.

— Nu am intenţionat asta, i-am jurat. Chiar n-am intenţionat. Dar nu ştiu ce altceva să fac.

Însă scuzele mele nu-i potoleau furia. S-a înclinat în faţă, cu ochii îngustaţi, şi a şuierat:

— Uite un indiciu: n-ar fi trebuit să spui niciodată că vrei să luăm o pauză. N-ar fi trebuit să-mi ceri niciodată să

demonstrez ceva, după tot rahatul prin care m-au făcut să trec.

Mi-a aruncat o altă privire scârbită şi a ieşit din cameră în timp ce eu mă adunam după atacul lui nemilos. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se, mi-am revenit din uimire şi am fugit pe hol.

— Cole!

El s-a răsucit.

— Şi când mă gândesc că voiam să te rog să te muţi cu mine. Ce greşeală enormă ar fi fost asta!

Ah, la naiba, nu-mi vine să cred ce se întâmplă!

— Cole, te rog...

Mi-a trântit uşa în nas. M-am împleticit, încercând să mă ţin după el, dar cuvintele lui îmi răsunau în urechi. Era furios. încercările mele de a repara situaţia nu aveau cum să schimbe ceea ce simţea el în acest moment.

Mi-am lipit fruntea de uşă.

— La naiba, la naiba, la naiba, la naiba! am scâncit.

Valiza stătea deschisă pe pat, hainele îmi erau împrăştiate prin tot dormitorul, iar eu mă holbam la desenele mele, întrebându-mă cum o să împachetez totul. Exact atunci, uşa s-a deschis brusc.

— Shannon Tâmpită MacLeod, tu şi cu mine trebuie să discutăm! a strigat Rae. Tocmai l-am consolat pe iubitul tău foarte ofticat şi rănit şi trebuie să-ţi spun că...

A amuţit brusc când a intrat la mine-n dormitor. A observat valiza şi hainele care erau pe punctul de a fi împachetate.

— Bine.

A înghiţit în sec.

— Ar trebui să ştii deja cât de repede se aprinde Cole. Nu pare, pentru că e atât de relaxat tot timpul, dar când ceva-l scoate din minţi, spune lucruri pe care nu le gândeşte.

A-nceput să bată câmpii.

— Ştiai că, atunci când a aflat că tipul care a lăsat-o gravidă pe Hannah când avea 17 ani era Marco, nu i-a dat nicio şansă să explice nimic? I-a sărit muştarul şi s-a dus după Marco. A-ncercat să-l bată măr pe un şantier. Şi-a şi luat câteva zdravene.

Am deschis gura să-i explic, dar telefonul a sunat înainte să apuc să fac asta. M-am uitat la aparatul care se afla pe noptieră şi am recunoscut numărul.

— Ah, trebuie să răspund.

L-am luat şi am răspuns, făcându-i semn lui Rae să iasă din

camera mea şi să-mi ofere un strop de intimitate. M-a privit cu încăpăţânare preţ de o clipă, dar în cele din urmă a ieşit.

Când am terminat de vorbit la telefon cu tata şi de aranjat totul, se făcuse târziu şi Rae zăcea la ea în pat, cu hainele de oraş pe ea. Sforăia de se cutremura tot apartamentul.

Rae se trezise şi plecase deja când m-am trezit eu. Asta era ceva ciudat, pentru că Rae nu se dădea niciodată jos din pat înaintea mea. Stătusem trează aproape toată noaptea făcându-mi griji pentru Cole şi forţându-mă să nu-l sun. N-avea niciun sens să încerc să discut cu el cât timp era încă supărat.

Epuizată, am ajuns la INKarnate şi m-am dus direct la cafetieră. Mă simţeam un pic dezorientată, aşteptând să-l văd pe Cole după prima noastră ceartă importantă. Tehnic, cred că probabil se despărţise de mine, dar nu puteam procesa asta acum fără să-mi doresc să izbucnesc în lacrimi, aşa că m-am concentrat asupra cafelei. M-am muşcat de buza de jos, încercând să mă hotărăsc dacă ar trebui sau nu să-i duc şi lui Cole o ceaşcă.

— Ai apărut.

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Rae care stătea în picioare la biroul meu.

— Neaţa!

S-a strâmbat la mine.

— Cum zici tu. Cole a sunat că nu vine azi, e bolnav. Trebuie să dai nişte telefoane şi să-i reprogramezi clienţii de azi.

Am simţit că-mi sare inima din piept.

— Bolnav? .

Cole nu stătea niciodată acasă pentru că era bolnav.

— De parcă ţi-ar păsa! s-a răstit ea.

— Rae!

Am bătut din picior, exasperată.

— De ce Cole...

— Nu te mai aud! a ţipat ea copilăreşte şi s-a îndepărtat de mine.

Am ieşit repede din debara.

— Rae!

— Nu mă bate la cap! a spus, oprindu-se şi uitându-se urât la mine, peste umăr. Eşti prietena mea, Shannon. Ţin la tine, dar dacă trebuie să aleg, îl aleg pe Cole. Aşa că lasă-mă dracului în pace până nu te plesnesc!

Am rămas pe loc, uluită, iar ea a dispărut în spate. Încă stăteam acolo când Simon a ieşit din atelierul său. După mutra

lui, mi-am dat seama că auzise totul. Nu ştiu ce a citit pe faţa mea, dar a ridicat mâinile, de parcă s-ar fi predat.

— Nu vreau să ştiu. Scuze, păpuşă, dar am necazurile mele cu Tony.

Mi-am stăpânit panica.

— Te simţi bine?

A ridicat posomorât din umeri şi a trecut pe lângă mine ca să-şi ia o cafea.

— Încercăm să trecem peste faza asta cu copilul.

— Îmi pare rău.

M-am târât spre birou, dorindu-mi ca relaţiile să nu mai fie atât de sfâşietoare. Simon mi-a zâmbit trist.

— Şi mie-mi pare rău.

Ţinută la distanţă de Rae pentru tot restul zilei, mi-am smuls smocuri întregi de păr din cap, de frustrare. Nu-mi venea să cred ce-mi spusese. Nici măcar nu ştiam ce făcusem ca să merit aşa ceva.

În cele din urmă, după ce am terminat tot ce-aveam de făcut pe ziua respectivă, mi-am căutat telefonul. Mi-era atât de rău, încât credeam c-o să vomit şi singurul mod de-a scăpa de această senzaţie era să-l sun pe Cole. Mi-a intrat căsuţa vocală.

Rae a venit din spate, îmbrăcată cu jacheta şi cu geanta pe umăr. Simon plecase deja. M-am întins să-mi iau haina.

— Să nu te gândeşti să te ţii după mine, a zis ea rânjind când a trecut pe lângă biroul meu.

— Unde mama dracului e Cole? am strigat eu după ea.

— Cu Hannah.

A clătinat din cap spre mine. Privirea copilăroasă dispăruse, transformându-se într-una plină de dezamăgire.

— Nu-i deranja. Vizitează copilul.

M-am prăbuşit pe dinăuntru.

— Nu voiam să-l rănesc, Rae.

— Ai renunţat la el. Cum să nu-l rănească aşa ceva?

— N-am renunţat niciodată la el. Doar încerc să-mi ţin o promisiune făcută cuiva.

— Cuiva greşit, din câte se pare.

A clătinat din cap.

— Cole te-a ajutat când ai avut nevoie şi te-ai îndrăgostit de el, ceea ce înseamnă că, undeva de-a lungul acestei relaţii, i-ai făcut şi lui nişte promisiuni. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine care promisiuni ar trebui să le ţii şi în faţa cui.

— De ce trebuie să fie ori-ori?

— Pentru că există cineva care pune condiţii... şi, încă o dată îţi spun, poate că de persoana respectivă ar trebui să te depărtezi. Nu de Cole.

A ieşit valvârtej din studio, lăsându-mă singură să închid uşa şi să mă gândesc la numeroasele feluri în care reuşisem să-i dezamăgesc pe toţi oamenii din viaţa mea în mai puţin de şaptezeci şi două de ore.

Capitolul 25

Nimic nu se compară cu teama pe care o simţi pe interior când ştii că ai rănit pe cineva la care ţii. Teama se transformă într-o furtună de emoţii pe măsură ce timpul trece şi totul rămâne nerezolvat.

Mi-era rău de teamă.

În seara aceea, am încercat să-l sun şi să-i trimit mesaje lui Cole, dar el n-a răspuns. Disperată să discutăm, să repar totul, am luat un taxi până acasă la el, sperând că s-a calmat într-atât încât să putem vorbi.

Dar Cole n-a răspuns la uşă.

M-am întors acasă cu toată senzaţia aceea grea, oribilă, de rău pe dinăuntru. Acel sentiment s-a înrăutăţit când am venit luni la muncă şi m-am trezit dând nas în nas cu Stu.

— Cole are nevoie de o pauză, aşa că a plecat într-o excursie de fotografie cu prietenul lui, Nate, pentru următoarele câteva zile. O să-i ţin eu locul.

Am rămas puţin dezorientată când am auzit că iubitul meu plecase din oraş fără să mă anunţe.

— Excursie? Unde?

Stu a ridicat din umeri, fără să mă privească în ochi.

— Nu ştiu exact.

— Stu...

— Uite care-i treaba, Shannon.

Stu a făcut un gest spre mine, cu un amestec de simpatie şi asprime în priviri.

— Te pricepi la munca ta, dar, dacă prezenţa ta aici va fi o problemă pentru cel mai bun artist al meu, va trebui să te concediez.

— Să mă concediezi?

M-am împleticit, şocată până în măduva oaselor.

— Cole şi cu mine ne-am certat. O s-o scoatem la capăt.

A naibii simpatie topise asprimea de tot.

— Cole pare teribil de supărat.

— Eu am spus ceva, el a înţeles greşit, dar nu putem spune că... Mi-am dus mâna la frunte, pentru că începusem să ameţesc.

— Se aprinde repede şi spune lucruri la mânie, dar credeam că... Am lăsat ideea în aer şi am băgat mâna în geantă după telefon.

Cole şi cu mine trebuia să discutăm. Nu putea pur şi simplu să fugă. Nu-i stătea în fire.

— Nu-i stă în fire, am mormăit, bâjbâind după telefon.

De data asta a sunat, dar n-a răspuns nimeni. Am tresărit la auzul vocii lui care spunea să las un mesaj.

— Cole, sunt eu. Răspunde la telefon. E ridicol. Trebuie să vorbim.

Stu s-a strâmbat.

— Sper că te pricepi să ceri iertare în genunchi, zânuţo.

Am oftat.

— Am senzaţia că până la sfârşitul săptămânii o să fac din asta o artă.

— Mi-e dor de locul ăsta.

Tata a zâmbit, privind castelul de la fereastra cafenelei.

— Mamei tale îi place la Glasgow, dar locul ăsta o să-nsemne mereu acasă.

Am dat din cap.

— Şi eu îl am în sânge.

— Da, tu semeni mult cu mama mea. Asta nu poate fi decât un lucru bun, având în vedere că soră-ta se aruncă în neamul maică-tii şi uite cât de nervoasă a devenit.

Am strâmbat din nas.

— Tată.

A chicotit şi a sorbit din cafea.

— Mulţumesc că te-ai întâlnit cu mine.

După cearta cu Cole, decisesem că poate ar fi fost mai bine să port o discuţie raţională cu unul dintre membrii familiei mele. Tata păruse cel mai receptiv faţă de mine, aşa că-l sunasem să stabilim întâlnirea. Nu se putea vedea cu mine decât în weekend, ceea ce însemna că trebuise s-o rog pe Rae să-mi ţină locul – lucru pe care l-a făcut comentând la greu. Deşi încă era ofticată pe mine că-l rănisem pe Cole, vedea cu ochii ei cât de greu îmi era că el nu-mi răspunsese toată săptămâna la telefon. Aşa că, în ciuda faptului că de-abia vorbea cu mine, *fusese* de acord să-mi ţină locul.

— Ar fi frumos ca-n familia asta să fie linişte din nou.

Tata a ridicat din umeri.

— Dacă putem găsi o cale, ar fi minunat.

— Nu vreau să-mi compromit relaţia cu Cole ca s-o păstrez pe cea cu voi. Nu e corect.

Mi-a aruncat o privire dezaprobatoare. Sincer, mă obişnuisem să văd privirea aceea pe chipurile oamenilor pe

care-i cunoşteam.

— Amanda ne-a povestit despre el.

Am încercat să-mi stăpânesc frustrarea.

— De-abia l-a lăsat să scoată două vorbe. A intrat în studio şi pur şi simplu a-nceput să-l insulte. N-avea nicio intenţie să-i acorde vreo şansă.

— Spune că arată şi se poartă exact ca toţi foştii tăi iubiţi.

— Nu e deloc ca ei.

M-am aplecat înainte, vorbind convingător.

— Este cea mai bună persoană pe care o cunosc.

— De ce nu poţi sta singură pentru o vreme, Shannon? Ia-ţi un răgaz ca să lămureşti lucrurile. Familia noastră trebuie să ia o pauză de la atâta dramă.

— Între mine şi Cole nu era nicio dramă.

Mi-am auzit glasul plin de amărăciune.

— Până când familia mea a revenit în ecuaţie.

Tata s-a încruntat.

— Nu asta voiam să spun.

Am anulat ultima mea remarcă făcând un gest, dar nu eram deloc sigură că nu asta voisem să spun.

— Mă căznesc din răsputeri să fac ce e corect faţă de toată lumea. Logan vrea să fim o familie din nou, dar pentru a face asta voi vreţi să mă despart de un tip despre care nu ştiţi nimic.

— Priveşte problema din punctul nostru de vedere. Ultima oară când ai avut o relaţie cu cineva tatuat... ai lăsat lucrurile să ajungă atât de departe încât fratele tău s-a trezit la închisoare pentru că te-a protejat. Asta nu e ceva normal.

M-a prins de mână.

— Puştoaico, ai nevoie de un timp ca să-ţi pui ordine în minte. Nu ai avut cum să faci asta de când ai plecat din Glasgow, pentru că te-ai aruncat în altă relaţie cu un alt idiot.

Mi-am tras mâna de sub mâna lui.

— Cole nu e un idiot. Şi tot încerc să vă spun că el m-a ajutat să-mi limpezesc gândurile. El m-a sprijinit. A făcut atâtea ca să simt din nou că valorez ceva şi, mai mult decât atât, m-a călăuzit din nou spre Logan. Ştii, am tot avut coşmaruri. Crezusem că au dispărut, dar s-au întors. Nu le-am mai avut de când l-am vizitat pe Logan. Nici măcar unul. Cole a reuşit asta.

Spre enervarea mea crescândă, tata tot nu era convins.

— De ce-ai venit aici dacă nu aveai de gând să mă asculţi?

— Am venit sperând că mă vei asculta tu *pe mine.*

S-a ridicat şi a aruncat nişte bani pe masă, pentru cafeaua pe care-o băuse.

— O să fim acolo pentru tine, iubito, când eşti dispusă să-ţi laşi bagajul în spate. Vino acasă şi o luăm de la capăt. Nu numai ca familie, dar şi tu însăţi.

— Din mutra ta deduc că întâlnirea cu tăticul iubit şi drag n-a mers prea bine.

Rae s-a descălţat de pantofi şi şi-a pus cizmele.

— S-a zis cu făcutul bagajelor, ha?

M-am uitat urât la ea, derutată de remarca ei, dar prea concentrată asupra unui singur lucru ca să dezbat problema.

— Tocmai am încercat să-l sun din nou pe Cole. I-ai spus că m-am tot căznit să dau de el?

— Am fost destul de ocupaţi ieri la muncă. Şi-a reintrat în pâine după săptămâna liberă.

Am simţit o durere în piept şi nu mi-am putut stăpâni lacrimile.

— Nu voiam să-l rănesc. De ce nu mă lasă să-i explic?

Ochii i-au scânteiat de furie.

— Pentru că, după toate cele întâmplate, ţi-ai ales familia în locul lui. Ai ales nişte oameni care au întors spatele fiicei lor care tocmai fusese molestată sexual şi băgată în spital. Ce mama naibii spune asta că simţi pentru Cole, dacă i-ai ales *pe ei*?

Groaza m-a cutremurat.

— Asta crede el? Că i-am ales pe ei? Nu i-am ales pe ei. Încercam să găsesc o soluţie ca să-i liniştesc. N-am avut niciodată intenţia de a renunţa la Cole. Credeam că ne puteam lua un răgaz...

— O pauză, m-a întrerupt ea. O pauză din relaţia cu el. Tipul de-abia poate suporta să stea departe de tine preţ de câteva zile şi tu vrei să te duci acasă la Glasgow pentru Dumnezeu ştie câtă vreme. Şi el ce trebuia să facă... trebuia să stea şi să aştepte un semn de viaţă de la tine când se hotărau părinţii tăi să-l accepte? Subliniez, părinţi care n-au dat doi bani pe tine, în vreme ce Cole ar fi mutat munţii de dragul tău.

S-a ridicat şi şi-a luat geanta.

— Ceea ce ţie ţi s-a părut o ceartă neînsemnată pentru el a fost foarte important. Din motive pe care le înţeleg sau nu. Dar cred că tu le-nţelegi. Presupun că ţi-a povestit totul despre el. Şi presupun că ştii că e suficient să-i sugerezi să luaţi o pauză pentru ca el să se simtă profund rănit pentru un motiv

întemeiat. Şi ştii exact care e motivul ăla.

S-a întors şi a dat să plece.

— Stai!

M-am ridicat brusc de pe scaun.

— Trebuie să-l văd, Rae. Te-ntâlneşti cu el?

— Nu. Nu ştiu unde e în seara asta.

Mi-am mijit ochii în timp ce ea ieşea. Rae minţea. Ea nu minţea niciodată.

Mi-am luat geanta şi cheile. M-am grăbit, ţinându-mă după ea la o distanţă discretă. Am urmărit-o şi am remarcat cu stupoare că intră la *The Walk.* Cole era acolo. Puteam să pariez pe tot ce aveam că era acolo.

Cârciuma era destul de aglomerată. Aşa era mereu sâmbătă seara. Mi-am croit drum printre oamenii care stăteau lângă uşă şi mi-am lungit gâtul, încercând să ies din mica mulţime până în centrul încăperii. Toate mesele erau ocupate.

Am văzut-o pe Rae făcându-şi drum printre mese şi mi-am ridicat privirea peste ea.

Sentimentul de greaţă pe care-l aveam în stomac s-a intensificat.

Cole stătea la masă cu gemenii şi cu Karen, cu o halbă de bere în mână. Mai era cineva cu el. O blondă drăguţă stătea cu coapsa lipită de a lui, iar Cole îşi ţinea capul aplecat ca ea să-i poată şopti la ureche.

Obrajii mi-au luat foc şi pielea a-nceput să mă furnice.

Am lăsat flama geloziei să-mi străbată tot trupul şi să se consume, apoi am inspirat adânc. Cole nu m-ar înşela niciodată. Ştiam asta. Ştiam că imaginea din faţa mea e una nevinovată.

Dar petrecusem o săptămână-ntreagă agonizând, gândindu-mă la relaţia noastră şi simţindu-mă vinovată, iar el mă evitase în tot acest timp. Acum îi permitea unei femei oarecare să-l binedispună cu trăncăneala ei. Am simţit cum îmi dau lacrimile.

Nu puteam suporta asta. Nu combinat cu tot ce se întâmpla. Aveam nevoie la loc de Cole cel raţional, pentru că acest Cole rănit şi temperamental bătea la uşa tuturor nesiguranţelor cu care mă luptasem în ultimele câteva luni.

Cu acest gând, m-am întors şi am început să-mi fac drum înapoi prin mulţime. Ajunsesem aproape la uşă când ceva anume m-a oprit pe loc.

Nu era stilul lui Cole.

Nu era stilul lui deloc.

Nu fusese asta mantra mea toată săptămâna?

Am inspirat puternic şi m-am răsucit.

Aici se-ntâmpla ceva ce-mi depăşea puterea de înţelegere.

Rugându-mă să nu mă comport ca o îndrăgostită proastă şi prea credulă, m-am întors din nou prin mulţimea de-acum deranjată. Blonda era tot la masă, dar atenţia lui Cole era aţintită asupra lui Rae. Se încrunta la tot ce-i povestea ea.

Chiar atunci a părut că-mi simte privirea.

Am lăsat deoparte nervii care-mi fierbeau în stomac şi mi-am croit drum printre mese, în vreme ce Cole mă urmărea apropiindu-mă. Când m-am oprit, gemenii şi Karen m-au salutat. Am dat din cap, neatentă.

Cole şi cu mine ne holbam unul la celălalt şi, cu cât o făceam mai mult, cu atât simţeam mai profund rana produsă de dispariţia lui. Îmi fusese tare dor de el. O săptămână-ntreagă fără el mi se păruse o veşnicie. Fusese dureros şi, sincer vorbind, nenecesar. Eram supărată pe el aşa cum şi el era supărat pe mine, şi nu puteam ascunde asta. Am făcut un gest către blondă.

— De ce?

S-a încruntat.

— Stăteam doar de vorbă.

— Dar de ce vorbeşti cu ea şi nu cu mine? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? De ce ai plecat? De ce nu suntem oameni maturi şi de ce n-am discutat despre asta sâmbăta trecută?

— Nu aici, a spus Cole încet.

— Nu-mi pasă! m-am răstit şi chiar nu-mi păsa dacă se uita lumea la noi. Tu nu eşti aşa. Am venit aici, după una dintre cele mai proaste săptămâni din viaţa mea, şi aş fi putut să ies aşa cum am intrat... dar ăsta nu eşti tu. Nu înţeleg ce se-ntâmplă cu tine.

Durerea ascuţită din ochii lui m-a făcut să suspin.

— Nu pricepi?

S-a ridicat brusc, trântindu-şi halba de masă.

— Nu pricepi să m-am supărat pentru că ţi-ai făcut bagajele şi că voiai să pleci la Glasgow ca să fii cu familia ta nenorocită? Că i-ai ales pe ei şi nu pe noi? Nu pricepi că asta s-ar putea să mă supere?

Oamenii din jurul nostru s-au oprit din vorbit. Nu-mi păsa. Eram prea derutată ca să-mi mai pese.

— Despre ce mama naibii vorbeşti?

— Mi-a spus Rae.

Şi-a trecut privirea peste mine, părând să tresară de durere la vederea mea.

— Pleacă odată, Shannon! Toate lunile astea am încercat să te fac să ai încredere în mine... o pierdere de vreme.

— Am încredere în tine.

L-am împins – cu putere –, iar el s-a împleticit peste scaun, luat prin surprindere.

— De-asta o să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. Acum ce mama dracului – am zis şi i-am aruncat o privire urâtă lui Rae – ţi-a zis ea?

— I-am spus adevărul.

Mi-a întors privirea urâtă.

— Că voiai să ne părăseşti. În weekendul trecut îţi făceai bagajele. Cel puţin asta făceai înainte să te cerţi cu taică-tău azi.

— Vacă proastă! am şuierat, nefiind sigură dacă-mi spun asta mie sau lui Rae.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre Cole. Acum eram de-a dreptul ofticată.

— Îmi făceam bagajele pentru că ai spus că voiai să mă rogi să mă mut cu tine. Aveam impresia că, după ce te vei calma şi-ţi vei da seama că-mi pare rău, oferta va rămâne valabilă.

Cole a clipit, uluit. Am clătinat exasperată din cap.

— Suntem tu şi cu mine. Asta e.

Am făcut un gest între noi.

— Asta e doar prima şi, cel mai probabil, nu ultima noastră ceartă. Am tendinţa de a gândi cu voce tare şi uneori procesul meu de gândire conţine idei de căcat înainte să mă lovească şi unele bune. Exact asta s-a întâmplat săptămâna trecută. Te-ai enervat şi înţeleg de ce, dar eu nu am crezut niciodată c-o să stăm supăraţi sau c-o să ne despărţim.

Am făcut un pas spre el. Eram uşurată să văd că expresia i se îmblânzise.

— Eu am încredere în tine, Cole. Am încredere în tine pentru că te iubesc. Te iubesc pentru că te cunosc. În tot acest timp am discutat despre problemele mele legate de încredere, dar despre ale tale niciodată. În mod evident, asta dovedeşte că le ai şi tu.

Mi-am luat inima-n dinţi.

— Deci hotărăşte-te, Cole... Ai încredere în mine?

— Nu ştiu.

Ochii i s-au aprins când mi-a auzit geamătul surprins. Apoi s-a înclinat spre mine.

— Ştii, a zis el cu un glas coborât şi emoţionat. Tu ştii totul. Ştii cum m-a făcut ea să mă simt toată viaţa şi tot te-ai gândit că e o idee bună să mă laşi deoparte ca să câştigi aprobarea familiei tale. Ea nu mă merita şi tot mă făcea să mă simt ca un nimic, ca şi cum aş fi avut ceva de dovedit. *Ei* nu te merită şi tu tot mă faci oarecum să mă simt ca un nimic, ca şi cum aş avea ceva de demonstrat. *Tu,* dintre toţi oamenii de pe pământ.

— Nu, l-am implorat eu, în vreme ce lacrimile îmi înceţoşau privirea. Nu voiam să te fac niciodată să te simţi aşa. Nu din nou.

— Dar ai făcut-o. Şi nu ştiu ce înseamnă asta pentru noi.

***

— Arăţi ca naiba.

Mi-am ridicat privirea la Logan, iar el a tresărit când a văzut ce mi se citea în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am trecut o mână tremurătoare prin păr.

— Am dat-o-n bară. Din nou.

— Cum ai dat-o-n bară?

— Voiam să îndrept lucrurile de dragul tău.

Am simţit lacrimile care-mi înţepau ochii şi am încercat să nu plâng. Mă săturasem de plâns. Mi se părea că-mi petrecusem ultimele patru nopţi plângând.

— Îţi doreai familia înapoi şi eu voiam să ţi-o ofer. Îţi datorez asta. Dar nu cred că pot s-o fac, Logan.

Am clătinat din cap, simţind cum furia îmi aprinde sângele.

— Mi-au dat un ultimatum. Ei sau Cole. *Ei?* Nu m-au întrebat nici măcar o dată cum m-am simţit după atacul lui Ollie. Nici măcar o dată. Se poartă de parcă mi-aş fi căutat-o cu lumânarea sau ceva de genul ăsta.

Ochii violet ai lui Logan s-au întunecat de mânie şi mi-am dat seama că această mânie nu mi-era adresată, pentru că era amestecată cu dezamăgire. Citisem asta pe chipul lui de multe ori de-a lungul anilor când se gândea la părinţii noştri. Am inspirat profund şi tremurând.

— Pentru că am ezitat, l-am pierdut pe singurul tip care m-a iubit vreodată cu adevărat.

Am pierdut lupta cu lacrimile şi mi le-am şters frustrată, incapabilă să mă uit în ochii lui Logan.

— Cole m-a părăsit din cauza lor.

— Shay, nu-nţeleg...

Atunci i-am povestit totul.

— Eram fericită, Logan, am conchis. Mă simţeam vinovată pentru că eram fericită în vreme ce tu erai aici, şi voiam să fac ceva pentru tine, dar asta nu pot s-o fac. Am dat-o în bară cu tine, cu ei şi cu Cole.

M-am tras de păr.

— Ah, poate că nu e ireparabil. Cole a plecat, deci mama, tata şi Amanda mă vor accepta la loc în vieţile lor. Poate că vom *putea* fi din nou o familie.

O să-mi înăbuş resentimentele şi gata.

— Shannon.

Logan m-a prins de mână şi l-am privit cu atenţie. Îngrijorarea i se citea pe faţă.

— Arăţi şi te porţi de parcă n-ai fi dormit de zile-ntregi.

L-am tras încet de mână.

— Am avut în viaţa mea numai doi oameni pe care i-am adorat... şi i-am rănit pe amândoi. Pe tine te-am băgat la închisoare şi lui Cole i-am frânt inima.

Mi-am stăpânit lacrimile.

— Şi nu mă pot opri din plâns. E caraghios. Chiar şi Rae se poartă frumos cu mine. Atunci ştii cu adevărat că eşti demn de milă.

Am ridicat din umeri.

— Stu probabil că mă va da afară, oricum. Atmosfera de la serviciu între mine şi Cole e oribilă şi Stu m-a avertizat că, dacă voi cauza problema, mă va...

— Poţi să taci două minute? m-a întrerupt Logan, strâmbându-se la mine. În primul rând: n-o să-ţi mai spun asta încă o dată. Nu tu m-ai băgat aici. *Eu* m-am băgat aici. În al doilea rând: Shannon, nu ţi-aş fi cerut niciodată ceva care să te facă nefericită numai ca să-i faci fericiţi *pe ei.* Atâta vreme când tu şi cu mine ne înţelegem bine, ce mai contează?

— Dar ai spus că...

— Nu trebuia să pui atât de mult la suflet. Nu mi-am dat seama cât de vinovată te simţeai. Ştiam că te simţi vinovată pentru un motiv de-nţeles, dar nu mi-am dat seama că era atât de profund. Iubita mea.

A clătinat din cap.

— Trebuie să uiţi toată povestea asta.

Am amuţit. Nu mai avea sens să dau nicio replică, pentru că nu-l puteam linişti aşa cum voia el. Aveam remuşcări. Acest

sentiment n-avea să-mi treacă prea curând.

— Cât despre Cole... Nu te-am văzut atât de disperată niciodată. Nu te-am mai văzut nici la fel de fericită ca data trecută, aşa că-mi dau seama că tipul ăsta e ceva diferit. Uită pe oricine altcineva, Shannon. Întoarce-te la Edinburgh şi îndreaptă lucrurile cu el. După asta, vino înapoi aici şi lasă-mă să-i mulţumesc acestui tip că are grijă de surioara mea când eu nu pot.

Am zâmbit şovăitor.

— Ai fost mereu atât de minunat?

A spus, liniştit:

— Înţelept de la naştere, micuţo. Înţelept de la naştere.

Am râs încetişor, apoi m-am oprit brusc, la apariţia unui gând oribil.

— N-o să mă mai primească înapoi. Nu ştiu cum să-l fac să priceapă cât de mult înseamnă pentru mine.

Logan mi-a făcut cu ochiul.

— Joacă tare... sau retrage-te.

Capitolul 26

Casa în stil georgian de pe strada Dublin era uluitoare. Mai mult decât atât. Mă tot zgâiam la parchetul sclipitor şi la mobila scumpă, dar în acelaşi timp simplă.

Superba proprietate le aparţinea lui Joss şi Braden şi era plină în acest moment cu toţi prietenii apropiaţi şi rudele familiei, care sărbătoreau naşterea bebeluşului Jarrod. Dădusem buzna şi eram incredibil de îngrijorată c-o să vomit pe parchetul lor elegant.

Joss nu părea foarte stresată că dădusem buzna. De fapt, aproape că avea o sclipire de satisfacţie în priviri când mi-a deschis uşa de la intrare şi m-a găsit în prag.

— Am venit să joc tare sau să mă retrag, am spus fără nicio introducere.

Ea a zâmbit larg şi s-a dat într-o parte.

— Atunci intră, te rog.

Zgomotul din salon m-a izbit când am urmat-o pe gazdă. Lumina se strecura pe ferestrele uriaşe situate în celălalt capăt al încăperii nesfârşite. Nate, Liv, Mick şi soţia lui, Dee, trăncăneau cu Cole şi Cam, care-o ţinea în braţe pe Belle, în faţa vechiului şemineu în stil georgian. Dylan o conducea pe Elodie de-a curmezişul încăperii spre Luke, William şi Bray, care erau strânşi pe podea, în jurul unor jucării. Clark, Declan şi Marco stăteau lângă cea mai apropiată fereastră, râzând de ceea ce le povestea Braden. Jo era aşezată pe braţul unui fotoliu, iar Ellie stătea alături de ea, mâncând aperitive. Chiţăieli şi chicoteli răsunau din spatele camerei, acolo unde Beth, Lily şi January se uitau la un film Disney pe un ecran imens. Beth o ţinea în braţe pe micuţa Sophia.

Ca şi cum m-ar fi simţit, Cole s-a uitat spre mine. S-a încordat când m-a zărit, dar şi eu m-am încordat toată. Tăcerea s-a aşternut în încăpere când oamenii mari mi-au observat prezenţa.

— Cole, Shannon a venit să te vadă!

Joss l-a fixat insistent cu privirea până când Cole a venit spre mine.

— Ca cauţi aici? a-ntrebat el, aparent şocat.

Cearcănele întunecate care-i stătuseră sub ochi toată săptămâna nu dispăruseră nici acum şi barba îi crescuse neobişnuit de mult. Era un egoism din partea mea, dar eram

uşurată că nici el nu se-mpăca uşor cu despărţirea noastră.

Mi-am umezit buzele uscate, uitându-mă în jurul meu, la toată lumea care se holba la mine. În cele din urmă, am ridicat privirea la chipul frumos al lui Cole.

— Sunt aici pentru că te iubesc şi trebuie să te rog ceva.

Am inspirat profund. Era momentul să joc tare.

M-am lăsat pe un genunchi.

Cole a căscat ochii şi am auzit câteva femei suspinând mirate în spatele lui.

— Shannon, ce...

— Cole Walker, ţi-am spus odinioară, de teamă, că nu însemni nimic, dar asta n-a fost adevărat nici măcar o zi din viaţa ta şi n-am crezut asta niciodată. Pentru mine ai fost extraordinar de când aveam 15 ani.

Am zâmbit şovăielnic, simţindu-mă vulnerabilă şi înfricoşată, dar plină de speranţă, în vreme ce el mă privea cu o blândeţe crescândă în ochi.

— În afară de Logan, n-am avut niciodată o familie adevărată. Genul acela pe care te poţi baza oricând. Genul acela care-ţi acordă a doua, a treia şi a patra şansă, pentru că altă opţiune nu există. Pentru că te iubeşte şi e acolo să te sprijine. Necondiţionat. Logan a fost *singurul* care mi-a oferit aşa ceva. Până la tine. Tu eşti familia mea, Cole. Vreau să fii familia mea pentru totdeauna.

Am râs răguşit.

— Nu am inel sau altceva. Mă am doar pe mine. Şi ştiu că nu sunt perfectă şi ştiu că tu meriţi perfecţiunea... dar te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume şi-ţi promit că nu te voi mai dezamăgi niciodată.

Inima mea şi-a încetinit ritmul rapid, iar eu am simţit cum mă cuprinde un val de calm. Senzaţia că fac ceea ce trebuie. Era ca şi cum mi-aş fi găsit echilibrul care-mi dispăruse de când urcasem în maşină şi-l lăsasem pe Cole în urmă, pe veranda din strada Scoţia, acum mulţi, mulţi ani.

— Mereu ai fost tu şi tu vei rămâne pentru totdeauna... Căsătoreşte-te cu mine, Cole.

Toţi au părut să încremenească în jurul nostru, în vreme ce privirea scânteietoare a lui Cole era aţintită asupra mea. A îngenuncheat şi el şi mi-a pus uşor o mână pe picior, iar cu cealaltă mi-a cuprins obrazul. M-am înclinat spre el.

— Hai că ştii cum să atragi atenţia unui bărbat... cu părul tău şi cu cererea asta în căsătorie...

A zâmbit larg. Mi-am încolăcit degetele în jurul încheieturii sale.

— Asta înseamnă că da?

M-a tras spre el, iar eu mi-am lipit mâinile de pieptul lui.

— Chiar dacă m-ai eclipsat...

A dat din cap şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Da, Shannon.

Euforia m-a copleşit, iar Cole m-a sărutat din nou, de data aceasta prelung şi apăsat. L-am sărutat şi eu, abandonându-mă în braţele lui, auzind ca prin vis râsetele şi bucuria celor din jur.

Degetele mi s-au înfipt în cearşafuri şi am gemut. Capul mi-a căzut la loc pe umărul lui Cole, care se mişca înăuntrul meu. M-am întins pe-o parte, cu spatele lipit de pieptul lui Cole.

Era o senzaţie îmbătătoare – era peste tot în jurul meu, înăuntrul meu, parte din mine. Parfumul lui era peste tot, îi simţeam bătăile inimii pe spate şi mă mângâia cu o mână pe sâni. Îmi dădeam seama de toate astea – de asprimea părului de pe picioarele sale care-mi atingeau pielea fină, de sunetul răsuflării sale care se înteţea, de senzaţia nemaipomenită de a-l simţi înăuntrul meu.

Copleşitor.

Pur.

Adevărat.

Într-un fel în care nu fusese nimic, niciodată. Când mi-am dat drumul, pulsul îmi zvâcnea atât de tare, încât îmi vibra în capul pieptului.

— Shannon, a gemut Cole. Ah, la n-naiba, s-a bâlbâit el, apoi s-a încordat, ajungând la orgasm în câteva clipe.

Pentru că eram leoarcă de transpiraţie, m-am bucurat când Cole mi-a prins părul în mâna lui şi mi l-a dat la o parte de pe gât ca să mă poată săruta. De când ne întorseserăm de la Joss şi Braden, de când ne împăcaserăm şi ne logodiserăm, ne aruncaserăm unul asupra celuilalt ca nişte adolescenţi plini de hormoni. Mai întîi mă lipise de peretele de pe hol; apoi m-a cărat în pat, unde ne-am tras-o până când ne-au ieşit ochii din cap.

În cele din urmă, când ne-am potolit, am rămas amândoi în tăcere. Făcuserăm dragoste lent, relaxat, şi cumva asta era cea mai erotică parte a întregii seri. Cole s-a mişcat ca să iasă din mine, iar eu mi-am pus mâna pe el ca să-l opresc.

— Rămâi, am şoptit.

— În tine?

Am dat din cap, prinzându-l de mână şi trăgându-i-o peste mijlocul meu. Cole s-a mutat cu mine-n braţe, apoi s-a întins să stingă lumina. Apoi s-a aşezat în pat, cu mine lipită de el. Aproape aţipisem, când i-am auzit vocea în întuneric.

— Aveai dreptate. Când ai vorbit despre încrederea pe care o am în tine. Nici măcar nu-mi dădusem seama de asta până când n-ai spus-o.

Complet trează, mi-am trecut vârful degetelor peste antebraţul lui.

— E-n regulă.

— Trebuie să înţelegi ceva. Trebuie să-nţelegi de ce am reacţionat aşa, de ce nu mi-am lăsat un răgaz de gândire. Vezi tu...

A coborât vocea.

— Acum mulţi ani, pe strada Scoţia, când am ieşit din casa lui Ellie şi mi-ai apărut în faţa ochilor, am crezut...

S-a oprit brusc, strângându-mă mai tare fără să-şi dea seama.

— Ce-ai crezut?

— Nu ştiu cum s-o spun cu voce tare fără să par un idiot sentimental.

— Tocmai te-am cerut în căsătorie fără inel şi fără niciun alt plan în faţa întregii tale familii. N-am cum să te judec.

El a izbucnit în râs şi i-am simţit răsuflarea pe gât.

— Adevărat.

M-a sărutat din nou.

— Când te-ai întors spre mine, am simţit că... nu ştiu, că ai fi coborât din văzduh sau ceva de genul ăsta, doar pentru mine. Nu pot explica. Am ştiut pur şi simplu că mi-erai sortită, a mărturisit el. Era ca şi cum apăruseşi ca să compensezi toate lucrurile rele care mi se întâmplaseră înaintea ta. Dar apoi ai dispărut dintr-odată şi presupun că am crezut că asta avea mai multă logică decât orice lucru bun care s-ar fi petrecut. Cel puţin la momentul respectiv. Am crescut şi am scăpat de problemele acelea grave.

M-a strâns uşor şi m-am întrebat dacă el putea auzi cât de tare şi de repede îmi bate inima în piept.

— Şi apoi te-ai întors în viaţa mea şi te-am dorit. Pentru că încă mă simţeam atras de tine. Era şi încă este o senzaţie puternică, Shannon. N-am simţit aşa ceva pentru nicio altă femeie. Jo, Hannah, Liv, toate sunt speciale pentru mine şi am

avut întotdeauna motive să am încredere în ele. Dar tu... Cineva a încercat să te frângă, să te învingă, să mi te răpească, într-un fel. Cred că pur şi simplu mă aşteptam să-ţi pierzi încrederea în mine, pentru că nu părea posibil să păstrez acest vis.

S-a aplecat, iar eu mi-am întors capul ca să-l privesc în ochi, simţind atât de multe lucruri pentru acest bărbat, mai multe decât credeam că pot simţi vreodată.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit în ultima vreme.

— Nu.

Mi-au dat lacrimile şi le-am lăsat să curgă.

— Cole, tu nu mă poţi dezamăgi niciodată. Ştii ce-nseamnă pentru mine faptul că tu mă vezi aşa? Nu-nţelegi? Eşti cel mai frumos om pe care l-am întâlnit vreodată – eşti bun şi inteligent, loial şi milos, puternic şi talentat şi curajos şi iertător. Eşti tot ce mi-am dorit de la viaţă şi faptul că simţi aceleaşi lucruri pentru mine... Toată viaţa mi-a fost teamă şi n-am ştiut niciodată de ce.

Am zâmbit printre lacrimi.

— Acum nu-mi mai e teamă.

El şi-a lipit buzele de ale mele, iar gemetele sale de bucurie m-au copleşit. După ce şi-a arătat admiraţia faţă de cuvintele mele, faţă de confesiunea mea, m-am retras, cu o mână petrecută peste sâni, şi i-am promis:

— Am vorbit serios. N -o să mai aleg niciodată pe nimeni în locul tău. Familiei mele ar trebui să-i pese de mine suficient cât să nu mă pună în acea situaţie. O să mă-ntâlnesc cu ei săptămâna viitoare şi exact asta o să le spun.

Am simţit ezitarea lui Cole şi nici măcar n-a fost nevoie să spună de gândea. Deja ştiam.

— Nu-ţi face griji. Asta-i ce-mi doresc eu. Logan vrea şi el asta pentru mine. Tensiunea dintre mine şi familie nu trebuie să afecteze relaţia cu fratele meu.

M-am cufundat şi mai mult în pernă.

— Cole... ei nu mi-au oferit niciodată ce mi-ai oferit tu. Nici măcar o dată. Tu meriţi totul.

Am zâmbit în bezna din încăpere.

— Iar eu merit toate lucrurile rele care mi s-au întâmplat, pentru că ele m-au adus la tine.

— Shannon.

M-a tras mai aproape de el, cu vocea aspră, răguşită de emoţie. M-am decis să mă opresc acolo. În cele din urmă, Cole

înţelesese.

Nu plecam nicăieri.

De ce aş fi plecat, când ocupam cel mai bun loc din toată casa?

— Asta-nseamnă că trebuie să-ncep să fiu din nou drăguţă cu tine?

Rae a strâmbat din nas. Cole şi cu mine fuseserăm încercuiţi. Le dăduserăm vestea logodnei noastre lui Rae şi Simon în acea dimineaţă, înainte să apară clienţii, iar ei o primiseră cu felicitări entuziaste, urmate de şoapte şi de priviri secretoase şi poznaşe.

Purtarea lor a-nceput să aibă noimă la vreo zece minute după ce ultimul nostru client a plecat şi s-a auzit sunând clopoţelul de la intrare. A intrat Stu, urmat de Tony. Rae şi Simon îi chemaseră ca să le dea veştile. Stu a instalat conuri de confetti în jurul nostru. Am primit îmbrăţişări zdravene de la toţi băieţii şi o îmbrăţişare mai şovăielnică de la Rae.

— Mi-ar plăcea să fii drăguţă cu mine. Dacă poţi.

— Pot să-ncerc.

Am oftat şi i-am zâmbit scurt.

— Uite, înţeleg că îi erai loială lui Cole.

— Nu, te rog, a zis ea, ridicând o mână ca să mă oprească. Am dat-o în bară, Shannon. Mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala şi am înrăutăţit lucrurile. Îmi pare rău.

Am ridicat din sprânceană, dar am decis să n-o mai chinui, pentru că recunoscuse că greşise.

— Ce-a fost a fost. S-au aranjat toate, nu-i aşa?

— Mda.

A zâmbit larg şi i-a aruncat o privire lui Cole.

— Deşi i-ai cam furat momentul când l-ai cerut în căsătorie. E cel mai romantic tip pe care-l cunosc şi n-a apucat să-şi ceară iubita de soţie.

M-am muşcat de buză, holbându-mă la Cole, care râdea la ceva ce-i spunea Stu.

— Crezi că s-a supărat?

— Cred că se-nsoară cu tine... deci nu. Nu cred că s-a supărat.

Peste câteva ore, ni s-au alăturat gemenii şi Karen, Mike şi câţiva prieteni de-ai lui Tony şi Rae. Au adus bere, mâncare şi şampanie, transformând adunarea într-o petrecere de logodnă în toată regula.

Un pic ameţită de la şampanie şi dorind ca toată lumea să fie la fel de fericită ca mine, m-am trezit strecurându-mă lângă Simon, care stătea posomorât în colţul studioului, cu o bere în mână. Mi-a zâmbit când m-am apropiat. L-am cuprins cu un braţ şi m-am ghemuit lângă el.

— Te simţi bine, prietene?

Simon şi-a coborât privirea la mine. În ultima vreme fusesem prea preocupată de propriile probleme şi nu-i observasem amărăciunea din ochi.

— O să mă simt.

— Povestea cu copilul?

— Shannon, e petrecerea ta de logodnă. Hai să nu vorbim despre asta.

— Vreau să vorbim. Vreau ca prietenii mei să fie fericiţi.

Mi-a zâmbit şi s-a aplecat să mă sărute pe frunte.

— Sunt în regulă.

— Şi Tony?

Simon şi-a dat seama c-o să-l bat la cap în continuare şi mi-a răspuns:

— Mă iubeşte. Nu mă părăseşte.

— Detectez un „dar”.

— Nu vreau să ajungă să mă urască.

— Tu nu vrei să ai copii niciodată?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Ştiu doar că acum nu vreau.

— De-asta rămâne cu tine.

L-am strâns de braţ şi apoi m-am desprins de el.

— Cine ştie ce-o să vă doriţi în viitor? Nimeni nu ştie niciodată. Tony nu vrea să plece de lângă tine din cauza unei incertitudini. Te iubeşte, Simon. Şi tu-l iubeşti pe el. Deci nu mai fi supărat din cauza viitorului şi bucură-te de ce ai acum.

Simon s-a îndepărtat de perete, cu privirea aţintită asupra iubitului său, care râdea cu Rae şi arăta senzaţional într-o cămaşă deschisă la gât şi pantaloni negri. Simon nu putea ascunde ce simţea pentru Tony. Emana afecţiune prin toţi porii. Mi-a aruncat un zâmbet larg, în semn de mulţumire.

— Cred că asta o să fac.

L-am privit cum străbate camera hotărât, apropiindu-se din spate de Tony şi punându-i o mână pe umăr. S-a înclinat şi l-a sărutat pe Tony pe obraz. Acesta a închis ochii şi, lent, s-a răsucit, lipindu-şi buzele de gura lui Simon.

— Te joci de-a peţitoarea? a murmurat Cole, cuprinzându-mă

în braţe şi trăgându-mă la pieptul lui.
M-am relaxat, lipită de el.
— Doar dădeam mai departe o lecţie învăţată de la tine.
— Hmm.
Şi-a trecut buzele peste urechea mea.
— Ce-ar fi să mergem acasă să te mai învăţ şi altceva?
Am tremurat de nerăbdare.
— Cum ar fi?
— Cum să desenezi portrete. Dacă-mi aduc aminte corect, mi-ai promis că mă laşi să te desenez goală.
Am zâmbit larg şi m-am răsucit în braţele lui.
— Aşa am promis, nu?
M-am lipit şi mai tare de el.
— Hai să facem chestia asta şi mai interesantă.
— Mai interesant decât să te desenez în pielea goală?
— Aha. Hai să facem un pariu.
— Un pariu?
— Pariez că vei ceda tentaţiei şi ţi-o vei trage cu modelul în mai puţin de zece minute.
Cole s-a uitat la mine, spunându-mi parcă „hai, fii serioasă”.
— Accept pariul. O să rezist cel puţin jumătate de oră.
— Ce arogant eşti!
Eram sigură că voi câştiga acest pariu.
— Ce-i în joc?
— Dacă eu câştig, gura ta îmi aparţine.
Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am izbucnit în râs.
— Ce obraznic eşti! Bine. Dacă eu câştig, gura ta îmi aparţine.
— S-a făcut.
I-am strâns mâna.
— S-a făcut.

N-am jucat corect ca model nud. Hai să spunem că nu mă pricepeam deloc să stau perfect nemişcată. Cole a rezistat trei minute.

Capitolul 27

O săptămână mai târziu, eram din nou acasă la Joss şi Braden. Ellie voia să ne sărbătorim cu stil logodna. Nu ştiu cum au reuşit să organizeze o altă petrecere atât de repede, dar aranjaseră un spectaculos bufet suedez şi aveau şi decoraţiuni, şi tort. Toţi îşi rupseseră un pic de timp din programul lor încărcat. Aduseseră şi cadouri, care acum se adunau într-un teanc pe hol.

— Aici erai.

Hannah ne-a zâmbit. S-a apropiat ducându-l în braţe pe micuţul Jarrod. Familia şi prietenii lui Cole stăteau în salon cam cum stătuseră şi săptămâna trecută. Aveam puţine emoţii pentru că eram din nou în preajma lor după ce fuseseră cu toţii martori când îl cerusem pe Cole în căsătorie. După ce luaserăm cina cu Jo şi Cam săptămâna aceasta, cel puţin mă simţeam mai relaxată faţă de sora mai mare a lui Cole.

Şi, desigur, Hannah mă liniştea întotdeauna.

Am dat de feţişoara frumoasă a lui Jarrod şi de vesta albastră pe care scria „Sunt atât de drăguţ, că trebuie să fiu scoţian”, aşa că i-am dat imediat drumul la mână lui Cole.

— Pot să-l iau în braţe?

Ea a chicotit şi a dat din cap, întinzându-mi-l pe Jarrod. Am luat în braţe trupuşorul solid şi călduţ, mereu în mişcare, uitându-mă zâmbind în ochii lui, de-acum curioşi. Cum s-a simţit în siguranţă în braţele mele, cum s-a cuibărit acolo.

— Vai de mine, nu eşti tu cel mai drăguţ de pe toată planeta?

Avea coloritul lui Marco, deşi ochii îi erau de-un albastru-închis, dar asta probabil urma să se schimbe odată cu vârsta.

— Uită-te la tine, deja farmeci gagicile.

Cole şi-a trecut mâna imensă peste capul lui Jarrod şi pot să jur că dorinţa de înmulţire a ajuns la cote maxime.

— Înveţi de la cei mai buni, prietene, nu-i aşa?

Am ridicat privirea la logodnicul meu.

— Ce e?

Hannah a pufnit în râs.

— Are un moment din acelea. Las-o în pace.

Cole a ridicat din sprânceană.

— Un moment? Ăăă... nu.

A căscat ochii la modul comic.

— Hai să luăm lucrurile pe rând, prăjiturico. Acum, dă

copilul înapoi, încet şi cu grijă.

Am chicotit şi i l-am dat înapoi pe Jarrod mamei sale, care se amuza copios.

— Ai fi un tată minunat.

— Sigur că voi fi, a spus el încrezător. Şi de-abia aştept să fiu... În cel puţin cinci ani de-acum încolo.

Eram încântată că se gândise la asta. Nici eu nu voiam copii imediat. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să le fac. Dar era plăcut să aflu că eu şi Cole eram pe aceeaşi lungime de undă în privinţa unui lucru atât de important. Am arătat spre Jarrod.

— Nu ştiu cum mai poţi face ceva cu atâta drăgălăşenie în jur.

— De fapt, în afara drăgălăşeniei care-mi distrage atenţia, Jarrod a fost minunat. Sophia a plâns aproape în fiecare noapte, dar Jarrod doarme mult. E pur şi simplu un îngeraş.

Cole a văzut expresia iubitoare de pe chipul prietenei sale şi a spus, precaut:

— Nu vrei să te întorci mai repede la lucru?

Hannah a ridicat din umeri.

— De-abia aştept să revin în clasă, dar o să-mi lipsească toate astea. O să mă întorc să predau numai cu jumătate de normă. Mai am nevoie de un pic de timp alături de piticul ăsta.

Mi-a zâmbit dintr-odată şi s-a apropiat de mine, coborându-şi glasul.

— Cole spune că eşti o artistă talentată şi că te pricepi mai ales la peisaje.

— Ah!

Luată prin surprindere de schimbarea subiectului şi de compliment, m-am fâstâcit.

— Mă descurc... E-n regulă, adică, aşa cred, că mă pricep.

Cole şi-a trecut un braţ în jurul meu şi m-a tras lângă el.

— Voia să spună: „Da, sunt o artistă fantastică, mulţumesc mult”.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cum a zis el.

Hannah a izbucnit în râs.

— Atunci e bine, pentru că ne străduiam cu toţii să găsim cadoul perfect pentru perechea care are tot ce-şi doreşte.

A arătat către lumea din jurul nostru, aşa că m-am gândit că se referă la Joss şi Braden.

— Şi atunci ne-am gândit că ar fi o idee bună să comandăm

un peisaj al oraşului Edinburgh.

— Să comandaţi?

Mi-am dus mâna liberă la piept.

— Să-mi comandaţi mie?

— Păi da. Avem încredere în ochiul lui Cole şi dacă el spune că te pricepi, atunci sigur te pricepi.

Uimită, ruşinată, entuziasmată, am dat din cap hotărâtă.

— Mi-ar plăcea la nebunie. Ce anume sărbătoresc?

— Sarcina lui Joss, desigur.

M-am uitat şi mai surprinsă la Cole. El s-a strâmbat.

— Cu tot ce s-a întâmplat între noi, am uitat să-ţi spun.

— Ce să-i spui? s-a auzit vocea lui Joss în spatele nostru.

Când ne-am întors, ea, Jo şi Ellie s-au apropiat de noi, creând astfel un cerc restrâns.

— Că eşti însărcinată, am zis surâzând. Felicitări!

Privirea ei oţelită s-a îmblânzit.

— Mulţumesc. Ăsta e ultimul, aşa că Braden i-a pus pe toţi să se agite din cauza asta.

— E ceva important.

Braden a apărut alături, strecurându-se între ea şi Ellie şi sărutându-şi soţia pe gât. Joss s-a sprijinit de el şi a oftat.

— Bine, e ceva important, dar putem să nu mai vorbim despre asta? Acum e petrecerea de logodnă a lui Cole şi a lui Shannon.

— Ah, te rog, a pufnit Hannah când sora ei mai mare i l-a luat pe Jarrod din braţe. Asta e petrecerea lui *Ellie.*

Ellie a zâmbit cu neruşinare.

— Orice scuză e bună, nu-i aşa, bebeluşule? a îngânat ea, sărutându-l pe Jarrod pe frunte.

— Ah, dă-l încoace.

Elodie a apărut lângă ea, întinzându-se după nepotul ei.

— Vedeţi că nu pasaţi o minge, a oftat Hannah.

— Şşş.

Elodie i-a făcut semn s-o lase-n pace şi l-a lipit pe Jarrod de trupul ei.

— Nu l-am mai ţinut în braţe de un sfert de oră. Intru în sevraj.

— Cum îţi este? am simţit nevoia să întreb.

Cu toată agitaţia de weekendul trecut, uitasem să mai întreb.

— Arăţi bine.

Era îmbujorată, ochii îi scânteiau şi nu mai părea atât de

obosită ca după atacul de cord.

— Mă simt bine, draga mea, m-a asigurat ea, aruncându-mi un zâmbet amabil. M-am odihnit suficient şi sunt întremată. Mai ales acum, când am un alt nepot minunat care să-mi dea de lucru şi o nuntă pe care o aştept din tot sufletul.

— Shannon, înainte să uit, a spus brusc Braden, distrăgându-mi atenţia de la şefa de trib. Am o ofertă pentru fratele tău.

— O ofertă? am zis eu, uluită.

L-am văzut cu coada ochiului pe Marco, care-şi făcuse şi el apariţia. A tras-o pe Hannah lângă el.

— Le-am povestit, a explicat Cole, cu un aer îngrijorat. Nu totul, numai motivul pentru care e Logan în închisoare. Am crezut că ei pot ajuta cumva. Îmi pare rău, ar fi trebuit să...

— E-n regulă, l-am întrerupt eu şi l-am strâns de mână ca să-l liniştesc. Am încredere în ei.

L-am privit din nou pe Braden.

— Ce fel de ofertă?

— Îmi imaginez c-o să-i fie greu să-şi găsească de lucru când iese de la închisoare, dar Cole ne-a explicat situaţia. Niciun bărbat n-ar trebui să suporte astfel de consecinţe pentru că şi-a protejat familia. Când fratele tău iese de-acolo, trimite-l la mine şi-o să-i găsesc o slujbă unde va avea chef s-o ia de la capăt. Am câteva oferte pentru el.

— Şi eu, a spus Marco. Sunt şef de şantier la o companie de construcţii. Dacă nu găseşte nimic care să i se potrivească la Braden, voi fi fericit să-l trimit undeva unde să-i convină şi să i se potrivească mai bine.

Copleşită de generozitatea lor, am rămas paralizată pentru câteva secunde. Tăcerea s-a rupt doar atunci când Cole mi-a închis gura căscată apăsându-mi un deget sub bărbie. Toată lumea a chicotit, iar eu l-am lovit în joacă peste mână.

— Vă mulţumesc, am reuşit să spun. Înseamnă mult pentru mine. O să însemne mult şi pentru Logan.

— Faci parte din familia lui Cole acum. Asta înseamnă că faci parte din familia noastră.

Elodie a zâmbit.

— Şi dacă tot a venit vorba...

Cole s-a îndepărtat de mine şi a îngenuncheat.

— Cole, ce faci...

— Îmi iau momentul de strălucire înapoi.

A zâmbit larg şi m-a prins de mână.

— Aici, în camera asta, se află oamenii cei mai apropiaţi din

viaţa mea. O familie care mi-a adoptat propria familie şi ne-a făcut pe toţi mai puternici. Este cel mai frumos dar pe care-l puteam primi vreodată, până în momentul în care tu mi-ai spus că mă iubeşti.

Am simţit că mă sufoc.

— Mi-ai oferit totul săptămâna trecută şi vreau să am şansa de a-ţi oferi şi eu totul. Îţi ofer ce mi-au oferit ei odinioară. Îţi ofer o familie care te va iubi şi te va ocroti nu doar pentru că eu te iubesc şi te ocrotesc, ci şi pentru că eşti o femeie extraordinară, care merită toate lucrurile bune pe care i le poate da viaţa. Ne vom petrece restul vieţii mai fericiţi şi mai puternici pentru că ne avem unul pe celălalt şi pentru că, în sfârşit, avem acel gen de familie la care am visat amândoi.

Lacrimile s-au pornit să-mi curgă atât de repede pe obraji încât de-abia mai vedeam în faţa ochilor, în vreme ce Cole a scos nu se ştie de unde un inel de platină cu un diamant îngust. Şi în ochii lui se citea emoţia când mi-a strecurat inelul pe deget.

Câteva secunde mai târziu, eram cocoţată la el în braţe. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei sale şi l-am sărutat până l-am sufocat. Când am reuşit, în cele din urmă, să mă desprind de el, Jo, Liv şi Elodie m-au îmbrăţişat înlăcrimate, urmate de Joss care zâmbea cu gura până la urechi, de Ellie şi de Hannah. Am primit multe îmbrăţişări şi felicitări şi din partea bărbaţilor, ba chiar şi din partea copiilor, şi stăteam acolo, în braţele lui Cole, zgâindu-mă din cinci în cinci secunde la inelul superb de pe degetul meu şi gândindu-mă la cât de ciudată poate fi viaţa.

Cum un om se poate simţi atât de singur şi de sfâşiat şi apoi atât de preţuit şi plin de speranţă, în decurs de numai câteva luni.

În timp ce mă uitam la personajele colorate care mă-nconjurau, m-am hotărât că *ei* erau cei potriviţi. Aveau un soi de farmec, o magie pe care i-o dăruiseră lui Cole, care, la rândul său, mi-o dăruise mie.

***

Trecuseră două săptămâni de la petrecerea noastră de logodnă. În acest timp mă mutasem cu toate lucrurile la Cole, acolo unde el m-a mai surprins cu ceva. Pusese o canapea în camera de oaspeţi, înlocuind astfel patul de acolo. A făcut asta ca să-mi ofere mai mult spaţiu... mai mult spaţiu pentru chestiile mele artistice. Era totodată un loc excelent în afara

studioului unde se putea concentra şi el la propriile lucrări.

Traiul alături de Cole era destul de relaxat, una peste alta. Dar aş minţi dacă n-aş spune că era în acelaşi timp înfricoşător şi ameţitor şi entuziasmant.

Înainte de mutare, m-am întors la Glasgow să mă-ntâlnesc cu familia mea. Erau ofticaţi, dar nu mai aveam ce să le demonstrez. Doar timpul urma să spună dacă vom trece sau nu peste problemele noastre.

Acum îl aveam pe Cole.

Şi întotdeauna îl avusesem pe Logan.

Mi-am aruncat privirea spre fratele meu de-ndată ce am intrat cu Cole în sala de vizite de la închisoare. Logan ne aştepta deja, alert, privindu-l atent pe Cole, care mă ţinea de mână în timp ce străbăteam încăperea.

I-am zâmbit fratelui meu şi ne-am aşezat vizavi de el.

— Logan, mă bucur să te revăd!

— Şi eu pe tine, Shay.

Şi-a mutat privirea la Cole.

— Deci ai jucat tare, nu te-ai retras.

Am izbucnit în râs şi am dat din cap. Cole părea derutat.

— Fratele meu m-a încurajat să te cer în căsătorie.

Logodnicul meu a ridicat o sprânceană la auzul acestor vorbe.

— Fără să mă fi cunoscut?

Logan a dat din umeri.

— Mi-am urmat instinctul de data asta.

Eram atât de entuziasmată din atâtea motive şi m-am înclinat spre el.

— O să vă las să trăncăniţi şi să apucaţi să vă cunoaşteţi într-un minut, dar mai întâi am nişte veşti grozave.

— Mai grozave decât nenorocitul ăla de diamant de pe mâna ta? Logan mi-a luat mâna şi apoi a zâmbit larg spre Cole.

— Mişto.

— Concentrează-te.

Mi-am retras mâna, atrăgându-i din nou atenţia lui Logan.

— Uite, mai ţii minte că ţi-am spus că familia lui Cole are nişte mici afaceri în Edinburgh?

— Mda.

Am zâmbit larg.

— Logan, Braden ţi-a oferit o slujbă. La fel şi Marco. Când ieşi de-aici... vor avea ceva pentru tine.

Logan s-a uitat la mine uimit preţ de o secundă, apoi la Cole.

Apoi şi-a întors privirea la mine şi a spus încet:

— Glumeşti cumva?

— Nu. Ştiu totul şi înţeleg perfect. Vor să te ajute.

— Asta e ceva..., a zis el, clătinând din cap. De ce ar face asta? Nici nu mă cunosc.

— Dar mă cunosc pe mine, am răspuns şi l-am strâns de mână. Şi sunt nişte oameni buni.

Logan şi-a trecut mâna peste părul lui tuns scurt.

— Am rămas fără cuvinte. Îmi făceam... Îmi făceam griji, mă-ntrebam ce-o să se-ntâmple cu mine când o să ies de-aici... Asta...

S-a uitat la Cole.

— Mulţumesc, frate. Înseamnă mult pentru mine. Spune-le că le mulţumesc.

Cole a dat din cap.

— Nu e nicio problemă.

Logan m-a strâns şi mai tare de mână.

— Mulţumesc, Shannon.

— Nu.

Am zâmbit, luptându-mă cu lacrimile de fericire.

— Eu îţi mulţumesc.

Epilog

Un an şi jumătate mai târziu

Lumina inunda încăperea. Mirosul florilor şi al vaporilor de vopsea îmi devenise deja atât de familiar, încât mă simţeam ca acasă. Mă simţeam atât de confortabil acolo, pierdută în arta mea. Uneori nici măcar nu ştiam cât timp trecuse.

M-am dat puţin înapoi din faţa pânzei imense şi am contemplat peisajul. Era un New York distopic, pictat în guaşă. Era prima oară când foloseam aceste vopsele şi deocamdată îmi plăcea mult efectul lor catifelat.

— Shannon.

— Hmm?

— Shannon, ce tot mai faci aici? E ora şase.

Asta m-a trezit la realitate.

— Poftim?

M-am uitat peste umăr la prietena mea şi colega mea de cursuri Bernice. Bernie şi cu mine eram amândouă boboace întârziate la Colegiul de Arte din Edinburgh şi ne-am împrietenit imediat după ce-am început facultatea, acum câteva luni. M-am uitat la sala goală de cursuri.

— La naiba!

Am lăsat pensula jos.

— Trebuie să ajung la lansarea cărţii lui Joss într-o oră.

— O să reuşeşti dacă te grăbeşti.

Am dat din cap, mi-am luat geanta şi am trecut valvârtej pe lângă ea.

— Mulţumesc! Ne vedem mâine.

— Eşti plină de vopsea, a spus Cole fără nicio introducere, de cum am intrat zorită la noi în apartament.

M-a luat de mână.

— La duş!

Am simţit un fior de nerăbdare, dar am încercat să-l înăbuş, gândindu-mă că nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Nu pot face duş cu tine. O să-ntârziem foarte, foarte, foarte mult.

A deschis uşa şi şi-a scos tricoul, dând la iveala litera „S” stilizată pe care o avea tatuată pe piept. Exact cum prevăzuse Stu, Cole nu ascultase avertizarea lui Steely de a nu-şi tatua numele unei femei pe corp. Îl convinsesem totuşi să nu-şi scrie tot numele meu pe piele şi căzuserăm de acord în privinţa iniţialei.

— N-avem decât să-ntârziem foarte, foarte, foarte mult.

L-am urmat râzând, scoţându-mi tricoul şi aruncându-l jos, lângă al lui.

— Dacă-ntreabă cineva, o să dau vina pe tine.

— Aţi întârziat, a şoptit Hannah când Cole şi cu mine ne-am făcut loc prin mulţimea restrânsă adunată în librărie ca să ne alăturăm familiei noastre.

— E vina lui Cole, am şoptit şi eu.

— De data asta ce-a mai fost? a mormăit Marco. Aţi testat rezistenţa mesei din bucătărie?

Am rânjit, holbându-mă drept în faţă, la Joss, care vorbea despre cel mai recent personaj al său.

— Nu. Eficienţa perei de duş.

— Cred c-o să mi se facă rău.

Am râs încetişor din cauza acestor şicane amicale şi am privit peste umăr. Logan era în spatele meu, îmbrăcat elegant într-o cămaşă bleumarin şi jeanşi negri. S-a strâmbat la mine.

— Fă-mi o favoare şi uită-te în jurul tău înainte de-a împărtăşi genul acesta de detalii.

Am încercat să-mi stăpânesc chicotelile, am dat din cap şi m-am răsucit ca s-o ascult pe Joss. Peste câteva minute şi-a terminat introducerea, a dat câteva autografe şi s-a îndreptat spre noi. Mi-a observat buclele încă jilave şi bujorii din obraji.

— Mai întâi întârziaţi şi apoi vorbiţi în timpul prezentării mele. Îmi mai datorezi un tablou.

— Scuze. E numai vina lui Cole.

— Opreşte-te! a spus Logan, ridicând o mână. Ce ţi-am spus eu ţie?

— Ce i-ai spus?

Braden s-a oprit lângă el. Logan s-a încruntat la şeful lui.

— Nu pot să discut asta.

— Mă implică pe mine, pe Cole şi un duş.

Braden a tresărit.

— Ah, nu deschideţi subiectul, a gemut fratele meu. Trebuie să beau ceva.

S-a îndreptat spre masa cu băuturi şi l-am văzut luându-şi un pahar cu şampanie. O brunetă drăguţă a ajuns acolo în acelaşi timp şi i-a zâmbit. Logan i-a surâs îndrăzneţ şi s-a înclinat să-i spună ceva. Nu-mi făceam speranţe că se va-ntâmpla ceva serios între ei. Fratele meu îmi spusese destul de hotărât că nu va fi interesat de nicio relaţie importantă cu vreo femeie prea curând. Mi se părea că e mare păcat. Eram convinsă că femeia potrivită îl va ajuta să scape de asprimea pe care o căpătase în închisoare.

— Se descurcă bine, mi-a spus Braden.

Logan ieşise de la puşcărie de câteva luni, iar Braden se ţinuse de cuvânt şi-i oferise o slujbă ca agent de securitate la clubul lui de noapte, *Fire.* În câteva săptămâni, firea autoritară şi calităţile naturale de lider ale lui Logan ieşiseră la suprafaţă. Braden era impresionat de schimbările pe care fratele meu le sugerase în privinţa măsurilor de siguranţă, dar şi de ideile creative pe care le avusese în privinţa clubului însuşi.

— Sunt foarte mândră de el că a luat-o de la capăt. *Iar vinovăţia mea... aproape că s-a evaporat.*

— Aşa şi trebuie.

— Shannon!

M-am întors şi am văzut-o pe Elodie făcându-mi cu mâna. Stătea lângă Jo, Hannah şi Liv, cu o tonă de reviste pentru nunţi în braţe.

— Pe bune? am spus, aruncând-i o privire lui Joss. E seara ta.

Ea a râs.

— Hei, nunţile sunt mai importante ca lansările de carte, iar logodna asta prelungită începe să le ucidă pe Elodie şi pe Ellie.

— Nici măcar n-am stabilit data.

— Exact. Eu aş stabili-o în locul tău. Cu cât treceţi mai repede peste asta, cu atât viaţa voastră va reveni mai iute la normal.

— Fără reviste pentru mirese, materiale de rochie sau idei de restaurant, am spus eu, apoi, hotărâtă, m-am răsucit, căutându-l din priviri pe Cole.

L-am găsit într-un colţ, alături de Marco, Cam şi Nate.

— Cole!

A ridicat din sprânceană când m-a auzit strigând.

— Stabilim data!

— În sfârşit! am auzit-o pe Ellie ţipând fericită din cealaltă parte a librăriei.

Cole şi cu mine am izbucnit în râs, laolaltă cu restul familiei noastre.

Mai târziu, în aceeaşi seară, pe când stăteam întinşi împreună în pat, Cole a murmurat:

— Cum a fost azi la şcoală?

— Bine. La muncă?

— Bine. Mi-e dor de tine în timpul săptămânii, totuşi.

De când începusem facultatea, Stu angajase pe altcineva să lucreze cu jumătate de normă în timpul săptămânii, în vreme ce eu munceam în weekenduri.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Deci stabilim data?

Am zâmbit şi mi-am lipit buzele de pieptul lui.

— E momentul, nu crezi?

— O să mă-nsor cu tine când vrei tu, prăjiturico. Ştii bine asta.

Un val de căldură mi-a cuprins întreaga fiinţă şi m-am ghemuit aproape de el.

— Am vorbit ieri cu tata şi mi-a spus că mama vrea să venim la cină la sfârşitul lunii.

— Altă cină? m-a tachinat el. Cred c-a început să-i placă de mine.

Am chicotit.

— O omoară pe Amanda.

— Mă bucur.

Am zâmbit la auzul replicii sale seci şi am închis ochii.

În ultimele luni, se părea că existenţa mea îşi regăsise echilibrul, între Cole, şcoală, Logan şi acum şi părinţii mei care se obişnuiau cu ideea că am un logodnic, mă simţeam mai împăcată decât oricând.

Dintr-odată mi-am adus aminte de conversaţia noastră de acum mulţi ani, din strada Scoţia.

— *Deci eşti sau nu erou, Cole Walker?*

— ***Ce e un** erou, mai exact**?***

— *Cred că e cineva care salvează oameni.*

— *Da, cred că asta înseamnă.*

— *Deci, salvezi oameni?*

— *Am doar 15 ani. Dă-mi o şansă.*

— Mă bucur mult că ţi-am dat o şansă, am şoptit somnoroasă, în timp ce Cole m-a strâns în braţe.

Mulţumiri

De când Cole a apărut pentru prima oară în seria *Pe strada Dublin,* cititorii au dorit ca el să crească pentru ca eu să le pot împărtăşi povestea lui de iubire. Vreau să le mulţumesc tuturor acelor cititori pentru că au fost atât de pasionaţi de această serie şi de personajele sale şi sper că acest Cole a devenit genul de bărbat pe care aţi sperat cu toţii să-l vedeţi la maturitate. Eu, una, ştiu că sunt mândră de el.

Vreau să mai mulţumesc din suflet echipei din jurul meu care m-a ajutat să pun în fiecare carte de-a mea cea mai bună poveste cu putinţă: agentul meu, Lauren Abramo; editorul meu, Kerry Donovan; toată gaşca de la NAL[9]; cititorii mei; bloggerii pasionaţi cu care discut zilnic; prietenii şi familia mea; toţi muzicienii din playlistul seriei *Pe strada Dublin* care m-au inspirat; tipa care-mi aducea comenzile de la Domino şi care mă vede prea mult la faţă pe măsură ce mă apropii de finalul unui manuscris; moştenitorii mei literari, Tammy B şi Indie Hellcats.

Cu toţii mă sprijiniţi, mă-ncurajaţi şi mă provocaţi în cele mai bune sensuri posibile, şi nu trece o zi fără să mă gândesc cu apreciere la fiecare dintre voi.

[9] New American Library, editură americană, parte a grupului Penguin. (N. red.)

După ce a absolvit, în 2009, Universitatea din Edinburgh, unde a studiat istorie antică și medievală, Samantha Young s-a dedicat scrisului. Cărțile sale acoperă mai multe genuri: romance, paranormal, fantasy urban și subiecte contemporane.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut *Pe strada Jamaica*, *Pe strada Dublin* și *Pe strada Londra*.

Pentru romanul *Pe strada Dublin*, Samantha Young a fost nominalizată în 2012 la Goodreads Choice Award for Best Author and Best Romance, iar pentru romanul *Pe strada Jamaica* a fost nominalizată la Goodreads Choice Award for Best Romance 2014.

Cărțile Samanthei Young sunt publicate în 30 de țări.

„Samantha Young este neîntrecută în a descrie scene erotice dintre cele mai voluptuoase."
Once Upon a Twilight

EROSCOP

Shannon MacLeod a ales întotdeauna genul greșit de bărbat. După ce a trecut dintr-o relație toxică în alta, și-a jurat să stea departe de bărbați — mai ales de cei din soiul „băiat rău".

Cole Walker este exact genul de tip pe care Shannon vrea să-l evite — superb, tatuat, fermecător și arogant. Dar exteriorul lui dur ascunde un om bun, care-și dorește să-și găsească aleasa. Cole este hotărât s-o scoată pe Shannon din singurătatea ei și să-i cucerească inima.

Când Shannon își deschide sufletul în fața lui Cole cel stabil și devotat, pasiunea dintre ei se aprinde fulgerător. Trecutul ei însă o bântuie necontenit, iar temerile pe care le are amenință să-i despartă pe vecie.

ISBN: 978-606-40-0263-1

9 786064 002631

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop